

Giới thiệu Năm Lùn Nghịch Ngợm

Năm Lùn Nghịch Ngợm là truyện tình yêu nói về một cô gái nhà giàu gặp một cú sốc lớn trong quá khứ phải sang Hàn quốc du học, mấy năm sau cô trở về Việt Nam và xinh đẹp hơn,vô tình cô gặp được một anh chàng đẹp trai với tính hướng thật là ảo le.

Xui xẻo là anh chàng ấy lại chính là lớp trưởng lớp cô theo học tại Việt Nam, hai người suốt ngày cạnh khõe nhau tuy nhiên sau những trò nghịch ngợm của các bạn trong lớp họ cùng nhau hợp tác và trở nên thân thiết hơn nhưng rồi sống giờ lại kéo đến....

Mong các bạn sẽ tiếp tục đọc truyện và ủng hộ tác phẩm này nhé.

Bạn đang đọc truyện *Năm Lùn Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**.Net.

Chương 1

- Chuyến bay mang mã số *****khởi hành từ Seoul (Hàn Quốc) đến Hà Nội (Việt Nam) chuẩn bị hạ cánh. Hành khách chú ý thắt dây an toàn_ Tiếng cô tiếp viên hàng không vang lên làm nó tỉnh giấc.

Nó dụi dụi mắt nhìn ra ngoài cửa kính máy bay, khung cảnh dần hiện rõ hơn. ‘Mới mấy năm mà thay đổi nhiều quá’ nó mỉm cười suy nghĩ rồi thả hồn theo phong cảnh ngoài cửa kính máy bay.

Chiếc máy bay hạ cánh, mọi người nhanh chóng xách vali, đồ đạc,...xuống máy bay, nó cũng thu dọn đồ đạc và bước xuống máy bay với tâm trạng hào hứng.

-A...a...a...vui quá à, lâu lắm rồi mới được về đây, trời ơi thay đổi nhiều quá à, không nhận ra lun, trùi ui...blap...blap-Nó chạy nhảy lỉnh xảng khi vừa ra khỏi sân bay, vừa đi vừa la hét như...một con dờ.

Sân bay bây giờ là lúc 4h chiều trời thanh thanh, gió hiu hiu không có hiện tượng gì bất thường thì thấy một “đồng” người đang có hiện tượng bị cảm nắng vì gặp phải thiên thần. Nó mặc một bộ đồ trắng-đen với chiếc áo crop-top phối với quần bó đen ngắn, gầy cao cổ da màu đen cùng chiếc nón snapback sành điệu, miệng mỉm kẹo, nhìn nó thật dễ thương.

Đang đi thì bỗng RẦM!!! Oh my god! Trên đầu nó bây giờ toàn sao là sao quay vòng vòng. Hậu quả của việc đi không nhìn đường là đây. Nó bị vấp phải chân tường và té vào một người

- Ui,ui đau quá- Nó vừa đứng lên vừa xoa cái mông sau mần ‘hun’ đất mẹ thân iu sau bao năm xa cách.

- Đi đứng kiểu gì vậy????-Một giọng nam bức tức vang lên. À hóa ra nó té vào một đứa con trai. Một đứa con trai very very đẹp.

-Xin...xin lỗi nhé, tôi không cố ý- Nó đáp “trời ơi người đâu mà đẹp vậy? trời ơi coi kia, body chuẩn, mặt mũi nam, ôi thiên thần” rồi nhìn hần với khuôn mặt hối lỗi và ánh mắt hình trái tim

-Thui, cô khỏi phải gây sự chú ý của tôi- Tên con trai đứng lên, khuôn mặt tuyệt mỹ giờ một nụ cười “khinh thường” theo như nó nghĩ.

- What the hell? Tôi? Gây sự chú ý với anh? Anh...có vấn đề về thần kinh không đấy? Tại sao tôi phải gây sự với anh chứ?- Nó hoàn toàn SỐC. “Tôi vừa gọi anh là gì ấy nh? Thiên thần á? Ôi, tội lỗi tội lỗi....”

- Vì tôi đẹp trai – Hần lại giờ một nụ cười đều không thể tả.

-Sặc...-Nó bị sặc nước bọt- Anh đúng là bị bệnh nặng quá rồi, ảo tưởng sức mạnh há cung- Nó đáp trả

- Cô...-Hần cứng họng, từ trước tới giờ hần chưa bao giờ phải nghe ai nói về mình như vậy nên tức lắm. Đúng lúc đó...

-Thưa thiếu gia, chúng ta muộn rồi!- Một người đàn ông trung niên mặc bộ vest đen lịch sự đi đến kính cẩn cúi chào hần.

-Được rồi, cháu ra ngay đây,bác bảo mọi người chuẩn bị đi ạ-Hần nói với người đàn ông trung niên.

- Cô đền như nào đây???

-Đền như nào là đền như nào HẢ???

Thôi, nhìn là biết cô không có đủ đâu. Mai mốt nhớ chỉnh lại cặp mắt của cô đi đồ lùn.

- What??? Anh vừa nói cái gì cơ? Tôi chưa cho anh ăn đá là ngon lắm rồi đấy!!! Nhưng tôi không nói tha cho anh.*Hự* -Nó nhánh chóng đáp cho hần một cái rõ đau rồi chạy đi mất. Làm hần la oai oái.

Nghe tiếng hần la, nó bức tức vừa đi vừa chửi hần, thu hút không biết bao nhiêu là ánh mắt tò mò.

Nhận thấy mình hơi ‘lố’ thế là nó đứng dậy, chỉnh lại trang phục và đỏ mặt đi tiếp.

[Reng...reng...reng.

Tónguà zhōng mófā de chéngbào

Yǒu mèngguān de wèidào

Sì yì de móli

Quán yǐzhòu dòu mànyán dào

Chuánshuō zhōng mófā de chéngbào

Shǒuhù měi gē wéixiào

Fādòng jié jiè

Ràng chōngjǐng dòu kuài kuài zhāng gāo

Cǎisè de yángguāng

Sǎ mǎnlè chéngqǐáng

Gōulèzhe xīwàng de míyáng.....]

(Magic Castle – Tboys)

- Alo. Ai đấy? – Nó giọng bức tức nói vào điện thoại.

- À, hay nhì, bắt người ta đứng nắng đợi mà còn mạnh miệng à. MÀY ĐANG Ở ĐẦU THẾ HẢ CON DỐ?????- Giọng nói oanh vang từ đầu dây bên kia vang lên làm nó hoảng hồn.

- Chu choa, bạn hiền ời, Minh Hạnh yêu quý ý lỵn yêu quý, bạn đứng đợi ở đâu thế, mình ra liền đây, bót nóng bót nóng nha nha nha!!! (Lại bắt đầu, ôi tai tôi)-Rồi, rồi ra ngay đây, chờ tí –Tắt điện thoại nó vội kéo chiếc vali tìm vị trí của con bạn thân trời đánh.

Giữa dòng người tấp nập đi ra khỏi sân bay, nó kéo vội chiếc vali đôi mất vội đào qua đảo lại cố tìm hình bóng quen thuộc.

-A, kia rồi-Nó reo lên, rồi chạy đến phía một chiếc xe mui trần đỏ nhãn hiệu đắt tiền. Trong chiếc xe đắt tiền, một cô gái xinh đẹp với mái tóc nâu tết gọn một bên, khuôn mặt xinh xắn khẽ nhàn lên vì khó chịu.

- Hề lộ bạn hiền, bạn đời mình lâu chưa???- Nó giờ giọng nịnh nọt vì biết chắc mình sẽ không thoát khỏi con bạn thân yêu quá.

- Mình đợi ở đây chưa lâu đâu bạn, chỉ đủ thời gian để mình.....nghĩ cách xử tội đứa nào đó bắt tao chờ đến cháy da thôi.-Hạnh nghiêng răng nhìn nó với ánh mắt...con sư tử.

- À thôi so rì, so rì, cho xin lỗi mà, không cố ý đâu, bớt nóng, bớt nóng. Tao ra rùi nè- Nó vừa mở cửa xe vừa xin lỗi cô bạn thân đang nóng.

-Hừ....-Hừ một cái, Hạnh phóng xe đi cái VỤT...để lại sau một vệt khói trắng

Bạn đang đọc truyện *Nấm Lùn Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 2

- Đây, hỏi này làm gì mà lâu vậy???- Hạnh vừa lái xe vừa hỏi.

- Thôi đừng nhắc nữa, nhắc đến là thấy tức.....thế là nó ngồi kể lại cho cô chuyện lúc ở sân bay với ánh mắt rưng rưng....

- Phụt...ha...ha...hà...Tao nhận không được ha...ha...ha –Hạnh phụt cười sau khi nghe nó kể- Quả không hổ danh là Trương Ánh Linh mà tao quen??? Bình thường tao thấy không đứa nào yên ổn được sau khi đụng vào mây mà!

- Mây nói vậy có ý gì???- Mặt nó đen lại, nói nó vậy là ý gì chứ, nó cũng thuộc dạng con gái hiền lành chứ bộ, sự hiền lành chỉ mình nó thấu hiểu.....Híc...híc....

- Ý gì, không hiểu à bấy bề, hazz... Không hiểu mấy năm ở bên Hân có được gì không mà hình như mây kém thông minh đi đó,Linh.-Hạnh còn cố sức chọc nó.

- Mây...mây được lắm. Chờ đi con – Nó hậm hực.

- Ha..ha..ha...a...a- Đang cười nghiêng, cười ngả thì Hạnh bị nó nhéo một cái đầu phải biết – Con c-hó, tao đang lái xa đó, tao mà đâm vào đầu mây xuống gặp anh “diêm vương” đẹp trai thì đừng trách tao nhé!

Thế là trên đường Hà Nội, có một chiếc xe đắt tiền đi ngang qua, và ồn ào không thể tả. Chiếc xa chạy à không phải nói là phóng đi trên đường để lại làn gió lạnh.

Biệt thự LK-ngôi biệt thự sang trọng, màu trắng và xanh dương làm chủ đạo. Ngôi biệt thự theo phong cách Châu Âu cổ phối hợp với sự hiện đại càng làm cho ngôi biệt thự thêm nổi bật. Khuôn viên căn biệt thự rộng rãi, có một hồ bơi ở sân sau. Căn biệt thự còn có một vườn cây kiểng bắt mắt. Căn biệt thự được trang hoàng để đón một người rất đặc biệt.

Và sẽ không ai biết được rằng cái con người đặc biệt đó đang đấu võ mồm với cô lớp trưởng xinh xắn vạn người mê có khả năng sẽ.....thua -_-.

KẾT.....kết.....kết.....xoẹt.....

Chiếc xe phanh gấp làm đám lá trên đường bay loạn xạ. Mắt chữ A, mồm chữ O nó nhìn ngôi nhà thân yêu bao năm xa cách sao mà nó cảm thấy.....nản quá. Qua ngưỡng cửa này, qua sân này thì sẽ phải đối đầu với anh trai sát thủ.

- Sao vậy, xa nó mấy năm về thấy xao xuyến à?- Thấy nó đứng ngẩn nhà mãi mà Minh Hạnh thấy ngán, đứng nằng chưa chán à, bà đây là một lăm rồi nhé.

Bỗng nó nhớ một nụ cười gian hết chỗ nói. Hạnh nhìn thấy nụ cười của nó mà lạnh sống lưng, gì thì gì chứ, chỉ có khoan vồ mồm là cô giỏi hơn nó một xiu thôi (một xiu thôi à) còn khi mà nó đã nở nụ cười này thì chắc chắn.....sẽ có một kế hoạch thú vị diễn ra.

- Sao có chuyện gì nữa thế? –Cô cười cười nhìn nó mà đôi mắt như hiểu ra.

- Biết rồi còn hỏi. Sao, ý mây thế nào???-nó hi hi nói với con bạn thân.

- Tất nhiên là có rùi, có mây thì sẽ vui thôi- Hạnh hào hứng.

- Mây...thui lại đây bàn kế hoạch – Nó kéo cô lại và bắt đầu thì thầm to, nhỏ, rồi cả hai đứa ngồi mà cười, nụ cười.....đều.

Thế là hai con nhỏ bắt tay vào thực hiện cái kế hoạch “ chào mừng mây- ngôi nhà yêu quý”. Hi hi hi hục cuối cùng tụi nó cũng chuẩn bị xong cho kế hoạch.

Nhẹ nhàng leo hàng rào vào biệt thự, hai đứa nó bắt đầu thực hiện cái kế hoạch đó.

-Rào cao nhí nhưng với cao thủ như chuy đây thì em không phải đối thủ hahaha....-Nó tự hào vỗ ngực.

- Thui, cho tao xin, ồn ào lộ bây giờ- Hạnh hốt hoảng nhìn quanh xong thờ phào vì không có ai thấy tụi nó cả. Còn nó ngồi cười trù.

Bỗng...

- Đây, các cô là ai thế??-Một giọng nói chanh chua vang lên làm tụi nó giật mình.

- Ố.t....tôi...là...là...-Nó và cô ấp úng làm cho cô gái người làm thêm nghi ngờ.

- Ăn trộm à? Theo tôi – giọng nói chanh chua ấy lại tiếp tục vang lên làm Hạnh tức điên. “Thấy mới lạ, cô ta là ai tại không biết Linh. Ai ai trong cái nhà này cũng bit nó mà nhì. Thui chuyện đó nói sau, cứu nó trước đã” Hạnh suy nghĩ liền đứng lên.

-Đây, thả tôi và nó ra.

- Cô là ai mà dám chửi tôi, đi tôi dẫn cô lên quán gia coi cô còn nói như nào.-Cô người làm khó chịu chửi lại.

“Đúng là xui xẻo, cô ta đúng đây hỏi nào vậy? Chưa thực hiện được kế hoạch đã phá sản rùi, xui hết biết.” Vừa thầm nghĩ nó vừa trung bộ mặt phải nói lànước mắt, nước mũi tùm lùm nhìn cô gái-Chị xinh đẹp, tha cho em đi, nha nha nha.

- Tha gì? Đi đi cùng tôi đi – Cô ta quyết không chịu.

Đang đòi co bồng hình bóng một người con trai xuất hiện.....ngáp ngáp dài.

- Có chuyện gì vậy???- Người con trai lười biếng hỏi, đó là một tên con trai có dáng người đẹp như người mẫu, mái tóc xám xuề xòa một cách cố ý, ánh mắt xanh lam hững hờ đẹp đến kì lạ.

- Dạ thưa cậu chủ, không có việc gì to đâu ạ. – Cô gái người làm thấy anh vờ khép nép đó mặt nói.

- Vậy thì xử lí đi đừng làm ồn ào.- Buông một câu hững hờ định bỏ đi thì giọng nói quen thuộc vang lên.

- Honey đừng nói quên người ta rồi nhé!!!-Giọng nói tình nghịch pha chút trẻ con, đúng là nó.

End chap

.....

.....

Xin chào mọi người, em là thành viên mới, mỗi tuần em sẽ đăng 1 chap, mong mọi người ủng hộ. <3

Bạn đang đọc truyện *Nấm Lùn Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 3

Khụng lại...tích tắc...tích tắc...1 giây...2 giây...rồi 3 giây trôi qua...Không khí bỗng trở nên yên tĩnh. Anh quay người lại.

- Á...á...á...- Tiếng hét của một người vang lên trong không khí yên lặng, một người chỉ ngồi mỉm cười và mỉm cười, một người bịt tai lại, khuôn mặt xinh đẹp khẽ nhăn nhó, người còn lại đứng ngơ ngác không hiểu chuyện gì.

- HONEY!!!! –Nó hét lên rồi chạy lại chỗ người con trai....

- LINH...H...H...!!!!- Người con trai cũng hét lên rồi chạy tới chỗ nó. Bỗng... “Cốc”...

- Oái, sao cốc em? Hu...hu...đau quá!!- Nó ngồi đó méo máo sau cú cốc đầu của người anh trai “yêu quý” sau bao năm xa cách -_-

- Còn dám nói. Mấy năm qua đi đâu? Làm gì? Nói mau. Báo hại anh mày bị bà mẹ mắng vì không trông được mày, lớn đầu rồi mà bà mẹ cứ làm như con nít lên ba. Hử..

Khóc mất nó giật giật mấy cái. Gì chứ? Tưởng ông nhớ nó, ai dè bị bà mẹ mắng....

- Còn mày nữa. “Cốc” Lại một cái cốc rõ to hạ cánh mà người nhận cái cốc đó không ai khác ngoài...Hạnh.

-Nè, làm gì mà cốc người ta?

- Mày mà không cùng nó lập kế hoạch thì tao đâu ra nông nổi này!!

- Tao lại đập gờ. Chứ ai đưa con em gái quý hóa của mày về. HẢ. Anh em trai song sinh nên giống nhau nhì. Tao giận rồi. VỀ- Nói rồi Hạnh đi thẳng.

- Đây! Vậy chứ ai đưa mày sang bên đó?- ông anh trai lại quay sang hỏi nó với vẻ mặt ngơ ngác. -Tao tưởng nó mà.

- Thật ra là con Anh chứ không phải con Hạnh. Hi...hi...Nó giận rồi- Nói rồi nó chạy một mạch vào nhà để lại khuôn mặt tái xanh vì.. SỢ.

Còn cô người giúp việc, thôi khỏi nói, cô ta bây giờ đỡ như khúc gỗ. Vì là người làm mới nên cô ta không biết mặt nó chỉ biết rằng trong ngôi nhà này “chứa” một đứa con gái được gọi là tiểu thư và là tác giả của những trò nghịch ngợm. Bây giờ gặp mặt mới thấy, nó đúng là...hồ...hồ....thiên tài “ nghịch ngợm”. Không ngờ nó nổi tiếng như vậy.

Giờ ăn tối.

- Đây sao honey là thế? Bình thường dành đồ ăn ghê lắm mà. Sao hôm nay ngồi như tượng vậy? – Nó thắc mắc, cũng đứng thui honey nó giờ đang phải chuẩn bị tinh thần để ứng phó cho ngày mai.

- Đây! Honey có thể nói với Hạnh giảm nhẹ bản án cho hai không? Mai mà nó làm thật chắc chết! – Kiệt một hồi lâu sau mới bùng tỉnh và cầu cứu nó.

- Không biết! Tự làm, tự chịu. à còn một cách nữa. Nhưng phải có điều kiện- Nó ra chiều bí mật.

-Cách gì vậy? Làm gì cũng được!- Đôi mắt sáng rực, Kiệt nhìn nó hỏi.

- Cuối tuần này đi shopping mừng em về, honey trả hết.

- Cái gì? Áp bức nha!!

- Không chịu thì thôi. Không sao hết. Là..là..là...Anh Kiệt à hình như hơn chục tấm đó. – Nó đứng dậy đi lên lầu, vừa đi vừa hát...

- Thôi được rồi- Nói giọng thiếu não, Kiệt cũng nhanh chóng đi lên phòng.

Tại phòng nó....

-Ha...ha...ha...Ai báo cốc đầu người ta, cho chết.- Tiếng cười man rợ của nó vang lên trong khắp căn phòng có màu trắng sữa, rộng rãi và mùi hương thơm nhẹ nhàng. Lăn qua, lăn lại trên chiếc giường rộng rãi, nó hưởng thụ cái cảm giác tuyệt vời sau bao năm xa cách căn phòng này- Căn phòng tự tay nó thiết kế. Lăn qua, lăn lại một hồi, nó chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Sáng sớm chim hót líu lo, ánh mặt trời ấm áp rọi vào căn phòng màu trắng sữa, nơi có một con mèo lười đang cuộn chần ngủ không chịu dậy mặc cho báo thức có reng..reng..đi chẳng nữa.

- Cháy nhà...cháy nhà...Bớ bà con- Tiếng của Kiệt nói to, ở ngoài cửa phòng nó.

- Đâu đâu, cháy nhà đâu?- Nó hốt hoảng bật dậy, tóc tai bù xù, mắt vừa nhắm nghiền, giờ mở to hết cỡ chạy ra khỏi phòng. Đang chạy thì nghe tiếng cười nắc nẻ của ông anh trai, nó hằm hằm quay mặt lại, nhìn ông anh trai với ánh mắt triu mến.

- Honey này!

- Gì cưng?

- HONEY CÓ BỊ ĐIÊN KHÔNG VẬY? SÁNG SỚM LA HẾT SÒM, BIẾT NGƯỜI TA ĐANG NGỦ KHÔNG HẢ? LỊCH SỰ TÍ ĐI.....- Bằng giọng nói oanh vàng của nó, căn nhà lung lay, một vài người trong khu phố phải nhập viện vì bệnh tim tái phát và một số người bị lúng mảng nhĩ....Tuy nhiên là nạn nhân quen thuộc của tiếng hét dường như Kiệt không có phản ứng. Nó hét một hồi hết hơi, nghỉ lấy sức. Đến lúc này, Kiệt mới lên tiếng: - Có biết hôm nay ngày bao nhiêu không? – Hỏi một câu không ăn nhập Kiệt cười cười.

- Ngày...hình như là ngày mùng 1. Thì sao?- Mặt nó giờ ngu ngơ.

- Ô thế à? Thế cưng có biết hôm nay là ngày khai trường không? Mà hình như còn 15 phút nữa là cổng trường đóng đấy. -.- Vừa nói Kiệt vừa vẩy vẩy tay đi xuống nhà.

- Hả....- Nó ngệt mặt, lời nói của tên anh trai nhẹ nhàng mà đâm thắm quá làm nó sau hai phút hoàn hồn chạy vào nhà vệ sinh và bắt đầu công việc VSCN. Rồi ôm cặp chạy nhanh ra chỗ chiếc xe đạp địa hình đã được ông quản gia chuẩn bị sẵn.

- Đây...này...không ầm sáng à, ơ... này..này?- Đang ăn sáng bỗng thấy một luồng gió vụt qua, nhìn qua nhìn lại một hồi mới thấy nó đã yên vị trên chiếc xe địa hình, Kiệt nói vọng theo. Chỉ là muốn trêu nó một lúc ai dè thức dậy mà không thèm nhìn đồng hồ, nó tưởng Kiệt nói thật thể là phóng thẳng đến ngôi trường.

Trên con phố đông người qua, thân hình nhỏ bé khoác trên người bộ đồng phục của nữ sinh trường X, nó đi trên chiếc xe đạp địa hình, mồ hôi nhễ nhại vì lời nói của ông anh trai xấu tính. Cố sức đạp thật nhanh, cuối cùng ngôi trường cũng hiện lên trước mắt nó. Mắt sáng rực nhanh đạp vào bãi gửi xe, nó mới bình tĩnh. Khoan, sao lạ vậy, sao sân trường lúc đặc một vài người thế này. Nhà xe cũng mới có mấy chiếc.

- Chú ơi, cho cháu hỏi mấy giờ rồi ạ?- Nó quay qua hỏi ông bảo vệ.

- À! 6h20 cháu ạ.

- Vậy mấy giờ vô lớp vậy chứ?

- 7h mới vô. Cháu là học sinh mới à? Sao không biết vậy?- Nghe đến đây máu nó đã dồn tới não.

- TRƯỞNG MINH KIỆT.....YA...A.....TỈ NỮA VỀ BIẾT TAY.

Bạn đang đọc truyện *Năm Làn Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

- Hắc..hắc..xi...-Đang ăn thì Kiệt bỗng hắt xì làm cho thức ăn trong miệng phụt hết ra ngoài.-Quái lạ, ai đang chửi gì mình thế nhỉ? Chắc mấy thằng cu tội nghiệp ghen tị vì mìnhđẹp trai quá!!! -_-”.

- Ông quân gia, chuẩn bị xe cho cháu.-Sau màn vừa ăn vừa tự sướng đáng xấu hổ kia, Kiệt ăn xong và chuẩn bị đến trường.

Trong khi đó, trên chiếc xe hơi đắt tiền, một chàng trai với ánh mắt nâu cà phê nhăm hờ, mái tóc đen xuề xòa một cách tự nhiên càng làm tăng vẻ đẹp trai của hắn. Khẽ mở mắt, hắn đang suy nghĩ, đúng hắn đang suy nghĩ, suy nghĩ ra..... những trò nghịch ngợm để chào đón năm học mới. Đôi môi khẽ nhếch lên hắn tạo ra một nụ cười hoàn hảo.

- Thừa thiếu gia, đã đến nơi rồi ạ- Tiếng người tài xế vang lên làm hắn thoát khỏi dòng suy suy nghĩ.

- À, vâng. Mà chú ơi trưa không phải đón cháu đâu. Trưa nay cháu ăn cơm ở nhà bạn, chiều mới về.

- Vâng, chiều tôi sẽ đến đón thiếu gia.

- Chào chú!!!-Đáp vền vền hai chữ, hắn bước xuống xe và tiến vào ngôi trường danh giá. Vừa vào đến sân trường, không biết bao nhiêu là ánh mắt nhìn về phía hắn, ghen tị có, ngưỡng mộ có, yêu thương cung có,.....Bò qua tất cả, hắn bước nhanh về phía khối lớp 10 lầu 2.

Về phía nó, sau khi sử dụng giọng nói oanh vang trao gửi yêu thương của mình đến anh trai nó hậm hực bước đi tìm lớp học.

- 10A2...10A2, ..Ở đâu nhỉ? Xem lại nào, đến khối lớp 10 lên cầu thang phía bên tay trái...queo phải....Trời ơi!!! Gì mà rắc rối vậy- Với cái bệnh mù phương hướng, nó tức điên lên, đang chong mắt tìm lớp thì tiếng nói “trong trẻo” vang lên cắt ngang suy nghĩ của nó.

- CON DỐ KIA!!!! MÀY ĐI SỚM MÀ KHÔNG RỬ TAO.-Chủ nhân của tiếng hét này không ai khác chính là Minh Hạnh.

- TRỜI OI!!! DỐ OI TAO NHỚ MÀY QUÁ!!!- Chưa kịp hoàn hồn vì tiếng hét của hạnh “hâm hấp” thì một lần nữa nó được chiêm ngưỡng tiếng nói “nhẹ nhàng” của Mỹ Anh- Cô bạn thân như chị em ruột của nó và Hạnh.

-Hi...hi tao xin lỗi mà Hạnh.-Cười xòa với Hạnh, nó quay qua Mỹ Anh đang giọt ngắn, giọt dài vì nó về mà không đi thăm cô.-Ồi...ôi...Mỹ Anh ơi...chu choa tao nhớ mày quá! Nhớ đến phát khóc lun á!!! Coi nè...nè...nước mắt nè-Nó lấy mấy giọt nước trong bình thấm thấm lên mặt giả bộ làm nước mắt trời tức Mỹ Anh.

- Con quý, tao không đùa đâu nhé!!!- Làm mặt hờn dỗi, Mỹ Anh quay qua hướng khác.

- Thui thui, tao xin lỗi mà, Mỹ Anh xinh đẹp, Mỹ Anh tốt bụng, tao nhớ mày nhiều lắm...lắm...lắm..

-Kệ mày.....

- Thui,mày tha cho nó đi,dù sao nó cũng có quà cho mình mà phải không Linh “dở”???-Minh Hạnh sau một hồi quan sát cuộc “thương lượng” đầy kịch tính của Linh “dở” và Anh “hâm” cuối cùng cũng lên tiếng và trao cho nó một ánh ánh mắt “đe dọa” sau câu cuối.

- Hà...À...Ồ...Đún..Đúng rồi!! Tao ...có...có...quà cho tui bây đây!!! Hê...hê...- Sau khi nhận được ánh mắt “trừu miến” của Hạnh “ngổ” nó toát hết cả mồ hôi.

- Nhớ đây!!! À mà khoan, sao mày đứng đây??? Mày học lớp nào?- Mỹ Anh sau một hồi nói chuyện cũng nhớ ra việc quan trọng.

- À đúng rồi!!!Tao không tìm được lớp. Mà tui mày cũng biết rồi đấy, bệnh của tao. Tao học lớp 10A2, tui bây biết lớp nào không vậy???

- 10A2?-Cả hai cùng đồng thanh.

-Ừ!

-Tụi tao cũng học 10A2 nè!!!- Đồng thanh tập 2

-Oa, thiệt sao, vậy là lại được học chung với tui bây rồi!!!

-Okei, lên lớp, chứ chẳng lẽ cứ đứng đây à? –Nói rồi nó kéo Hạnh và Mỹ Anh lên lớp, đi một hồi mới nhớ ra, nó quay sang hai cô bạn...-Lớp ở đâu thế nhỉ???

Rầm...rầm...bịch...bịch.... Hai cô té xiù.

Bước vào lớp học nhìn qua một lượt nó liền chạy tới chỗ anh trai mặt hầm hầm...

- Trương..Minh..Kiệt...

-Gi cũng?

-DÁM LỪA NGƯỜI TA MÀ GIỜ NGỒI ĐÂY NGHE NHẠC À???- Dùng cái giọng nói trời sinh, nó lại trở thành tâm điểm chú ý của cả lớp.

- Trương Ánh Linh à, em cũng phải thương cho cái già của tui chứ.- Ôm mặt khổ sở, anh nói.

Kiệt vừa nói mọi hoạt động như ngưng lại. Mọi người chạy lại hỏi làm quen, kết bạn với nó.

- Oa..oa...là..Trương Ánh Linh đấy. Người thì vào trường với số điểm gần như tuyệt đối.- Một người bạn trong lớp nói.

- Thiệt sao? Là thiên tài đó à?

- Ngưỡng mộ quá đi.

- Blap...Blap...

Cái tên nó vừa bay ra khỏi miệng của Kiệt, các thành viên trong lớp lại được dịp bàn tán xôn xao.Mọi lời khen ngợi dành cho nó, nó bỗng nhiên cảm thấy ảm áp lạ thường, tất cả học sinh ở đây không ai xa cách với nó, họ đều rất thân thiện, nó bỗng thấy không bơ vơ một mình trong lớp học mới, mọi người trong lớp này dù giàu hay nghèo đều rất thương yêu nhau như một đại gia đình, nó thật may mắn và hạnh phúc khi được học với mọi người ở đây.

Vẫn vờ với suy nghĩ một lúc thì reng...reng.....tiếng chuông vào lớp vang lên liền hỏi tui nó chọn đại một chỗ.

Cô giáo bước vào lớp, tà áo dài tím nhẹ nhàng theo bước chân cô lên bục giảng. Giọng nhẹ nhàng, cô nói cả lớp ngồi xuống. Cô là một giáo viên rất trẻ và xi-tin.

-Chào các em, hôm nay lớp mình có học sinh mới đây, nào em lên đây giới thiệu đi-Cô giáo nhìn xuống chỗ nó dụi dằm nói.

-Thui..thui...khỏi cô ơi, tui em làm quen nhau từ đời nào rồi.-Cả lớp nhao nhao.

-Bọn tiểu quỷ, lúc nào cũng nói chuyện với cô như thế. - Máng yêu mầy đưa học sinh cô quay sang nó-À. cô tên là Hải Hân ,giáo viên chủ nhiệm lớp 10A2, chào mừng em đến với lớp học siêu quỷ.

Nó há hốc mồm, lớp học này đúng là đặc biệt, từ học sinh đến giáo viên

Bạn đang đọc truyện *Nấm Lùn Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Bỗng thấy có cái gì đó là lạ, nó lại lật đặt chạy ra cửa lớp. Thấy nó chạy ra cửa lớp xem xem gì đó rồi vào, cả lớp kể cả học sinh, giáo viên, ông anh trai yêu dấu, hai con bạn thân trời đánh,...đều không tránh khỏi thắc mắc.

- Thừa cô, cho em hỏi???

-Gi thế em?-Chưa thoát khỏi tò mò, cô Hân trả lời bằng quơ.

- Lớp này là lớp 10A2 phải không ạ???

- ???-Cô giáo cùng cả lớp- Sao em lại hỏi vậy, lớp này là lớp 10A2 mà.

-Theo em biết thì cái lớp này là lớp chọn của trường, học sinh ưu tú, blap...blap.....

-???, thế thì liên quan gì?- cả lớp ngu ngơ hỏi.

- Vậy hỏi này cô nói “siêu quỷ” là sao???

Im lặng...im lặng...im lặng...Bỗng.....Phụt...

- Ha...ha...ha...hi...hi...hi...ha...ha...-Cả lớp đang yên lặng bỗng cười nghiêng cười ngả làm nó ngớ người.

-Ha...ha...ha...ngây thơ thế hả “dở”-Hạnh chạy lại chỗ nó vỗ vỗ vai rồi cười lớn.

- Báo là học giỏi nhưng đâu có nghĩa là ngoan hiền, cái lớp 10A2 này không chỉ nổi tiếng về học giỏi đâu nhé!!! Nhìn bà cô xì-tin thì biết, hi...hi...-Đến lượt Mỹ Anh chạy lại vỗ vai nó.

* Nghệt mặt* Nhìn xung quanh, cái lớp này quả là rất....đặc biệt. Hơ...hơ....

Cả lớp lại được một phen cười rũ rượi.

- Cô Hải Hân lên phòng hiệu trưởng gấp, có chuyện.- Tiếng thầy giám thị vang lên làm gián đoạn không khí “ chào đón học sinh mới” của cái lớp này.

- Vâng, tôi xuống ngay đây.-Nhìn qua chỗ những học sinh thân yêu- Còn các em, đón tiếp bạn mới cho nồng nhiệt vào, em ấy mà nói với tôi cái gì thì...*đưa tay giả làm dao cắt cổ*

- Vâng biết rồi...biết rồi...cô đi đi, em sẽ chăm sóc bạn tốt mà!!!

Cô vừa ra khỏi lớp, nó chạy lại chiếc bàn trống duy nhất trong lớp ngay sau bàn của hai con bạn thân và an tọa.

Cả lớp quả là rất thân thiện, chẳng mấy chốc nó đã như học ở đây từ lâu rồi. Mọi người nói chuyện với nó rất thân thiết. Một lúc sau cô đi vào cùng với một người nữa.

- Đây, đây, cả lớp ổn định nào. Hôm nay lớp chúng ta lại có thêm một người bạn nữa.

Cô vừa dứt lời, bên dưới nhao nhao...

-Oa, hôm nay lớp có tận hai bạn mới, trai or gái vậy cô?

- Xinh không cô?

- Blap...blap....

Nó cũng là mem mới của lớp nên cũng phấn khích không biết ai vô học cùng ngày với nó, hồi hộp quá...

- Thôi được rồi. Im lặng. Nào em vào đây.-Nói rồi cô hướng ra ngoài cửa lớp gọi.

Nó hướng mắt ra cửa chờ đợi. Từ ngoài cửa lớp, đáng vẻ cao to với bộ-đi chuẩn của người con trai cùng với mái tóc đen óng làm chân tay nó mềm nhũn, nó vội vàng tìm quyền sách che đi khuôn mặt đang nhăn nhó vì sợ.

-Xin chào các bạn, mình tên là Nguyễn Minh Đức là du học sinh từ Mĩ mới về mong các bạn giúp đỡ.-Hắn giới thiệu kèm theo nụ cười tỏa nắng- nụ cười đã làm gác độ không biết bao nhiêu là trái tim “nhỏ bé”.

Nhưng sắc đẹp của hắn lại không được nổi lên trong mắt các girls lớp này bởi lẽ nhan sắc của 16 tên con trai của lớp không hề thua kém hắn , điều này làm hắn thích thú. Cả lớp đón hắn nồng nhiệt như đón nó vậy và hắn thân thiện thì thôi.

- Được rồi, để coi nào, Đức em ngồi cạnh Linh nhé!!! Linh cũng là học sinh mới đấy, hai đứa có giúp nhau.

Nhìn theo hướng cô chỉ, hắn dễ dàng nhìn thấy cái bàn gần cuối lớp với một quyền sách dựng lên như để che đi khuôn mặt của ai đó. Hắn cũng tò mò lắm, liền đi xuống chỗ.

- Đây, Linh mở quyền sách ra nào, có gì phải ngại, bạn bè cả mà!!!-Tiếng của “thằng” anh mất nét làm nó tức xì khói.

-Đầu, ngại gì mà ngại, tại thấy trời nóng à đúng rồi, trời nóng nên em mới lấy quyền vở che nắng ấy chứ.-Nó lấp liếm.

“He...he...anh đây chẳng biết tông rồi, ngồi nghe mày với thằng bạn chỉ cốt vừa đi du học về là tao nghĩ nghĩ, ha...ha...sau khi nghe mô tả hình dáng, tính tình,...tạo đoán chắc...ha...ha...”

-Vậy được rồi, GIÚP CHO BẠN MỚI NHÉ!!!

Bây giờ mới nhớ ra, nó nhìn sang hắn cũng như đang ngạc nhiên nhìn về phía mình mà đồ mò hỏi hột. Hắn từng bước tiến lại chỗ nó miệng không khỏi nhếch lên thành một nụ cười.

“Thằng bạn c-hó, hóa ra mày nắng nặc kêu tao học trường này là có lí do, đúng là bạn tốt nha, vừa kể là tìm ngay được cô ta, xem tôi xử cò như nào, dám dẫm chân tôi làm hư đôi giày đắt tiền của tôi. ...ha...ha...”

- Chào bạn, mình là học sinh mới mong bạn giúp đỡ mình thêm.-Hắn tiến lại phía nó chào hỏi và nở một nụ cười tươi rói “ ha...ha....cô tiêu rồi, dám động vào tôi”

-Chào bạn, mình cũng là học sinh mới nên chắc không thể giúp bạn được rồi, mong bạn thông cảm.- Nó cũng trả lời với một khuôn mặt ngây thơ và ánh mắt vô (số) tội, định xách cặp chuyển chỗ “tên mắc dịch, thật xui xẻo ngay ngày đi học đầu tiên đã gặp phải hắn...hu...hu...đời sống của con rồi sẽ đi về đâu hả Chúa”

-Bạn gì gì đó ơi! Bạn không thấy cả lớp hết chỗ rồi sao, mà bạn là học sinh mới, mình cũng là học sinh mới ngồi chung với nhau càng tốt chứ sao, mà mình cũng có ấn tượng sâu sắc về bạn lắm đấy.-Hắn đề cập lên bản tự do ngồi xuống cái ghế bên cạnh nó.

-Bạn quá khen, ấn tượng tốt gì chứ!!!- Nó đành ngồi đấy vì lớp không còn chỗ nữa. Và gửi cho hắn cái nhìn đầy “thiện cảm”.

Chương 6

~ Xoẹt...xoẹt...~ Hai ánh mắt nhìn nhau chăm chú, trao gửi cho nhau những tia điện... ‘ngọt ngào’ và trận chiến chính thức bắt đầu...

“Cô chết chắc rồi, dám chọc giận bản thiếu gia”

“Ha..ha...tôi sao phải xoắn, coi anh làm gì được tôi.”

“Cô cứ thử mà xem, không đơn giản như cô nghĩ đâu đồ lùn”

“Tôi chờ...”

“blap...blap”

Được xem phim tình cảm lần hai miễn phí, thần dân lớp 10A2: coi kia tụi nó đang tức mắt đưa tình đấy!!! ~_~!

Vâng thế là ba mươi cặp mắt, sáu mươi con mắt dán chặt vào người hấn và nó hồi hộp theo dõi diễn biến tiếp theo của trận chiến “khốc liệt”. Như cảm thấy nhột nhột, nó và hấn quay qua bắt gặp ba mươi đôi mắt đang tròn xoe nhìn về phía này.

-Tạm hòa.-Nó và hấn đồng thanh.

-Ai cho anh bắt trước tôi hà đồ sao chổi kia.

-Chứ không phải cô bắt trước tôi sao, ĐỒ LÙN?-Hấn nhếch mép.

-Anh nói cái gì hả?

-Cô có bị điếc không?

-Anh...

-THÔI, hai người ồn ào quá có gì từ từ giải quyết, hết 15’ truy bài rồi kia!!!- Cả lớp 10A2 phải chịu thua với hai chúng nó.

- Hừ-Nó quay qua hướng khác.

Hấn cũng ngồi xuống chỗ ngồi để vào tiết và để chuẩn bị cho kế hoạch hoành hảo của mình.

Tiết học đầu tiên của nó trôi qua trong giấc mộng, nó tuy là một người thông minh, học giỏi nhưng nó lại là một con sâu lười chính hiệu, nhiều lần được xướng tên khi còn học cấp hai ở Việt Nam trong số “danh dự” và ngay lúc này đây, nó đang thả hồn theo giấc mơ thật kì lạ, trong mơ nó thấy nó đang nắm tay một người con trai nhưng không nhìn rõ mặt bỗng nhiên một cơn mưa ập xuống, người con trai chém một nhát dao vào tim nó, tim nó rỉ máu, nó khóc, khóc rất nhiều.....những giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt thanh tú theo từng giọt mưa xuống đất, nó đang cảm thấy cô đơn và lẻ loi thì một bàn tay khác ấm áp nắm lấy tay nó mà nắm lấy, ngăn những giọt nước mắt của nó, cứu lấy nó.....

Reng...Reng...Reng.....Cuối cùng tiếng chuông báo giải lao cũng đến...làm nó giật mình thức giấc thoát khỏi giấc mộng kì lạ, đồng thời kéo không khí âm ảm của lớp 10A2 đi khỏi...

- Đây bà con, xuống căn-tin đi. Hạnh lớp trưởng kêu to.

- Okei, boss.....- Thần dân lớp 10A2 đồng thanh.

Thế là rống rần, ba mươi hai thành viên của lớp chọn khối 10 trường X kéo nhau xuống căn-tin trường và ngồi xuống cái bàn to nhất.

- Cô ơi, cho tụi con ba mươi phần trăm-bơ-gơ, ba mươi li trà sữa ạ.-Hiền, bí thư lớp gọi lớn rồi quay sang phía nó và hấn.-Tụi bây ăn gì???

-Tụi ăn giống tụi bây là được rồi.-Nó đáp

-Tụi cũng thế.

-Cô ơi lấy cho tụi con hai phần như thế nữa nhé- Hùng lớp phó gọi lớn, rồi cả lớp xúm lại bắt đầu ‘tám’

-Này bà con, hồi này trong tiết hóa, ông thầy cứ nhìn mình với ánh mắt khinh khinh sao ấy, ghét thật.-Mỹ Anh nói đầy bức xúc.

-Ừm, tui cũng nghĩ vậy á, nhưng không chỉ mình ông đâu, mấy bà cô với ông thầy già cũng vậy á, họ ý nhà giàu rồi coi thường tụi học sinh lớp mình vì lớp mình gia thế không bằng mấy lớp kia, nên họ không coi ra gì hết, thật tức chết mà.-Hạnh cũng hòa theo.

-Hay là mình chơi họ một vố đi!!! Không thể để họ cứ coi thường mình được.-Nó lên tiếng

-Bà cô biết làm gì không đó, bà học giỏi thế chắc không làm mấy trò này được đâu!!!

-Đừng coi thường nó, hồi cấp hai, nó là siêu quậy trong trường đó, có hấn một lớp dám nhóc leo neho đòi làm đệ tử đấy. Tui cũng là nạn nhân của nó mà.-Anh trai nó đau khổ nói rồi chỉ tay sang chỗ hấn-Tên này cũng không kém đâu, đầu óc hấn toàn nghĩ ra mấy trò nghịch phá không đó, chắc ông trời sinh nó ra để phá hoại quá. Tui cũng không ít lần bị ông troll đâu.

Ồ.....Kiệt vừa dứt lời cả lớp ồ lên.

-Không ngờ bà có một tuổi thơ dữ dội như thế, báỉ phục...báỉ phục.....-Hùng nói.

-Hò...hò...miễn lễ-Nó phật phật tay già bộ ra hiệu.

-Bây đặt, nghĩ ra cách gì chưa mà nói???-Hấn im lặng này giờ, giờ mới mở mồm.

-Ồ..chưa...thế còn ông thì sao, sao nói mỗi mình tôi, ông cũng có tuổi thơ dữ dội lắm mà!-Nó quay sang nói.

-Tất nhiên là có rồi, một kế hoạch hoành hảo nhé!!!-Thế là hấn ra hiệu cả lớp chụm đầu lại và bắt đầu triển khai kế hoạch. Nghe xong cái kế hoạch của hấn phải nói là thành viên lớp 10A2 phục sát đất.

-Thế nào! Phục tôi chưa???-Hấn quay sang nó tự đắc.

-Ồ..thì...phải thực hiện mới biết được chứ!!!

-Vậy thì chờ xem...hừ...

-Thôi cho tôi xin, hai cái người này, thực ăn dọn lên rồi kia, ăn đi còn lấy sức để chiến đấu.-Hiền lên tiếng thay cho hội đồng của lớp ngăn cho cuộc chiến lại xảy ra.

Thế là cả đám bắt đầu bữa ăn trong ồn ào làm tâm điểm của cả căn-tin. Kế hoạch của tụi nó chuẩn bị thực hiện.

Chương 7

Cà lóp nó đang ăn thì một đám người đi qua...

-Á...-Một thứ chất lỏng màu cam cam đang loang lổ trên chiếc áo đồng phục màu trắng của nó.

-À...à...xin lỗi nhé!!! Tôi lỡ tay-Giọng một cô gái vang lên trong trẻo và có một chút gì đó chua ngoa..Cô ta xinh đẹp với mái tóc đỏ và làn da trắng nõn (không biết là da thật hay phấn..), cô ta đi cùng một vài cô bạn và cậu bạn nữa, nó để ý thấy trên áo cô ta phủ hiệu ghi là lớp 10A1-lớp “con nhà giàu”.

-Ừm, không sao đâu, mấy bạn nhớ cẩn thận hơn nhé!!!-Nó tay vẫn lau đi chỗ bị nước sốt cà chua thấm vào rồi nói với cô gái.

-Bạn không nên lau nữa, mình nghĩ như vậy sẽ hợp với bạn hơn để bạn hợp với cái lớp này ha...ha...ha...-Cô ta nói rồi cười lớn đi mất để lại nó đang ngo ngắc còn ba mươi một khuôn mặt còn lại đen như mực.

- Thêm lớp 10A1 vào danh sách chịu chung trong cái kế hoạch của tụi mình nữa đi, đám coi thường lớp này hà, không giàu có thì sao chứ, hỏi coi bên tụi nó có ai học giỏi bằng tụi mình không.!!!-Hùng bức xúc lên tiếng.

-Okoi...tôi không thể chịu nổi rồi, tức quá!!!-Hiền lên tiếng tức giận...

-Tụi cùng bức lắm, thui ăn đồ ăn, ăn mới có sức chiến đấu chứ.-Sau một hồi suy nghĩ, nó cũng hiểu ra mọi chuyện và tức giận không kém, tuy nhiên nó là người biết suy nghĩ nên dỗ ngọt cho ba mươi một cái đầu còn lại hả hê không thì cháy căn-tin mất. Và nó đang đợi nên phải bảo mấy nưoi con người bình tĩnh mà ăn chứ nhìn mặt tụi nó như vậy nó hết muốn ăn rồi. Nghe nó nói thế, mọi người tuy tức giận cũng nguôi ngoai phần nào và tiếp tục ăn. Giờ giải lao kết thúc, lớp nó lên lớp và tiếp tục việc học ‘nhằm chán’.

Reng...reng...reng...Tiếng chuông báo hết giờ là lúc sân trường đang vắng lặng trở nên ồn ào hơn bao giờ hết.

-Này, những ai được phân công rồi thì nhớ chuẩn bị nhé!!!!Mai đi sớm đấy.-Tiếng nó oang oang.

-Biết rồi, mà mày nhớ nhé!!! Mày mới là đứa thích làm đầu bếp nướng cháy cái nhà luôn ấy.-Mỹ Anh nói rồi khoác tay Minh Hạnh chạy vào...

-Mày nói gì á con kia....đứng lại coi con điên.....-Nó bức tức hét to làm cả lớp không nhịn được cười.

Nó đỏ mặt rồi chạy ra khỏi lớp lấy xe đi về. Đạp xe trên con đường nó nhắm nhắm một vài câu hát tiếng anh rồi nở một nụ cười hút hồn. Đi ngang qua con hẻm vắng...

<< Mày là à, giờ sao không có tụi nó coi mày làm được gì? >>>Một giọng nói hổng hách vang lên....

<< Quà là rất nhỏ đó, đường đường là đại ca trường Z mà lại đánh lên một tên công tử quèn như tao sao??? Đứng là nực cười...>>>Nạn nhân giọng nói yếu ớt nhưng có vẻ khinh khỉnh và coi thường...

<< Mày.....>>> Tên đại ca đang định nói gì đó thì ‘bốp’ hân lãnh nguyên một cú đấm trên mặt. Hân mắt nhắm bằng rồi tức giận quay mặt lại. Bọn đàn em hân thì bàng hoàng và sợ hãi thay cho cái tên vừa tặng hân một cú đấm, mà tên đó không ai khác chính là nó. Khi nghe tiếng nói trong con hẻm vắng thì nó không thoát khỏi tính tò mò, dựng xe đạp qua một bên, nó vào nghe ngóng tình hình (thực ra là làm chuyện). Khi tên đại ca chuẩn bị tiếp tục giáng cú đấm trời giáng của mình xuống người con trai nằm sõng soài dưới đất thì tính anh hùng trong nó nổi dậy và.....(các bạn biết rồi đấy)

-Mày là đứa nào mà dám đấm bổn thiếu gia.-Tên đó quay mặt lại thì bắt gặp thân hình nhỏ nhắn của nó. Hân rất đẹp, một vẻ đẹp á quý không giống với vẻ đẹp thiên thần của Đức. Thế là máu mẽ trai của nó lại trời dậy.

-Tôi xin lỗi, tại thấy con ruồi trên má của anh. Anh đẹp trai ơi, sao anh đánh cái anh ở kia vậy???-Nó cúi xuống rồi ngẩng lên với ánh mắt long lanh.

-Liên quan đến có??? Dám đánh bổn thiếu gia cơ đấy.gan thật. May cho cô là tôi không thích đôi co với con gái, ra chỗ khác chơi.-Hân bức tức lên tiếng.

-Vậy à? Vậy thì tôi nói cái này này??? Anh ghé tai lại đây tôi nói nghe??? – Nó làm ra vẻ bí mật rồi vẩy tên đại ca.

-Đã bảo không rành, mày ra chỗ khác chơi không???-Hân như không chịu nổi nó hét lên.

-Anh không nghe thì đừng có mà hỏi hận nhé!!!

-Nói gì??? Nói đại đi.

-À thì...sau...sau lưng anh.có...

-Có gì?? Nói đi.

-CON SẤU....

-Á...á...á.....-tiếng hét vang trời của hân vang lên.

-Chạy thôi còn đứng đó làm gì.- Nói rồi nó kéo tên nạn nhân ngo ngắc từ nãy giờ chạy thực mạng.

-Còn đứng đó làm gì??? Bắt nó lại cho tao-Hân bức tức kêu đám đàn em làm chứng giết mình chạy theo tán loạn. Hân đang tức giận thì bỗng nhìn thấy một tấm thẻ, nhặt lên hân neho mắt, rồi nhếch mép tạo thành một nụ cười hoàn hảo- Cô gan lắm, dám chọc giận Cao Phong thiếu gia, coi tôi trừng trị cô như thế nào, Trương Anh Linh.....

-Hộc...hộc...này, cậu không sao chứ???- Kéo tên con trai chạy xa một đoạn nó dừng lại để thở và hỏi thăm cậu con trai.

-Tôi không sao đâu, cậu gãy vào hân là rắc rối to đấy..-Tên con trai đỡ hơn một chút nhưng vẫn còn yếu.

-Tôi không sao đâu??? Nhà cậu ở đâu vậy, tôi đưa cậu về.-Nó lo lắng hỏi.

-Thôi được rồi, tôi tự về được,cảm ơn cậu nhiều.-Hân mỉm cười với nó rồi rút điện thoại ra gọi cho ai đó.

-Cậu có thể tự về được sao?

-Ừm cậu nhìn kia-Cậu ta nói rồi chỉ tay về phía một chiếc ô tô đắt tiền đang lao đến.

-Thưa thiếu gia.....-Một người mặc áo đen xuống xe cung kính nói với cậu.

-Ừm được rồi.-Cậu nói với tên mặc áo đen rồi quay sang nó-Tôi về đây, cảm ơn cậu nhiều nhé!!! Tên tôi là Trần Thiếu Minh, rất vui được làm quen.

-Còn tôi là Trương Anh Linh cũng rất vui được làm quen với cậu. Thui cậu về đi không chú kia đợi.-Nó nói rồi tạm biệt cậu, cậu cũng tạm biệt lại nó và bước lên xe đi mất, nó bỗng nhớ ra gì đó, ngo lên chiếc đồng hồ đeo tay xinh xắn.

-Á...Á...TRỀ RỒI, VỀ SẼ BỊ ÔNG ANH MẮNG CHẾT MẮT.....-Nó nói rồi leo lên chiếc xe đạp của nó dựng gần chỗ hẻm và bắt đầu cuộc đua ngoạn mục.

Chương 8: Anh Họ Đáng Ghét!!!

Trên con đường Hà Nội vào lúc 11h30’ có một cô gái mặc một bộ đồng phục nhếch nhác, tóc tai bù xù, mồ hôi nhễ nhại đang thức hiện một cuộc đua ngoạn mục cùng chiếc xe đạp địa hình...tự kí trên đường đua..

<< “chết rồi, cũng tại mình anh hùng quá làm chi, không không phải là tại tên công tử kia, sao không đánh lại làm mình không chịu nổi, nhưng cũng không phải tại cậu ta, bao nhiêu là tên bao quanh đánh cậu ta đấy chứ, ể ể cũng không phải luôn không có người chỉ huy thì hăm hăm mà đánh người ta à, chung quy lại, cái tên đại ca là nhiều tội nhất, ha...ha...ha...mình thật thông minh.....”

ÀC, GIỜ LÀ LÚC NÀO MÀ CÒN NÓI NHAM THỂ NÀY,“”=.....Hôm nay ông Kiệt báo có khách phải về ăn cơm cùng mà giờ còn ở đây bao giờ mới về đến nơi, bị ông xử là chắc...hu...hu...chết con, chúa ơi cứu con.....”>>

500m.....

400m.....

200m.....

Cuộc đua sắp cán đích-Nhà ơi, ta đến đây.....50m.....và..... “Meeo”.....

-Á, CON MÈO KIA, TRÁNH RA..... –Đang đi tự nhiên ông trời gửi xuống một chú mèo lông trắng ngời chiếm trệ giữa đườngvà.....

Kít...kít.....kíttttttttttt..... *RẦM*

-Sau đây chúng tôi xin tường thuật trực tiếp hiện trường vụ tì xe đạp mới xảy ra tại đường Y...Vào lúc 11h45’ trưa ngày A, một cô học sinh vì thắm yêu trộm nhớ ‘lồng đường’không dám nói nên hôm nay ông trời giúp cô gửi xuống một chú mèo để cô có cơ hội bày tỏ mình bằng cách sai chủ mèo đứng giữa đường làm cho cô gái vì né mà quẹo tay lái, đâm thẳng vào gốc cây bên đường và té xuống đất, trước khi té không quên kéo theo chiếc xe đạp ‘đáng thương’ làm cho chiếc xe từ trên vào ngay ngày đầu tiên sử dụng.....+_!

-1 ngôi sao, 2 ngôi sao, 3 ngôi sao,.....sao nhiều sao vậy??? Há...sao thấy mặt ông anh hai bị hăm ở đây, rồi...rồi...còn tên sao chổi đáng ghét nữa.....-Sau khi bị té người nó đau ê ẩm, đầu óc choáng váng nó đứng dậy....

-Này...này..mờ mắt ra, chưa bị gì đâu mà làm thấy ghê quá vậy??? Mà này báo ai..hăm???-Mặt ông Kiệt đen đi....

Giờ nó mới mờ mắt to hết cỡ “đúng là ông rồi ,mà...mà sao cái tên sao chổi cũng ở đây nữa, nhà mình mà, chẳng lẽ mắt trí nhớ.....” nhớ lại...nhớ lại...

Nó đang đi trên đường và đi quá tốc độ cho phép...sắp đến nhà thì gặp con “bạch miếu” đang chải lông giữa đường...vì không nhớ làm tổn thương em mèo xinh xắn nó lạc tay lái đâm vào gốc cây trước cổng nhà nó, ừ đứng rồi là trước cổng nhà nó vậy tại sao ông anh hai và tên sao chổi lại đứng đây được.....

-Này sao honey đứng đây?~-Nó ngu ngu hỏi...

-Trưa nắng, đi chơi với trai hay sao mà giờ này mới về HẢ. Làm cho tao và tên này phải đứng chờ đây.....được lắm nhóc.....chuẩn bị trình diện ba mẹ đi.-Kiệt nói mà mặt mày đen như than.....Nói vậy thôi chứ Kiệt là thương nó nhất, hay trêu chọc nhưng với Kiệt nó là đứa em gái mà Kiệt luôn phải che chở, lúc này nó về trễ nên Kiệt mới sốt sắng đi ra ngoài tìm vừa ra đến cổng thì.....

-HẢ honey tha cho em đi, xin lỗi mà người ta là gặp chuyện bên ngoài đấy chứ có đi với trai gì đâu, đứng nói ba mẹ nhá nhá nhá.....-Cặp mắt long lanh lại được mờ ra.

-Để xem đã.....được rồi tha cho cô đấy, có lần sau thì đừng trách....-Cuối cùng không chịu nổi ánh mắt giết người của nó, Anh Kiệt đánh gạt đầu cho qua..

-Huraaaaaa.....Anh hai là nhất...khoan...sao tên này lại ở đây???- Nó chỉ vào cái tên đứng im lặng này giờ xem anh em nó diễn trò.

-À quên nói. Giới thiệu với cung, đây là con của cô Nga và chú Thiên tức là anh họ của chúng ta...Nguyễn Minh Đức và từ nay Đức sẽ ở chung với chúng ta.....-Anh nó nói một tràng..

~ Ầm...ầm...~ tiếng sấm vang bên tai nó.....cái gì chứ anh họ.....ở chung nhà....Nguyễn Minh Đức ắc.....ông trời ơi sao mà bất công thế, ở chung nhà với hần mà bị hần bắt nạt ư...hu...hu.....Nó quay sang phía ông anh họ ‘sao chổi’...

-He..he...chào EM GÁI, không ngờ lại có duyên như vậy??? Dù sao cũng là anh em, em không cần trung cái bộ mặt đó, anh mà ở chung nhà với em thì sao nhĩ à đứng rồi ‘như có thêm niềm vui’ ha...ha...ha.....-Bộ mặt tên Đức đã đều nay còn đều hơn

Còn nó, khỏi nói cũng biết nó sốc tới mức nào, tại sao lúc nào gặp tên này nó cũng bị sốc vậy nh??? Tại sao cô Nga vừa đẹp vừa hiền thực vừa thương nó, chú Thiên khỏi nói rồi,đẹp trai lại lo cho nó từng li từng tí một vậy mà....vậy mà.....tại sao...tại sao con trai họ lại là tên Đức được chứ!!! Ở thì đẹp trai thật đấy, cuốn hút thật đấy, thông minh thật đấy nhưng RẤT ĐÁNG GHÉT. Có ai có thể nói cho tôi biết là tại sao không??? TẠI SAO?TẠI SAO?.....Hàng ngàn câu hỏi tại sao vang lên trong đầu nó, cái mặt nhăn nhó thấy mà tội.....

-Không định ăn trưa à, tui anh đợi EM GÁI về mới ăn trưa đấy, tui này đói rồi em không ăn thì thôi nhá!!!-Tên Đức cùng với Kiệt đi vào nhà bỏ lại nó một câu nói.....-Trưa nay có mý ý đấy!!!

Thế đấy, cái món mý ý hấp dẫn kia đã làm nó hoàn toàn xỏ sỏ cái kế hoạch tuyệt thực của mình, lon ton chạy theo gót hai ông anh trai đến bàn ăn và chén bữa trưa của mình trong ồn ào.....

Chiều.....Trong căn phòng xinh xắn của nó.....

-A...a...máu kia.....-Tiếng nó kêu lên đầy hoảng sợ

-Em gái à, có tí xáu, sợ rồi sao.....?

-Ai sợ chứ, tiếp tục đi.....

-Đau không???

-Chút chút.....

-Blap...blap...

Một loạt câu nói không đầu không cuối vang lên trong căn phòng xinh xắn của nó làm cho người nghe rất dễ bị hiểu lầm. Anh Kiệt vừa đi dạo về ngang qua phòng nó nghe cuộc đối thoại của nó và Đức thì nhiệt độ tăng vọt lên, đôi mắt màu xanh lam ánh lên những tia giận dữ, Anh Kiệt dẩy rầm một cái, cánh cửa vị bị chịu lực từ cánh tay mạnh khỏe nên *RẦM* cánh cửa đập vào phản tường phía trong gây nên tiếng động vô cùng mạnh. Khuôn mặt hăm chạy vào.....

-Em và tên này.....Ồ.....hà.....-Chỉ tay vào nó và tên bạn thân, Anh Kiệt sững lại.....

- Anh hai làm gì thế???-Hiện trường là nó đang ngồi trên chiếc giường với gối bông trắng, còn Đức thì đang xếp bông, băng...nói chung là dụng cụ y tế vào hộp sơ cứu.

-Em...em....bị sao thế???-Dường như hiểu ra vấn đề, anh mặt đỏ gay lấp bắp hỏi cho qua chuyện.

Đức bỗng nhiên cười cười trước thái độ của Anh Kiệt còn nó thì ngu ngơ không hiểu gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Nấm Lùn Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 9: Người Bí Ẩn Và Cuộc Gặp Bất Ngờ

Đức cứ tùm tùm cười còn mặt anh đỏ gay càng làm nó thêm ngu ngơ....

-Này, cười gì thế???-Đường như mức độ chịu đựng đến giới hạn của con sâu tò mò như nó, nó gất lên hỏi Đức.

-À, thì là.....

-NÀY EM BỊ CÁI GÌ THẾ HẢ, KHÔNG NGHE ANH HỎI Ầ...!!!- Tiếng trả lời chưa thoát khỏi miệng cậu thì ông anh chợt hét to làm nó giật mình quay lại khi đang ngóng câu trả lời của ông anh họ ‘đáng ghét’

-Hả...Giật cả mình, em đang chơi game với ông Đức không cẩn thận bị cháy máu thôi.Rồi ông băng bó giúp em thôi mà...

-KHÔNG CẦN THẬN CÁI GÌ, MÀY BỊ GÌ THÌ TAO LÀ NGƯỜI PHẢI CHỊU ĐÂY NÀY!!!!

-Ha...ha...ha...-Bỗng nhiên ông anh hét to rồi tiếng cười của Đức vang lên thật man rợ.

-Cười gì mà cười, ông đi với tôi.....-Nói rồi anh Kiệt kéo Đức đi khi tiếng cười vẫn chưa có dấu hiệu dứt.

-????!! Hai ông này bị sao vậy, uống nhầm thuốc à???-Thế đấy, cái đầu óc của nó sao lại không hoạt động vào những lúc này *lắc đầu*

Tại ban công nhà nó.....

-Ha...ha...ha...-Tiếng cười man rợ của Đức vẫn vang lên chưa có dấu hiệu ngưng..

-Cười gì mà cười, thôi đi!!!- Kiệt dỏ mặt bức xúc.

-Ha...ha...ha....Trí tưởng tượng của ông thật phong phú...ha...ha...ha.....-Vẫn tiếp tục cười.

-Mày...mà thôi, tao không đùa nữa đâu.Tên đó về rồi!!

-.im lặng...Về làm gì?-Lời nói của Kiệt vừa thốt ra, Đức bỗng nhiên ngưng cười, nhìn mặt anh hỏi bằng giọng nói lạnh băng pha chút tức giận.

-Không biết, chỉ biết là nó sẽ ở lại đây luôn.

-Nó biết chưa???-Đức vừa nói mặt bừa hướng về phía phòng nó bằng ánh mắt phức tạp.

-Chưa, nó không nhớ gì cả, mà tao cũng không muốn đề nó nhớ về việc đó.-Giọng anh cũng trầm đến kì lạ.

Không gian yên tĩnh lạ thường.....

Khi hai ông anh ra khỏi phòng nó cũng chắc biết làm gì hết, bỗng ‘tưng’ bóng đèn sáng lên.....

-À đúng rồi, trò của ông Đức, suýt thì quên phải đi chuẩn bị thôi!-Thế là nó chạy khắp nhà, tìm đồ dùng cần thiết để chuẩn bị cho kế hoạch, lúc nói với Đức là nói thế thôi chứ khi vừa nghe Đức triển khai kế hoạch ‘tác chiến’ nó hừng thú lắm

-Ê, nó đâu rồi, rõ ràng hôm trước vừa thấy ở đây cơ mà!!! Vật quan trọng nhất mà không có thì làm ăn được gì...khụ...khụ...trong này bụi quá mà chắc có nhiều cái hay lắm nhưng...bây giờ phải đi tìm cái đó đã, mai mốt thám hiểm sau vậy.-Chạy vào nhà kho, nó liếc ngang liếc dọc một hồi vẫn chưa tìm thấy đồ vật ưng ý liền có ý định đi mua vì đồ vật này rất quan trọng...khà...khà....

-Bác quản gia ơi, trong nhà mình còn cái xe nào không ạ, chiếc xe kia hồi sáng cháu lỡ làm hư rồi.-Nó nhìn bác quản gia hiện tự với ánh mắt hối lỗi.

-Vâng, thưa tiểu thư, trong nhà còn một chiếc xe đạp nhưng nhìn đã cũ rồi chỉ sợ tiểu thư không muốn đi. Chiếc xe đạp mới mai mới đến nơi.-Bác quản gia hiện từ mỉm cười nhìn nó đáp.

-Không sao đâu ạ, cháu đi một chút về ngay ý mà, bavs báo hai tên kia không cần tìm cháu. À mà bác với mấy chị đừng gọi cháu là tiểu thư nữa kì lắm, cứ gọi cháu là cháu là được rồi. Vậy bác chuẩn bị giúp cháu chiếc xe đó nhé!!!-Nó liếc đáp bác quản gia rồi chạy đi thay đồ.

Nó bước ra khỏi nhà đi một mạch đến bên chiếc xe cũ kĩ kia leo tốt lên rồi đi thẳng. Đích đến là ‘súp..pơ...cua’ à không không ‘súp...bơ...ma...kị’ của tập đoàn nhà nó. Gia đình nó vì muốn đảm bảo sự an toàn cho nó và anh nó mà che giấu thân phận của một tiểu thư của nó vì trong quá khứ nó phải gặp một chuyện rất kinh hoàng. Thân phận bây giờ của nó trong trường là con của một giúp việc nhà Kiệt, được nhận học bổng nên vào trường nên việc nó thân thiết với Kiệt không có gì đáng ngạc nhiên. Tuy là anh em sinh đôi nhưng giữa nó và Kiệt không giống nhau lắm nên ai mà để ý kĩ mới thấy được. Bây giờ những người biết thân phận thật của nó là gia đình nó, Đức và hai con bạn thân. Nên việc nó đi vào siêu thị của tập đoàn nhà mình cũng không bị ai phát hiện.

-Đầu rồi, chẳng lẽ cái siêu thị này không bán nó không phải bảo cái gì cũng có sao đúng là điều ông anh hai này.-Nó bĩu môi.

Bỗng nhiên một sợi dây chuyền đập vào mắt nó thu hút sự chú ý của nó, lại gần chiếc tủ đặt dây chuyền nó khẽ thốt lên “đẹp quá”. Chiếc dây đã lọt vào con mắt khó tính của nó được thiết kế không quá cầu kì, nó đơn giản nhưng không kém phần sắc xảo, sợi dây nhỏ nhắn bằng vàng trắng, cách ba mắt là đính một viên kim cương nhỏ, mặt dây hình có bốn lá được đính bằng những viên Ngọc Opal đen nhìn rất phá cách. Nó ngắm nhìn nhìn chiếc vòng say sưa mà không để ý có người cũng đang ngắm nhìn mình với ánh mắt thích thú.

-Phục vụ, gọi lại cho tôi chiếc vòng cổ này.-Một giọng nam vang lên hướng về phía chiếc vòng cổ mà nó chú ý. Nó quay mặt lại ‘à’ nó khẽ kêu lên một tiếng, đôi mắt hốt hoảng nhìn vào người con trai. Đúng tên con trai không ai khác chính là hắn, tên đại ca lưu manh.

-Vâng, thưa Cao Phong thiếu gia, tôi sẽ lập tức kêu người chuyển đến căn hộ của cậu.-Cô bán hàng cung kính. Nó hết nhìn có phục vụ rồi quay qua nhìn hắn ngẩn ngơ “Không ngờ tên lưu manh như hắn lại được coi trọng như vậy”.Đang nhìn hắn thăm thiết thì ánh mắt của hắn bỗng chiếu lên người nó làm nó tỉnh mộng và nhớ ra nhiệm vụ phải làm ngay và luôn đó là ‘chạy trốn tên lưu manh đẹp trai’ này (ặc, giờ mà còn nhớ đến trai đẹp), chân tay đang chuẩn bị đi chuyển đề chạy, một...hai...ba...chạy nào!!! “Ừa sao không đi chuyển được”. Nó quay ra đằng sau....

-Cô có nhớ tôi không thưa ‘anh hùng hai lủa’.-Hắn nở một nụ cười ngạo nghễ.

-Ha...ha...ha...tôi làm sao mà quen biết với người như anh được. Chắc anh nhầm người rồi.

-Ha...ha...ha...cô thật biết đùa, tôi rất nhanh quên mặt những đứa con gái mà tôi quen nhưng những người chơi xỏ tôi thì tôi không bao giờ quên...cà...trai...lần...gái.....-Tiếng hắn lạnh lẽo vang lên, tuy nhiên nụ cười vẫn trên môi hắn nhấn mạnh những câu cuối làm nó sồn da gà và thầm nghĩ “chết con rồi, chúa ơi xin người hãy cứu con lần nữa...”

Bạn đang đọc truyện *Nấm Lùn Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Bị Bắt Cóc

-A...a...a...đằng sau anh có cái gì kìa???-Nó hoảng hốt nhìn đằng sau hắn. Nghếch lên thành một nụ cười hoàn hảo, hắn cũng không vừa.

-Ôi.ôi.ôi...sợ quá...hình như đằng sau cô cũng có cái gì kia...-Hắn giả bộ sợ hãi rồi chỉ chỉ về phía đằng sau nó.

-Anh đừng hòng dọa tôi...ha...ha...ha...ừ đằng sau tôi có một tên to lớn, mặc áo đen, đeo kính đen, đi giày đen, mặt thì như con khỉ đột tôi cũng không sợ đâu.....ha...ha...ha....

-Vậy sao???-Anh mắt thoáng ánh lên vẻ thú vị.-Đưa cô ta đi.....

-Vâng.....-Tiếng nói vang lên sau lưng nó, có 2 người đàn ông cao, mặc bộ vest đen, đeo kính đen, đi giày đen và khuôn mặt như con khỉ đột đã đứng trước mặt nó. Chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra nó đã bị ai đó bế xốc lên rồi bị ai đó đưa đi ngang nhiên trong khu siêu thị đông đúc. Miệng nó cứng lại, ánh mắt ngu ngơ thường ngày, đầu óc nó từ từ tiêu hóa những gì đang xảy ra,..... ‘nó bị bắt cóc rồi’.....1 giây.....2 giây.....3 giây.....

-A.....a.....Các ông đang làm gì vậy??? Thà tôi ra, tôi đánh chết mấy ông bây giờ, thà tôi ra, tôi gọi cho anh hai tôi là mấy người không còn đường sống đâu....Ya...ya...ya...không thà à.....blap.....blap.....-Nó vùng vẫy trên vai

một tên đồ con.....

-Ồn ào chết được, chụp thuốc mê nó rồi đưa về, tôi về trước đây...-Hắn ngoáy ngoáy tai rồi đi về để nó một mình ở lại.....Tên đồ con còn lại tầm lượng thuốc mê vừa đủ vào chiếc khăn rồi chụp vô miệng nó.....im lặng...im lặng.....nó chính thức bị bắt cóc....

Biệt thự GR (green rose).....

Chiếc cổng nhà mở to, chiếc lambogini đen phóng vào tự do.....Ném cho báo vệ chiếc chìa khóa, hắn ung dung bước vào nhà. Hai tên đồ con bắt nó cũng đi vào ngay sau hắn.

-Phòng ngay gần ban công và cửa sổ lầu 3, cảm ơn!!!-Nói một câu ngắn gọn mà súc tích hắn đi xuống lầu vào bếp tự rót cho mình một ly nước. Sau đó trở lên căn phòng bắt nó cùng với một chiếc máy ảnh....

Tách...tách...tách...Tiếng máy ảnh vang lên lia lịa trong căn phòng yên tĩnh. Cô người mẫu ngủ say như chết không biết rằng mình đang chuẩn bị phải chịu một điều khủng khiếp....._0_0

-Hơ...hơ...anh hai ơi...em khát.....-Nó cuộn chân nằm trên giường..., trông đáng yêu vô cùng. Dụi dụi mắt nó cảm thấy ngạc nhiên...Phòng màu xám, phòng nó màu trắng sữa cơ mà, trên giường drap mỳ đen cùng màu xám hơ hơ nhưng giường của nó màu trắng và lại còn rất nhiều gấu bông trên đó,lần qua.....lần lại.....lần tới.....lần lui.....kết quả: chóng mặt *_*

-Đây là đầu vậy???-Nó ngó đầu, đầu đau nhức vô thức ánh mắt nhìn xung quanh và dừng lại trên một vật thể lạ có mái tóc màu hung đỏ, ánh mắt đen sâu thẳm..... “người ngoài hành tinh à”

-Cô đứng là vừa lùn vừa heo, ngủ đến giờ mới dậy!!!-Tiếng nói này.....sao quen quá.....

-Anh....là ai.....???

-Hả.....cô bị chụp thuốc mê quá liều nên giờ bị mất trí???

Nó suy nghĩ và suy nghĩ.....Dừng rồi, nó đang đi mua đồ rồi phải lòng ‘em’ đây chuyện xinh xắn...gặp hắn và cuối cùng là bị bắt cóc.....

-Á, tên gió điên.....đám bắt cóc bọn cô nương.....anh có ý đồ gì...-Nó nhớ ra, hét lên rồi bắt gác đưa tay lên làm chữ X trước ngực.

Giật giật bên khóc mắt...

-Ha...ha...ha....cô đang nghĩ cái gì vậy???

-Nghĩ cái anh vừa nghĩ đấy!!!-Nó trả lời rành rọt.

-Cô...được lắm....

-Đừng có mà đánh trống lảng, tại sao anh bắt tôi vào đây???

-Thấy cô xinh nên bắt thôi.

-Tôi không đùa.....

-Thôi được rồi...e hèm.....Tôi bắt cô là vì muốn trừng phạt cô vì dám chơi xò tôi và để cho con mồi của tôi chạy thoát.....

-Ha...ha...ha.....anh thật buồn cười, tôi làm theo năm điều Bác Hồ dạy ‘khiêm tốn, thật thà, dũng cảm’ dũng cảm, là dũng cảm đấy...mà anh cũng buồn cười, không thấy nhục à, cả đám đông du côn vậy mà đánh một đứa con trai yếu đuối, còn ra thể thống gì nữa chứ...blap...blap.....

-Nói xong chưa, một không???-Hắn ân cần hỏi han rồi đưa nó chai nước...

-Hộc....hộc...mệt, cảm...ơn.....

-Ừm không có chi, cô có chất giọng thật có tố chất...

-Ha...ha...ha...quá khen...quá khen.....

-Ừm.....mà tôi nghe nói, thì những ai ‘có tố chất’ giống cô dễ bị ế chồng lắm...

Mặt nó đen lại....

-Anh nói cái gì vậ hả tên hám kiaaaaaaa.....

Chấp....chấp.....tiếng hét từ môi của nó lại được trỗi dậy.....chim chóc bay tán loạn, một số cô hầu phải đi cấp cứu.....và nhiều và nhiều thiệt hại khác nữa....

-Cô.....thật có tố chất.....

-Tôi không đùa đâu, tôi muốn về nhà-Nó nói giọng dứt khoát....

-Tôi không thích.....

-Anh...

-Tôi làm sao???

-Thật trơ trẽn.....

-Oh, giờ tôi mới biết luôn á. Mà tôi có cái này muốn cho cô coi này.....-Nói rồi hắn ném cho nó xấp ảnh mới rửa.

-Cái gì đ.....??? Anh sao anh dám.....-Tó tức muốn nổ ruột, hắn dám chụp lên nó lúc nó đang ngủ và tư thế hơi sexy.

-Tại sao tôi không dám. Một khi Trần Cao Phong này muốn gì thì phải có được cái đó.

Bạn đang đọc truyện *Năm Lùn Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Quá Khứ...

-Được rồi, bây giờ anh muốn gì???-Bình tĩnh nhất mức có thể nó hỏi hắn.

-Muốn gì??? Ý cô là sao?-Hắn nheo mắt tỏ vẻ không hiểu.

-Anh đừng có mà đánh trống lảng...Tôi không nói nhiều.

-Cô đừng có mà vớ vẩn, tôi mới là người quyết định đấy!!!

-Thui...thui...tui xin lỗi mà anh đẹp trai...tha cho tui đi nha...nha...nha..... “đẹp trai như con Gìn nhà tui á”

-À...coi như cô biết điều...được.....Ê...ê...cô định lừa tình tui hả, đầu có dễ....quay lại đây...-Hắn ngoắt nó lại khi nó đang hí hửng chạy ra khỏi cửa.

-Gi nữa, tha cho tui đi, anh tui đang đợi ở nhà, có gì mai nói nha...nha...nha.....

-Không thích!

Bịch tảng đá rơi xuống người nó... “không xài được mỹ nhân kế đành xài khổ nhục kế vậy hazzì.....”

-Hu...hic...hic...hu....

-Này, tui làm gì mà cô khóc...-Hắn bói rồi...

-“Cá đã cắn câu” Anh tha cho tui đi mà, nhà tui còn có mẹ già bị bệnh, anh thì phải đi làm xa tui chót đại lần này mong anh thương tình mà tha thứ...hu...hu...hu... “không ngờ mình lại có thể đóng gói như thế, ta thấy ta thật tái gòi ha...ha...ha”

-Hic...hic...hu...hu...cô thật đáng thương, và nhà cô thật vô phúc khi sinh ra đứa trẻ như cô khi không lại trù ẻo cho tập đoàn nhà mình đang đứng nhứt nhì trên thế giới bị phá sản...hu...hu...

-Hu.hu.HẢ...khoan...anh vừa nói cái gì đấy!!!

-Cô đang khóc mà, tui khóc với cô đây, khóc tiếp đi...hu...hu

-NÀY....

-Cô nghĩ tui là ai??? Đã nói rồi, Cao Phong này muốn gì đều được nấy...

-Okêi...okêi...tôi biết anh giỏi rồi, bây giờ phải làm sao anh mới chịu thả tui đi...HẢ...

-Osín...

-Hả...

-Tôi nói cô phải làm osín vô thời hạn cho tui...

-Gi?...anh...anh đừng có mà đùa, tui đường đường là Trương tiểu thư mà phải đi làm osín cho anh sao...mơ à???

-Vậy thì cái Trương tiểu thư gì đó của cô sớm mai sẽ có mặt trên tất cả các tờ báo cùng một số tấm ảnh độc đáo cô vừa xem đó....

-Anh...anh...đám...

-Tại sao tui không dám

-Vậy nếu tui vẫn không đồng ý???

-Thì cô vẫn phải ở đây làm osín cho tui...rồi thân thể cô bị bại lộ...rồi...blap...blap

Nó nghe mấy cái hắn nói mà chóng cả mặt, ặc...đúng là lúc đó ngu ghê á, cậu kia dù gì cũng nhà giàu gọi vệ sĩ thì khó gì...bây giờ...hu...hu...chúa ơi sao người không giúp con..... “đồng ý cái điều kiện hắn nói, tính sau”

-Được rồi được rồi....anh đừng có nói nữa...tôi...chấp nhận..

Hắn nhếch miệng lên tạo thành nụ cười ngao nghễ... “cô chết chắc rồi, dám chơi tui??? Không dễ ha...ha...ha...” Hắn bảo nó đợi sau đó đi ra ngoài, một lúc sau đi vào với một tệp giấy....

-Cái gì đấy!!!

-Hợp đồng!!!

-Hợp đồng? Hợp đồng gì?

-Hợp đồng osín...Cô kí đi...

Nó hiểu ra...hóa ra hắn đã chuẩn bị từ trước rồi chỉ đợi con cá là nó cắn câu thôi, trời ơi...nó thật ngây thơ khi nghĩ chúa không giúp nó mà là hắn hành động trước chúa rồi. Vậy mà nó đã tưởng hắn cắn câu.

* Roẹt* Nó cảm cây bút kí roẹt một cái mà không để ý đến nội dung ra sao...Hắn cũng kí vào cái hợp đồng rồi mỉm cười.

-Tôi về được chưa?

-Được rồi để tui nói tái xế đưa cô về...

-Không cần, cái loại như anh mà tốt vậy sao....

-Vậy thì không tiễn....bye...bye....

-Anh đúng là âm binh...

-Khỏi khen...nhớ ngày mai...

-BÍT RỒI *RẦM*.....

Nộ tức tui đi ra khỏi nhà bắt một chiếc taxi về thẳng nhà....Lòng nó nóng lên “Gi chứ, osín thật nực cười, anh cứ chờ đi Trần Cao Phong, tui mà không chơi anh mấy vỏ tui không phải là Trương Ánh Linh này...ha...ha...ấy chết trẻ rồi....”-Bác taxi xế ơi đi nhanh chút giùm cộn ạ.

Sau khi cai dáng hình nhỏ bé của nó đi lên taxi, hắn mỉm cười nhẹ, nó thật giống....cô ấy, lần đầu nhìn thấy nó hắn ngạc nhiên không nói nổi, cái đám mà nó dành cho hắn hôm đó không làm hắn đau, nhưng thực sự hôm đó hắn rất đau, nỗi đau trong tim vì nó rất giống cô ấy.....

Hồi tưởng lại quá khứ...Trên một cánh đồng có hai đứa trẻ đang nô đùa với nhau rất vui vẻ, đứa con gái chạy phía trước, khuôn mặt thiên thần nở nụ cười tươi còn phía sau một đứa con trai khuôn mặt đẹp trai, mái tóc hung đỏ bay trong gió đối mặt đen ánh lên niềm vui....

-Này giờ anh làm gì mà chậm vậy??? Anh mà không nhanh lên là em đi trước đó...

-Em chạy nhanh như thể làm sao anh theo kịp...

-Không kịp cũng phải kịp...

-Em đừng có vô lí thế chứ...

-Anh nói em vô lí???-Đưa con gái chọt dừng lại không chạy nữa...-Hu...hu...hic...hic....

-Thui cho anh xin lỗi mà!!! Anh không cố ý, đừng khóc nữa mà.....ơ...ơ...ơ...

-Anh bị em lừa rồi...ha...ha...bắt em đi này....-Nói rồi cô bé vui vẻ chạy đi để lại đằng sau đứa con trai mặt đỏ lên vì tức.

-Em dám lừa anh, coi ảnh xử em như nào, đứng lại...

-Lâu lâu, bắt em đi...ha...ha...ha...

Hai đứa trẻ cứ vui đùa mà không biết rằng nguy hiểm đang rình rập..... Trong một bụi cây gần đó...

<<"Tụi bây chắc là nó không?">>

<<"Chắc chắn mà đại ca, đứa con gái là con của tập toàn W.F còn đứa con trai là thiếu gia họ Trần của Trần gia, tập đoàn đá quý, thời trang lớn nhất nước và nhất nhì thế giới...">>

<<"Nhưng ông chủ bảo chỉ cần bắt đứa con trai là được, còn đứa con gái đáng lẽ không bị bắt đầu nhưng chơi với tên con trai nó về nói với bố mẹ thì không được, bắt cả nó luôn đi.....">>

<<"Vâng...">>

Đang chơi đùa thì cậu nhóc bỗng cảm thấy có ai đó đang bịt miệng mình bằng một cái khăn, nó làm cậu khó thở và mệt mỏi, cậu cố mở mắt nhìn xung quanh tìm hình dáng nhỏ bé của cô bé và cậu thấy cô bé cũng đang bị chụp khăn, cậu muốn nói với cô bé là 'chạy...chạy đi...' nhưng cậu không cố được nữa, mí mắt nặng trĩu, cậu nhắm mắt lại, một khoảng không màu đen phía trước.

Ào Một xô nước được dội lên người hai đứa bé...

-A...a....a....-Tiếng nói yếu ớt vang lên...

-Tỉnh rồi à nhóc???-Giọng một tên bặm trợn làm cậu bé mở to mắt tỉnh hoàn toàn...

-Các ông là ai, thả tôi ra, bé nhím đâu rồi???

-Tụi tao là ai không quan trọng, quan trọng là mày và con nhóc kia đang bị bắt và chờ gia đình tụi bay đưa tiền chuộc đi!!! Ha...ha...ha...tiếng cười man rợ của hắn và một số tên đàn em làm cậu nhóc run sợ. Nhìn về phía tên lúc nãy hướng vào, cậu bé nhìn thấy cô bé nhỏ người có một số vết thương mắt nhắm lại. Cậu lòng đau cô bỏ lại chỗ cô bé.

-Nhím ơi, tỉnh lại đi em-Hắn nói rồi vỗ vỗ mặt cô bé...

-Ư...ư...ư...Đau đầu quá...Gió, mình đang ở đâu thế này...???-Cô bé tỉnh dậy một mới đáp.

-Mày cùng thằng nhóc đang được tụi tao bắt cóc...vui về đi...mấy tiếng nữa bọn người nhà tụi bây sẽ mang tiền chuộc...xác tụi bây...ha...ha...ha...

-Gió ơi, ông kia nói vậy là sao hả anh, mặt ông ấy nhìn sợ quá à.....

-Em đừng sợ đã có anh ở đây rồi...Anh sẽ bảo vệ em...

-Ha...ha...ha...mày đứng có ở đó mà diễn trò nữa...chuẩn bị chết đến nơi rồi còn giả mồm...ha...ha...ha...đi...để hai đứa nó tâm tình với nhau cho đã...ha...ha...ha...-Giọng cười khà ỏ của tên đó vang lên làm cậu và cô nhóc run sợ. Bọn chúng đi rồi cô mới nắm lấy tay cậu nhóc...

-Anh ơi, em sợ lắm....

-Không phải sợ đã có anh ở đây, anh sẽ tìm cách trốn thoát.-Cậu bé nói rồi nhìn quanh một hồi...

-A có một cái cửa sổ, chắc tụi kia tưởng anh em mình còn nhỏ không biết treo, để anh qua rồi đưa em qua đó....

-Anh, cẩn thận...

-Á...á...á....

-Anh..anh bị sao vậy???-Cô bé hoảng hồn đáp...

-Anh không sao.....

-Mẹ kiếp, ai cho tụi bây trốn đi trốn.-Bỗng giọng một tên lưu manh vang lên, buông một câu chửi tục.

-Á...á...á...gió ơi cứu em với....cứu em...hu...hu...hu

-Tụi bây, kiếm thằng nhóc rồi bắt lại cho tao.

Cậu bé lúc biết cô nhóc đã bị phát hiện, cậu rất muốn cứu cô nhóc nhưng sự sợ hãi của bản thân đã khiến cậu quay đầu bỏ chạy để lại đằng sau tiếng khóc của cô bé....cậu chạy mãi...chạy mãi...bỗng nhiên mặt mờ đầu đó ánh đèn pin, cậu sợ hãi "chẳng lẽ tụi nó tìm ra mình rồi" cậu vội vàng trốn ở một bụi cây gần đó. Ánh đèn pin càng ngày đến càng gần.....

-Mẹ, ba....-Cậu hét lên rồi chạy khỏi chỗ nấp lao tới chỗ đám người kia ôm chầm lấy một người đàn bà rất đẹp.

-Ôi..ôi...Cao Phong..con tôi...Làm sao mà con trốn được??? Thế còn Ái Nhi thì sao???

Nghe người phụ nữ nhắc, cậu mới chợt tỉnh ra...

-Mẹ ơi, mẹ đi cứu Nhím đi, em ấy bị tụi nó bắt kia...hu..hu...hu....

Mẹ và ba cậu cùng đám người kia cùng đi đến ngôi nhà gỗ kia cứu cô bé. Cả đám bắt cóc bị bắt lại, cô nhóc được cứu thoát trong tình trạng thật tồi tệ, máu lênh láng khắp người, trên cơ thể, vết thương không ngừng chảy máu.....Cô bé được đưa đi bệnh viện ngay lập tức nhưng vì những tên đó ra tay quá mạnh, cô khó trị khỏi phải đưa sang nước ngoài điều trị. Những tên lưu manh bắt cóc họ đã khai ra người đứng sau toàn bộ chuyện này là ông chủ của công ti đồ đầu nhà cậu bé, công ti đó bị phá sản ngay sau khi cậu bé về nhà. Khi cô bé rời đi, cậu không đi đến được vì lúc đó còn kiệt sức.....

Quay lại hiện tại.....Cậu ngồi suy nghĩ cái câu chuyện khủng khiếp diễn ra trong quá khứ mà trên môi vương lại một nụ cười nhạt "mình là một thằng hèn nhát"

Bạn đang đọc truyện *Nắm Lầm Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Thực Hiện Kế Hoạch (Phần 1)

Kít...kít...kít...

-Thưa cô đến nơi rồi!-Bác tài xế

-Vâng, cảm ơn chú nhiều lắm, tiền đây ạ!!! Cháu chào chú...-Nó mỉm cười đáp

Chiếc taxi đi mất, quay ngoắt 180 độ, nó mở hăm hăm bước vào nhà.....trời sắp có giông to, gió lớn, mọi người nhớ cẩn thận ạ.....

-A...A...A...THẬT TỨC CHẾT MÀ.....-Cô về như từ ngày mà nó trở về Việt à không phải là từ ngày nó gặp mặt hai tên ôn thần là Đức và hấn thì cái giọng nói trong trẻo bẩm sinh đó được dịp phô ra thường xuyên. Tiếng hét kinh hoàng của nó làm cho lá cây rụng, nền gạch vỡ làm đôi....., và khiến cho hai cái tên đáng ghét đang nhăm nhì ly cà phê sứt sặc.....

-Khỉếp quá, làm cái gì thế hả, không thể để anh mày có một ngày bình yên sao???-Anh hai nó sau khi bị nó dọa cho sứt chết, lên giọng mắng nó.

-Ồ ở đúng rồi đây, chết luôn đi, honey với tên kia nữa, bực mình quá!!!!-Nó nói rồi chạy một mạch lên phòng....

Anh hai, Đức, người làm, gia nhân,..... ???

Trên căn phòng của nó.....

-Chết này...chết đi...này thì osin này,....này thì chơi xò này....chết đi...ya...ya...

Bụp...bụp...búp...búp...pặc...pặc... Sau mỗi tiếng "hây" là một âm thanh kinh dị vang lên....Chiếc phi tiêu trúng ngay khuôn mặt của hắn trong bức hình mà nó vừa in ra sau một hồi mây mờ....

-Anh chờ xem coi tôi xử anh như nào, dám chơi tôi, ha...ha...ha...nực cười.....-Giọng cười man rợ vang lên làm cho hai con người núp ngoài cửa từ nãy giờ đã lạnh nay còn thêm lạnh, ..hon...

Bữa tối lại diễn ra một cách êm đềm nếu không có nó và Đức...

-Miếng này của tôi, sao anh cứ giành của tôi vậy???-Nó la lên...

-Miếng này của anh, nó có ghi tên nhóc không???-Đức cũng đâu có vừa...

-Không cần nó ghi, ở trong nhà tôi là của tôi rồi...

-Bây giờ anh cũng ở đây, mà đâu phải nhà của nhóc đâu...Nhà của cô, chú đây chứ.....

-Anh đúng là đồ tro trên, anh nhờ ở đậu mà còn dám dãi mồm...

-Không dám đâu, cô chủ nhờ anh sang ở đằng hoàng đây nhé, bít làm gì không??? Để phụ ông anh đáng thương của nhóc trông nhóc đây...

-Anh...

-THÔI, hai người không thể yên lặng được một phút à, tôi đây, tôi đây mới là người một mối dây này....Khô quá, ở với mấy người chảnh tôi tốn thọ mất...IM LẶNG DỪM CÁI.....-Kiệt không chịu nổi nữa, hét to làm cho nó và Đức giật mình...

-Biết rồi...biết rồi...honey làm gì ghê thế.....

-Ừm đúng rồi á, ông không cần.....như thế đâu, ăn là được chứ gì....

-Hừ...

Không gian yên tĩnh lúc ăn cơm lại được trả về phía bàn ăn, nhưng...liệu nó có kéo dài???

-Sao nhóc không ăn thịt nữa, miếng rau này của anh mà....-Chưa đầy một phút, giọng Đức lại vang lên khi hai đôi đũa của nó và Đức cùng chạm vào một miếng rau...

-Đầu phải lúc nào cũng ăn thịt đâu, phải ăn rau nữa mới đủ chất chứ...!

-Nhưng miếng rau này của anh nà!!! Anh gấp trước...

-Nhưng tôi thấy trước mà ai lấy được thì là của người đó chứ.....!

-Blap...blap...

Anh Kiệt: *rầm...rầm...bịch...bịch...* té xù....-Hai người cho tôi xin một phút bình yên.....

Kết thúc bữa ăn trong ồn ào, để đám người làm dọn dẹp nó, Đức và anh lên phòng Đức và bắt đầu thực làm đồ dùng để chuẩn bị cho kế hoạch ngày mai...

-Ê.ê.ê...làm sai rồi, honey...phải làm như này này.....-Nó miệng oang oang...

-Đầu...đầu...

-Đấy này...

-Nhóc cũng làm sai rồi kia, còn bày đặt nói người ta...

-Anh đừng có dụ tôi, tôi rõ ràng làm đúng mà...

-Anh bảo nhóc làm sai đây.....!!!!

-Anh đưa cái của anh xem nào, coi có làm đúng không...

-Đấy này.....Coi cho kĩ nhé nhóc!!!

-Ha...ha...ha...của ông cũng làm sai rồi Đức ơi....coi nè....

-Hả...đầu...đầu....

-Ê...vậy mà cũng bày đặt nói người ta kia...

-Nhóc làm sai thì anh nói chứ bộ....Không cảm ơn thì thôi....

-Làm sao tôi phải cảm ơn anh, sőt à??

-Blap...blap...

Thế là đêm hôm đó có ba con người không bình thường, giọng oang oang vang khắp ngôi biệt thự khổng lồ cho ai ngủ...Đám gia nhân: "Cô chủ, cậu chủ làm ơn đi, mai chúng tôi còn phải dậy sớm làm việc"

4 giờ sáng.....

"Reng...r....*bụp...vèo*"...chiếc chuông báo thức chưa kêu đến tiếng thứ hai nó bật dậy như lò xo, với tay tắt chiếc đồng hồ, thoát khỏi chiếc giường thoải mái, nó chạy vèo vào nhà vệ sinh làm VSCN nhanh chóng rồi xuống nhà...(dậy sớm??? Ấc chuyện lạ à nghen)

-Chuẩn bị xong chưa?-Anh nó.

-Xong rồi....

-Tôi cũng vậy mà hôm nay nhóc dậy sớm thế.....-Đúng là chứng nào tật nấy, cái thói quen chọc ngoáy nó của Đức không biết bao giờ mới hết trả lại sự yên bình cho ngôi nhà..

-Không liên quan đến anh...-Nó đáp trả, ai chứ tên này không nói không chịu được..

Chiến tranh thế giới thứ n chuẩn bị được diễn ra thì có hai người nào đó bỗng nhận ra cái người thứ ba tại sao hôm nay lại im hơi lặng tiếng như vậy, quay ra mới thấy anh đã ra xe từ lúc nào rồi...

-Này.....này...đợi em với, xe đạp chưa mang về nhà...

-Đợi tôi với, xe tôi hôm nay cũng không đến đâu...này...này.....

Thế là chiến dịch ma-ra-ton buổi sáng của Trương tiểu thư và Nguyễn thiếu gia được diễn ra trong cái sân to lớn của ngôi biệt thự LK, đích đến chính là chiếc xe hơi màu đen đất tiền đang phi phía trước.....Chuẩn bị đuổi kịp mục tiêu....

-Bác ơi, Cho dừng xe lại ngay lập tức...-Cái con người ngồi trong xe ngồi bình thản nói với tài xế, miệng nở nụ cười gian....

Bụp..... Hai người vừa đóng một cánh hết sức lằng mạn đó là trao cho cái mũi xe của Kiệt một ‘nụ hôn’ nồng ấm....Ặc....

-Anh hai có cần phải làm thế không cơ chứ.....hu..hu..hu...đau quá....

-Ông hơi bị quá đáng đấy nhé!!! Cái khuôn mặt ngán vàng này mà có mệnh hệ gì ông có chịu trách nhiệm được không....?

Sau khi vào xe, hai cái miệng lại không ngừng hoạt động làm Kiệt phát cáu....

-Hai người có vẻ tâm đầu ý hợp nhỉ, kè tung người hứng.....??? ?SAO KHÔNG Ở NHÀ MÀ CẢI NHAU ĐI, CHO ĐẸP TRỜI.....!!!-Không thể chịu nổi anh hét to, nhắm thẳng vào hai con người tội lỗi mà hét....

-Ông/anh.....-Hai người đồng thanh

-Muốn nói hay đi tiếp.....-Chưa để hai người kia nói hết câu, anh nhướn mày nhìn chúng nó như kiểu “tụi mày nói đi, tao cho tụi bây xuống xe đi ‘cang hải’...”

-Đi.....

Thế là buổi sáng sớm hôm đó, lỗi tai anh Kiệt được nghỉ ngơi sau những ngày chịu tổn thương từ nó và Đức gay ra...(Tội nghiệp em quá, lỗi tai oi....hazzi)

Chiếc xe dừng trước cổng trường, nơi hai mươi chín thành viên còn lại đang đứng đợi.....

-Sao bây giờ tụi bay mới đến.....4h45 rồi đấy.....???-Giọng nói bức xúc của Hùng lên tiếng....

-Xin lỗi mà.....đâu có cố ý đâu, mà bây giờ thực hiện cũng đâu có muộn....-Nó lên tiếng thanh minh.

-Không có ý....?-Kiệt hỏi..

-Thôi...đi đi trễ rồi...-Nói rồi nó kéo Kiệt và Đức chạy đến chỗ cả lớp đang đứng chờ...tránh câu hỏi của ông anh trai...

-Bây giờ sao.....cái cổng này chỉ có bác bảo vệ mới mở được thôi.....-Duy-một cậu bạn trong lớp nó lên tiếng...

-Nhưng bây giờ bác bảo vệ chưa đến đâu...làm sao bây giờ.....???

Đang lúc cả bọn đang tập trung vào chuyện môn...*Tung* cái bóng đèn của nó lại được thấp sáng...

-Không vào bằng cửa chính được thì mình đành nhờ anh ‘lương tèo’ thôi....-Nó nói khiến cả bọn ngạc nhiên...

-Ừ nhỉ, thế mà không nghĩ ra.....-Hạnh reo lên...

-Anh ‘lương tèo’ là anh thế. Lỡ giờ này anh ấy còn ngủ thì sao???-Mỹ Anh ngu ngơ hỏi và kết quả là nhận không biết bao nhiêu là gạch đá của thần dân lớp 10A2...

-Mấy ngốc thật hay giả vờ ngốc vậy ha, anh ‘lương tèo’ là leo tường đó con hám...-Minh Hạnh vừa giải thích vừa lắc đầu ngán ngẩm....

-À...tao hiểu rồi...vậy thì đi thôi, đứng đây làm gì.....???-Mỹ Anh về hiểu rồi giục cả bọn cùng đi...

Cả bọn lắc đầu rồi bước đi tìm chỗ để đột nhập vào ngôi trường buổi sáng sớm.....

Nó chỉ cho lớp đến một chỗ mà nó khám phá được ngay ngày đầu đi học....

-Oa....bà giỏi ghê á nha!!! Tụi học lâu vậy rồi mà chưa tìm được chỗ nào ngon như chỗ này đâu nghen...bái phục...bái phục.....-Hiền bí thư giọng ngưỡng mộ nói với nó.....

-Ô hô....các hạ quá khen rồi.....ha...h...a....

-Được rồi mấy cô nương, bây giờ tụi con trai leo qua trước rồi đưa con gái qua nhé!!!-Đức nói nó rồi quay sang lớp 10A2...

-KHÔNG CẦN ĐẤU...-Cả lớp đồng thanh...

-Sao vậy....-Kiệt ngớ người....

-Ông mới vào nên không biết đó thôi....con gái lớp này....không phải dạng vừa đâu....

Như để chứng minh lời Duy nói là sự thật lần lượt mười lăm đứa con gái leo qua cái hàng rào trong chớp mắt, làm Đức mở to mắt ngạc nhiên..... "họ có phải con gái không vậy, không giống chút nào so với tụi con gái theo mình trước đây, ông a ông ọo.....!!!!"

-Thế nhóc có cần....

-Không cần đâu...xem nó kia.....-Kiệt nói rồi chỉ tay về phía nó đang nháy phóc qua cái hàng rào một cách nhẹ nhàng kĩ thuật điều luyện không kém những đứa kia.... Gi chữ, leo tường là nghề của nàng mà, một phần trong cái tuổi thơ dữ dội của nàng là cùng ông anh hai trèo rào đi chơi....

Đức chỉ biết há hốc miệng kinh ngạc.....con gái lớp này sao mà kinh khủng thế....

Bạn đang đọc truyện *Nắm Lịn Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFullNet**.

Chương 13: Thực Hiện Kế Hoạch (Phần 2)

Sau khi mười sáu con sói đột lốt thoảnh lành của lớp 10A2 vượt rào thành công thì sau đó những chú cáo đội lốt gấu dễ thương cũng ‘phi’ qua một cách chót lết.

-Xong rồi, bây giờ làm gì nữa đây anh họ???-Nó chống nạnh hỏi mà hướng về phía Đức với âm lượng hơi quá nên không may những lời nói của nó lọt vào tai của những thành viên của lớp.

-Hà.....-Hai mươi chín thành viên của lớp há hốc miệng, tròn tròn mắt....(Trừ Kiệt, Đức và nó)..... tất cả chung một ý nghĩ : “ANH HQ?.....”

Đường như nhận thấy mình bị hổ cũng như nhận được ánh mắt nhìn giết người của hai mươi chín con người kia, nó và Đức đâm hoảng...

-À...à...nhầm...Đức, tại vì Đức hơi giống anh họ của tui...nên...nên...tui hơi bị nhầm...hề hề...-Nó cười trừ nói dối...

Ánh mắt nhìn nó và Đức vẫn không thay đổi...Đường như lời nói của nó chưa thuyết phục được những cái đầu thần thánh của thành viên ‘lớp học siêu quậy’.

-KHÔNG TIN.....-Cả lớp đồng thanh.

-Thiệt mà, chứ bây giờ mấy ông mấy bà nhiều chuyện hay thực hiện....đây???-Nó toát cả mồ hôi, đành dùng chiêu đánh trống lảng...

Nghe nó nói cả lớp mới ngó người ra, nhớ đến mục đích hôm nay vì cái gì mà mình phải dậy sớm, vì cái gì mà hôm nay không được ngủ nướng.....văn văn và mây mây những điều mà tụi nó làm mà hôm nay phải phá lệ.....vì cái kế hoạch hoành hảo của thánh quỷ mới của lớp.....(Mấy con heo mè ngu này....mà đầu óc kinh khủng quá....=_=). Vậy mà suốt nửa quên mất....

-Giờ làm sao hả Hùng-Hiền hỏi Hùng....

-Tui không biết...làm sao đây Duy???-Hùng quay qua Duy...

-Làm sao tui biết.....-Quay qua Minh Hạnh...Vòng tuần hoàn có lẽ sẽ tiếp diễn tiếp nếu không có tiếng hét của ai đó.

-A...A...BỊ HẮM HẾT CẢ ĐÁM À, QUA HỒI THẮNG ĐỨC KIA KÌA...ĐỪNG LÀ.....-Kiệt đâm nóng vì sự cù ỉn của tụi này...

-Ừ ha. Giờ làm gì đây Đức.....!!-Mỹ Anh nói rồi quay qua hỏi Đức cũng đang ngó người....

-Tôi.....không biết.....-Đức trả lời một câu khiến cả lớp té ngửa....Nhận thấy thế, lấy lại ý thức, Đức nói...

-Nhầm, nhầm....Bây giờ nhè....con gái sẽ tìm chỗ kí túc xá của các thầy cô, con trai sẽ tìm chỗ của tụi 10A1...rồi sẽ làm thế này...thế này.....Hiểu chưa-Nghe Đức nói đến đâu, khuôn mặt của ba mươi mốt con người gian đến đây....(Ồ trường nó giáo viên và học viên phải ở lại kí túc xá nhưng vì đề chuẩn bị cho kế hoạch nên lớp 10A2 xin về nhà hôm qua và vì một vài lí do nên lớp nó được đặc cách cho về)

-OK-Cả lớp đồng thanh (lớp học rất ăn ý, hay đồng thanh +_ =)

Sau khi nghe triển khai kế hoạch, nó và tụi thánh cùng nhau chia ra chuẩn bị cho kế hoạch.

Nhẹ nhàng...nhẹ nhàng.....những bước chân nhẹ nhàng như ninja của con gái lớp 10A2 lướt trên sàn kí túc xá của giáo viên...Đến nơi...

-Ê, chỗ cô Hải Hân ở đâu vậy???-Nó thăm thì...

-Ồ góc kia kia.....-Một đứa con gái chỉ về phía phòng có ghi số 19.

-Vậy nói truyền tai nhau bỏ phòng 19 còn phòng nào cũng bỏ vào hết...nhớ nhá...-Lại cái giọng thăm thì của nó vang lên.

-Vội phòng thầy Vinh nữa....phòng 15, kí túc xá nam-Lần này đến Hạnh thăm thì.

-Thầy Vinh...là ai???

-Thầy là người yêu cô mình với thầy cũng thương lớp mình lắm....-Mỹ Anh nói.

-Okei, vậy thì chừa phòng 19 kí túc xá nữ với phòng 15 kí túc xá nam còn lại thì phòng nào cũng vậy nhè bà con.....

-Okei...-tiếng đồng thanh nho nhỏ vang lên rồi nhanh chóng vụt tắt. Tụi nó bắt đầu thực hiện.....

Bên phía đám con trai...

-Này này, khu này đây, dừng lại....-Tiếng Hùng vang lên nho nhỏ....

-Sao mà cái kí túc xá đẹp thế không biết, chẳng bù với lớp mình...hazzi-Duy lên giọng than thở...

-Thôi, cho tôi xin, giờ sao.....-Kiệt chán nản

-8 đứa bỏ phòng nữ....8 đứa bỏ phòng nam...okei?-Đức nhanh gọn...

-Okei....-Thế là bên con trai, tụi hần cũng hoàn thành êm đẹp mọi chuyện....

-Tôi thật phục ông quá đi Đức ơi!!! Kaa...ka...ka.....-Lớp nó vừa làm vừa có cùng suy nghĩ....

5h30' sáng, tại hàng rào, nơi mà tụi nó leo vào....

-Bên này...bên này.....-Nó kêu lên khi thấy bóng dáng tụi hần...

-Biết rồi bà làm ơn bé bé cái miệng giùm tôi cái.....-Hùng nhăn mặt lên tiếng.

-Rồi...rồi...mà nãy ông làm gì mà laai thế...-Thanh Vy, tỏ trường tỏ hai hỏi...

-Bà làm như dễ lắm không bằng, tụi tui phải khổ lắm chứ bộ.....-Kiệt nói bằng giọng đáng thương hết sức....

-Được rồi...được rồi...bây giờ thì leo ra đi không là bị nghi ngờ bây giờ.....-Hạnh nói bằng giọng khẩn trương....

Thế là bằng một động tác nhẹ nhàng và điều luyện, tất cả ba mươi hai con người lần lượt leo qua bức tường cao....

Sau khi vượt rào thành công thì *ợc...ợc...* một âm thanh quen thuộc phát ra từ bụng.....nó.....Rồi lần lượt âm thanh đó liên tục vang lên.....

-Hazzi.....Chúng ta đi ăn sáng rồi vào cũng không muộn.....-Hạnh thờ dài nói, đúng là lớp trường tâm lý mà.....

-HURA.....-Lớp trưởng là nhất mà...tụi em thật báỉ phục.....-Lớp nó reo lên, nở chiêu nịnh nọt làm Minh Hạnh.....nở cá mủi...

-Các khanh quá khen.....Này này...chờ ta với-Hạnh gọi với theo một lần bụi trắng.....-!

Bước vào quán, tụi con trai lớp nó tự động ghép mấy cái bàn ăn vào.....

-Quý khách...quý khách dùng gì ạ???-Một cô gái dễ thương tươi cười bước ra hỏi tụi nó.....

-Boss, ăn gì bây giờ.....???-Mỹ Anh quay qua tìm hình bóng quen thuộc thì không thấy đâu, đang loay hoay tìm Hạnh bỗng nhiên một làn gió lạnh lướt qua khiến cô rùng mình, quay qua phía làm gió vừa vút qua thì...khuôn mặt Hạnh đập vào mắt cô, tóc tai bù xù.....nó hỏi nhể nhại....cô hỏi bằng một giọng hết sức ngây thơ -Này, mày bị sao thế???

-CÒN NÓI.....MÁY NGƯỜI BỎ LẠI ĐẠI BOSS PHẢI CHẠY HỒNG HỘC ĐẾN MÀ CÒN NGỒI ẦN NGON LÀNH ĐƯỢC À....-Đúng là giọng nói của Boss có sức sát thương rất lớn.....Ba mươi một cái khuôn mặt tái mét....

-Bos...boss....bụi gần, tụi em biết rồi mà, xin lỗi, xin lỗi.....hi hi...ngồi đây cho đỡ mệt, cái Phúc đi lấy nước cho lớp trưởng cái nào.....-Nó giọng nịnh nọt rồi chỉ vào cô bạn, cô bạn cũng biết nên ngoan ngoan phục vụ lớp trưởng bạo lực.

-Hừ...-Cái hừ lạnh quen thuộc lại bay ra khỏi khuôn miệng xinh xắn của cô.....

-À quên, phiền chị lấy cho tụi em ba mươi hai phần hamburger và ba mươi hai phần trà sữa, cảm ơn ạ.....-Kiệt thấy chị phục vụ cứ đứng mà nhìn tụi nó thì anh nhanh nhẩu gọi món....

-à...vâng...vâng...quý khách xin đợi một tí.....-Chị phục vụ như thoát khỏi mộng mơ.....

Đáng chị phục vụ đã khuất...ba mươi hai cái đầu chụm lại.....

-Cái bà chị hỏi nãy bị gì ấy nh???-Nó hỏi... 'cốc...cốc'...

Mấy cái cốc hạ cánh trên cái đầu nó.....

-Vì con trai lớp đẹp trai quá chứ sao...mấy ông nhẽ.....-Đức lên tiếng tự hào.....

-Đúng...đúng.....-Tụi con trai tự hào lên tiếng.....

-Lại bắt đầu đấy.....-Giọng một đứa con gái lên tiếng...

-Hazzi.....Bản tính khó rồi.....-Lại một đứa con gái khác lên tiếng...

-Các ông bị phát bệnh à???

-Blap.....blap.....-Lần lượt từng đứa girls một lên tiếng làm tụi con trai mặt cứ thộn ra một đồng.....

-Các bà...các bà...đừng có má quá đáng nhể!!! Con trai lớp này thực sự đẹp thiệt mà.....-Kiệt bí quá cuối cùng lên tiếng.....

-Ê này, từ nãy giờ có câu nào nói mấy ông xấu không ???-Hạnh phân bác.....

-Mấy bà.....

-Thưa quý khách đồ ăn của quý khách đây ạ, chúc mọi người ngon miệng.....-Kiệt chưa nói hết câu, lời nói của chị phục vụ làm trạng thái trở lại như cũ.....Ngồi im khoanh tay trên bàn và đợi đồ ăn....

-Cảm ơn chị ạ.....-Hiền nở nụ cười tươi rồi nhận đồ ăn rồi đưa cho từng đứa một.

Thế đấy, cái lớp tuy suốt ngày chỉ chóc nhưng lại đoàn kết vô cùng.....

Tụi nó ngồi ăn trong ồn ào và liên tục xem đồng hồ, ăn xong tụi nó kéo nhau ngồi dưới cái căn cứ bí mật để quan sát tình hình cho rõ.....tích tắc.....tích tắc.....Cây kim nhích từng bước một...cach.....6h đúng.....reng...reng.....-tiếng chuông của trường báo thức toàn thể học sinh và thầy cô trường X vang lên. Tụi nó hồi hộp trông đợi và.....

-Á...Á...Á.....-Tiếng hét vui tai phía kí túc xá thầy cô và lớp 10A1 vang lên làm cho thần dân lớp 10A2 như trúng tà, ngồi cười như điên như dại dưới gốc cây.

Cười đến chảy nước mắt, các thành viên lần lượt nhớ lại hôm qua.....Tại căn tin trường.....

-Bây giờ mấy ông mấy bà nghe rõ tôi nói đây.....mình sẽ tặng cho mấy người khinh người kia một món quà.....-Đức ra vẻ bí mật....

-Ông bị khìn à??? Đang bàn kế lại đòi đi tặng quà.....-Một đứa lên tiếng phản đối....

-Bà cứ từ từ đã nào.....để tôi nói hết đã chứ.....Trước tiên phải chọn một hộp quà thật đẹp mắt nhé, để mấy cái này mấy đứa con gái làm cái đồ cho đẹp.....những đứa còn lại thu hết lỗi giấy vệ sinh rồi ngấm nước xé ra rồi nặn nặn nó lại.....mấy ông bà biết nó sẽ thành gì không.....???

Ba mươi một cái đầu căng lên rồi bỗng.....

-Cục shì*.....-Đồng thanh.....

-Đúng rồi, thông minh gồm.....

-Ông thật kinh khủng, khám phục quá.....

-Quyết định vậy nhể!!! Giờ thì lo ăn đi.....

Kết thúc hồi tưởng, ba mươi hai khuôn mặt lại nở một nụ cười nham nhở.....=_=

.....

Xin lỗi các tình yêu, mấy hôm nay bận thi nên Lyn đăng chương không được đều, mong mọi người thông cảm.....

Bạn đang đọc truyện *Nấm Lùn Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 14: Lớp Trưởng Cũ...

Khuôn mặt mỗi người ở kí túc xá giáo viên đều xám ngoét.....mặt của thành viên lớp 10A1 cũng không khá hơn là mấy.....Nhìn vào cái thứ mình vừa nhận được không ai tự chủ được mà nòn thốc, nòn tháo.....

Nhớ lại chuyện lúc sáng, truyện kể rằng.....Tại một ngôi trường to lớn có tên là trường X.....Khi chuông báo thức vừa cất lên, những con mắt bắt đầu hé mở thì tại kí túc xá lớp quý tộc tức là lớp 10A1 và kí túc xá giáo viên, ai ai cũng nhận được một món quà với giấy bọc hoàn hảo kèm theo một tấm thiệp ghi dòng chữ ... “Chúc một buổi sáng tốt lành..Kí tên: Người luôn dõi theo bạn...”. Tâm trạng vui hơn bao giờ hết các giáo viên và học sinh lớp 10A1 hí hơ hí hửng cầm hộp quà lên và bắt đầu phát huy cái trí tưởng tượng siêu đẳng của mình và tính thần tự sướng không ai hơn.....

“Ôi, không ngờ trong trường này có người để ý mình,có phải thầy ấy không nhì.....”

“Hình như là cô ấy, mấy hôm nay mình toàn thấy cô ấy nhìn mình...”

“blap.....blap.....”-Những suy nghĩ của ba mươi lăm con người của tập thể 10A1 cùng toàn thể giáo viên khinh người trường X (trừ cô Hải Hân và thầy Vinh) cứ trôi.....Cuối cùng họ quyết định sẽ giấu chuyện này đi để.....khỏi bị người ta ghen tị.....+_+.....

Thế là thoăn thoắt mở quà để cho những suy đoán bay cao và bay xa nào là gấu bông, nào là chocolate.....đôi mắt sáng rực, họ mở nắp ra và đập vào mắt họ là một thứ kinh tòm.....và ...Á.á...á.....-Tiếng hét vang lên.....

-Ha..ha.....ha.....ha.....Thật là hăm mộ ông quá đi.....-Dưới gốc cây bên ngoài sân trường, tiếng cười vang vọng...

-Thật không hổ danh là thành viên lớp mình...quá vip...ha.....ha.....ha.....Thật là hăm mộ ông quá đi.....-Dưới gốc cây bên ngoài sân trường, tiếng cười vang vọng...

-Thật không hổ danh là thành viên lớp mình...quá vip...pờ...rò.....

-Ông thật là tài.....hăm mộ quá.....!!!!.....

-Oh...không có gì...không có gì...quá khen quá khen.....Biết cái này gọi là gì không???-Đức đứng lên giả bộ chấp tay nói...

-Cái gì???-Cả lớp đồng thanh...

-Năng khiếu...k...k...k....

-Xi.....ì.....ì....-Tiếng xì dài 80 cây số thoát ra từ ba mươi mốt con người làm Đức xì mặt....

-Thôi, vào lớp đi không mất công nẩy đứa 10A1 lại nói này nói nọ...một lăm.....-Vẫn là Minh Hạnh boss sáng suốt nhất, tất cả đồng ý rồi cùng nhau đi vào trường.....

-Oh...ai đây, lớp chọn 10A2 đây mà!!! Các bạn đi đâu mà sớm thế.....???-Vừa bước vào trường, tiếng nói “thánh thót” của ai đó mà tất cả thành viên lớp 10A2 đều ghét.....vang lên.....

-Này này...Mỹ Anh ơi, bà có nghe thấy mùi gì lạ lạ không???-Đức quay qua hỏi Mỹ Anh....

-Tôi cũng đang định hỏi ông đấy, sao mà lại có cái con người vô ý thức, cả lời nói cũng làm ô nhiễm môi trường thế không biết....Phải không bà con...???-Mỹ Anh đồng tình với Đức quay qua thần dân lớp mình...

-Đúng vậy.....

-Các người...các người.....-Tường Vy-cô gái đã đổ nước cam lên người nó hôm qua mặt đỏ lên vì tức giận.....

-Chúng tôi làm sao???.....À mà thôi, đứng đây hỏi mắt công tai bị nhiễm độc làm gì có tiền mà đi rửa.....Vào lớp thôi....-Nó cũng không phải dạng vừa đắp lại...

Thế là để lại sau lưng khuôn mặt tím tái vừa vì xấu hổ vừa vì tức của Tường Vy, ba mươi hai con người cười hà hà bước vào lớp...

-Không ngờ bà cũng ghê phết...không phải dạng vừa đâu.....-Duy cười ha ha nói...với nó

-Còn phải nói tr.....Tôi là ai kia chứ.....Nhưng mà vẫn thua một người đấy.....

-Đúng vậy...tui nè hahahaha-Minh Hạnh nói xong rồi nở một nụ cười bán nước.....

-Hào...hào...-Cả lớp đồng tình với Minh Hạnh nói quá đúng.....

Đúng lúc cả lớp đang cười đùa vui vẻ.....reng...reng...reng....tiếng chuông quen thuộc vang lên.....

-Chào các em, ngày mới tốt lành nhé!!!-Cô Hải Hân cười rạng rỡ bước lên phía bục giảng, có lẽ cô rất vui hôm nay...

-Tốt lành nếu được nghỉ tiết ạ...-Lớp học lại nhao nhao...

-Được rồi, không muốn gặp cô nữa chứ??? Vậy cô đi luôn đây...-Cô Hải Hân làm vẻ giận dỗi quay đi (quá sức sừu nh)...

-Thời mà...thời mà tụi em nói đùa đấy...tụi em yêu cô quá chừng.....Cái lớp như trẻ con kể cả giáo viên lẫn học sinh nhưng không khí như một đại gia đình...

-Cái bọn này.....Mà này, quên mất.....hôm nay cô có một tin vui đấy.....Cao Phong sẽ trở lại lớp chúng ta....

~ Đoàn đoàn.....~ Cao Phong...cái tên sao nghe quen thế.....nó tia đôi mắt khắp lớp.....một không khí yên lặng bao trùm..... Trên khuôn mặt mỗi người ánh lên một tia nào đó.....Lo lắng chăng?- Nó tự hỏi.....Nó hỏi hộp nhìn cái con người sắp bước vào.....Đôi giày thể thao đắt tiền đi qua ngưỡng cửa.....rồi cả con người bước qua.....Là một chàng trai rất đẹp mang trên mình vẻ đẹp ác quỷ...đúng chính là hân rồi-ông chủ hồ của nó.....Nó sực là lên nhưng nó chưa kịp phát ra tiếng động thì...a...a...a...cái lớp của nó như vỡ chợ.....

“Hô hô...lần này anh chết chắc...lớp tôi thấy anh như thấy ma như vậy thì chắc tụi nó ghét anh lắm, anh vô lớp này tôi với họ sẽ liên minh chống lại anh...coi anh làm gì được...k...k...k...”-Nó thầm nghĩ...

-Trời ơi...ông làm gì mà giờ mới về hà.....Biết tụi tui nhớ lắm không???-Tiếng của Minh Hạnh, con bạn thân chí cốt của nó làm nó giật người.....

-Ông đi đâu...biết tầm...biết tích mấy tháng nay vậy hà...biết tụi tui tìm nhiều lắm không???-Duy rom rom....Rồi từng thành viên một đứng lên mà nói...từ hai đứa bạn thân đến hai ông anh trời đánh...nó đơ người.....Nó có sức quay lên Hạnh...

-Này...anh ta là ai thế???-Từng chữ phát ra khỏi miệng nó thật khó khăn...

-Là một nhận vật rất quan trọng.....-Hạnh nói....

-Sao anh lại quen anh ta??? Anh vào học cùng lúc với tôi mà?-Lần này, nó quay sang Đức.....

-Đưa bạn thân chí cốt của anh nhóc với anh đấy!!!-Lại dấu hỏi chấm to đùng.....

Còn nói và hân...suốt buổi hân không nói gì chỉ nghe những lời đầy yêu thương của tụi bạn mà đứng cười-nụ cười thực sự...không giả dối.....Điều đó làm nó khá là ngạc nhiên...rốt cuộc hân là ai??? Là cái gì trong lớp này mà lại được cái tụi bạn của nó dành cho một tình cảm như một gia đình thực thụ như thế.....Bao nhiêu câu hỏi cứ xoay vòng vòng trên đầu nó...Bỗng tiếng cô Hải Hân vang lên làm nó giật mình...

-Ánh Linh...Linh...

-Dạ...ạ...gi...gi...vậy có???-Nó ấp úng vì vừa bị cô đưa ra khỏi cái vòng xoay đau đầu đó...

-Cô hỏi là Cao Phong muốn ngồi chỗ em có được không.....?

-KHÔNG ĐƯỢC.....-Nó hét to làm trung tâm của sự chú ý...

-Sao vậy???-Cô Hải Hân thắc mắc...

-Ồ..dạ...dạ...tại vì...tại vì....

-Tại vì sao...-Cả lớp hết kiên nhẫn.....

-Tại vì em và bạn Đức ngồi chung sẽ tiện hơn....

-???-Cả lớp...

-Thì em và bạn ấy đều là bạn mới...có gì giúp nhau sẽ dễ hơn...hề hề...phải không Đức.....???-Nó cười nói rồi nhìn Đức với ánh mắt giết người...

-Không phải...Minh không cần đâu...Cao Phong giúp bạn mình rất vui.....Đức cũng nhìn nó cười mà không để ý khuôn mặt nó méo đi sau từng câu từng chữ của cậu.....Đức quay lên cô-Thưa cô, cô có thể nhờ bảo vệ kê một cái bàn nữa được không ạ.....???

-Không cần đâu, bàn tui có chỗ nè.....Nhờ Hiền vừa mới chuyển đi-Mỹ Anh đứng lên nói rồi quay qua cô-Thưa cô như vậy có được không ạ???

-Được chứ, vậy Đức, em chuyển sang chỗ Mỹ Anh đi, Cao Phong em xuống chỗ Ánh Linh nhé!!!-Cô Hân vui vẻ nói...

-Vâng ạ...-Hân và Đức đồng thanh....

Thế là hân cười nham nhở đi xuống phía nó mà không quên nói một câu chi đủ nó và hân nghe thấy....“Cô mà vợ vẫn thì cái Trương tiểu thư...tôi không biết đâu...”...Mắt nó long lên.....hân vừa ngồi xuống Minh Hạnh đứng lên....

-Thưa cô,em muốn nhường cho bạn Phong chức lớp trưởng lớp 10A2....-Minh Hạnh giờng dục....

-Hà...điền à.....-Nó nói khẽ...

-Em cũng muốn vậy...

-Em cũng thế....dần dần cả lớp ai ai cũng muốn hân làm lớp trưởng thay Minh Hạnh chỉ trừ người không biết lí do gì mà Minh Hạnh đang làm lớp trưởng yên lành tự nhiên đòi...“từ chức” chính là nó...

-Phong, các bạn muốn em trở lại làm lớp trưởng, em có đồng ý không???-Cô Hân nhìn hân...

“Trở lại, hóa ra hân là lớp trưởng cũ,thảo nào mà được tụi nó thích như thế...Hân mà được làm lớp trưởng đúng là khó tin thật, cái tên côn đồ như hân...”-Nó vỗ lể (cứng thông minh)

-Nếu như các bạn đã nói vậy thì em đồng ý ạ...-Hân nói rồi quay sang nhìn nó với ánh mắt như kiểu là...“Tui biết tông có nghĩ gì, lớp này không có ai là đồng minh của cô khi chống lại tui đâu, cứ chống mắt lên mà xem.....ha...ha...ha...”

Nhìn cái bản mặt của hân nó thấy tức điên lên, nó càng không thể chấp nhận nổi một tên boss như thế cả trong lớp hay ở ngoài (tức công việc osin đấy...)...Nó tự nhủ “ngộ sẽ báo thù...”

Chương 15: Những Vận Động Viên Maraton...

Tích...tắc...c...c....kim giờ nhích từng bước mệt mỏi như trạng thái của ba mươi hai con người trong cái phòng học 10A2.....

-@#\$%^&*@#\$%^&&.. cô già khó tính thao thao bất tuyệt trên bục giảng những bài văn như ru ngủ tụi nó...

<>-Bỏ ngoài tai những lời giảng của bà cô, nó ném sang cho hần một mảnh giấy....

<>-Hần cũng ném qua nó mảnh giấy...

<>>

<>

<>

<>-Ném mảnh giấy sang cho nó rồi hần gục mặt xuống bàn nhắm mắt....nhưng cái biểu cảm đáng yêu trên khuôn mặt nó vẫn được hần thu lại, mỉm cười hần thực sự nhắm mắt... "Mình đang suy nghĩ cô ta đáng yêu??? Nực cười.....">>

Tại một góc xóm nhà lá.....mấy cái miệng đang hoạt động hết công suất....

-Này...này...boss với con Linh là tui thấy nghi ngờ à....hình như quen nhau trước rồi hay sao ấy.....-Hạnh thầm thì...

-Tui cũng có cảm giác vậy á.....nhưng mà hai tên đó tính như gì á....-Kiệt đồng tình...

-Blap..blap....-Cái xóm cứ thế tám đủ cả ông lẫn bà...@_@

Cùng lúc đó tại xóm báo lá cái...

-Này...ông có thấy cái Linh với tên Phong có gì lạ lắm không???-Mỹ Anh quay qua hỏi Đức.....

-Tui cũng đang định nói với bà đây....Sao mà kì á.....-Đức đáp...

-Ông với bà cũng thấy vậy á.....tui thấy đợt này...con Linh còn căng hơn cả hôm gặp ông đây.....-Một đứa con trai bép xép....

Nhưng không may, âm lượng của chàng hơi lớn nên được vình dự lọt vào tai của bà cô dạy Sừ khó tính.....

-Em kia....em kia rồi em kia nữa...đứng lên!!!-Bà ta quay xuống rồi chỉ thẳng vào mặt cái tên con trai vừa nói với Mỹ Anh và Đức làm mọi hoạt động ngừng lại mà nhìn vào ba cái nhận vật không sợ gì hết, được xướng tên mà mặt cứ nhom nhom.....lâm bà cô tức không chịu được.....

-Đang học mà các em làm trò gì thế hả.....????...Muốn làm loạn à.....blap....blap....blap.....-Bà tuôn một tràng làm lớp nó không khỏi trầm nghĩ.... "Quà là hơi dài nha....".....Rồi buông một câu chốt....-Chạy mười vòng sân cho tụi.....

Cả ba đang say sưa nghe câu hát ru đầy quen thuộc thì bị câu chốt làm cho thức giấc...nói sao nhi....tự dưng cương quyết hơn, mạnh mẽ hơn làm tụi Đức giật mình thôi chứ không phải sợ hãi gì đâu.....*Vèo*.... Vừa tỉnh thì tụi Đức cũng như tụi nó bỗng nhiên nhận được một cái mảy bay gấp.....địa chỉ xóm nhà lá....nội dung chạy chung với mấy đứa kia cho vui.....Đọc xong cái tin nhắn trẻ trâu....cả lớp nhìn nhau nháy mắt và.....

-Thưa cô xinh đẹp.....-Nó đứng lên nói.....

-Em gọi tôi???-Bà cô thuộc dạng ưa nịnh....

-Em thấy cô càng ngày càng xinh đẹp đấy ạ.....-Hần nói...

-Thật sao...-Bà cười như hoa....

-Sao cô không đi làm diễn viên ạ.....-Hạnh phát biểu.....

-Các em cứ nói quã....

-Blap....blap.....-Thế rồi cả lớp, mỗi đứa một câu làm cho cái mà đánh phấn hồng của bà cô đã đậm nay đậm hơn....

Cuối cùng không chịu được nó cười to, thấy nó như thế cả lớp như chọi vỡ, cũng ha hả cười....Mặt bà cô méo xệch.... Vừa được tụi nó đưa lên mấy giây rồi cái bịch...hazz....người ta bảo trèo cao té đau là thế đấy..... Vừa thẹn vừa tức bà hét to: "Cả lớp chạy mười vòng sân cho tụi....."

-VẮNG Ạ.....-Cả lớp nào như lớp tụi nó không, bị phạt chạy mà vui như đi chơi.....Thế là ba mươi hai con người kéo nhau ra sân vận động, vừa chạy vừa hát.....

"Một con vịt xòe ra hai cái sừng.....

Nó kêu rằng nếu muốn sống thì đầu hàng....."

"Cháu lên ba, cháu đi xe máy....

Đi xe máy thì cháu hay bốc đầu....."

"....."

Tụi nó cứ vừa chạy, vừa hát, tiếng cười xen lẫn tiếng hát càng làm cho không khí thêm vui nhộn, hạnh phúc.....Cả trường đang học cũng phải nhìn tụi nó....một phần vì ngắm hót-boi,hót-gơ....một phần để xem sự điên của tụi nó.....

Cuối cùng tụi điên chúng nó cũng hoàn thành mười vòng sân.....Nó ngồi xuống thở hồng hộc.....

- Một quã....nhưng vui thật ấy.....hộc..hộc...-Nó thở hồng hộc.....

-Này cái đồ lùn kia.....uống đi....-Hần nói rồi chia cho nó chai nước....

-Uầy...thanh kùi nhẽ....hôm nay ăn gì mà tốt thế???-Nó nhận chai nước hồ hởi nói.....Lòng nó vui vui

-Cô uống nước cho khỏe chiều còn dọn nhà chứ, nhà tụi rộng lắm đó.....-Hần nói làm nó tức nghen,rót từ trên mây xuống địa ngục..... hóa ra không tốt đẹp gì hết, là do hần muốn mình làm việc cho tốt đây mà.....Đang muốn quên mà hần lại nhắc lại làm nó bức mình.....TỨC....

Hai người cứ nói chuyện mà không để ý xung quanh, cái đám nhiều chuyện lại bắt đầu hoạt động, góp cả xóm nhà lá với xóm báo lá cái.....

-Đây...tụi báo tụi nó có vấn đề mà.....-Mỹ Anh ra về căng thẳng...

-Ừm, tình cùm chưa kia....đưa nước cho nhau cơ đấy.....-Minh Hạnh nói....

-Giữm lại còn thù thì nữa chứ, mày về chết với tao con a.....-Kiệt giờ nắm đấm...mặt đen lại...

-Thui...thui...cho tôi xin, ông bỏ tay xuống, có gì bàn lại.....-Đức lên tiếng rồi gỡ tay Kiệt xuống....Đức nói...

Thế rồi bốn cái đầu, tám con mắt chụm lại bàn bạc việc gì đó rất căng thẳng...xi xầm...xi xầm....

-Này....làm cái gì thế???-Đang bàn luận sôi nổi thì nó đi đến bên làm cả bọn hết hồn.....

-Này, mày làm tao hết hồn.....-Hạnh hét lên...

-Sao mà hết hồn, tao chỉ hỏi thôi mà.....-Nó ngu ngơ hỏi....

-Mày có cần đi nhẹ nhàng thế không???-Kiệt hỏi...

-Em đâu có nhẹ nhàng gì đâu, hay mấy người có gì giấu tao..??-Nó nghi ngờ hỏi..

-Đầu...cố đầu, hay mày với tao với con Hạnh ra căn-tin đi, mệt quá...-Mỹ Anh nói rồi kéo nó xềnh xệch, Minh Hạnh ra hiệu ok với mấy đứa con trai rồi chạy theo tụi nó.....Nó cũng không thắc mắc mà đi theo....thường ngày nó không dễ dàng vậy đâu, nhưng hôm nay nó không còn tâm trạng mà nghĩ nữa đơn giản vì bọn phải suy nghĩ câu nói dối thuyết phục nhất để lừa cái tên honey trời đánh với ông anh họ da ngời nữa...hu...hu....thật là thâm....

Chiều hôm ấy, tại ngôi biệt thự LK.....

~ Khò...khò...khò....z...z...z....~Tiếng ngáy đều đều phát ra từ căn phòng xinh xắn màu trắng sữa....

[Reng...reng...reng...]

Let it go, let it go

Can't hold it back anymore

Let it go, let it go

Tum ny back and slam the door

And here I stand

And here I'll stay

Let it go, let it go

The cold never bothered me anyway

It's funny how some distance

Makes everything seem small

And the fears that once controlled me

Can't get to me at all

Up here in the cold thin air I finally can breathe.....]

(Let it go-Demi Lovato)

-Alo.....ai thế...oáp....-Nó giọng ngái ngủ, mệt mỏi lên tiếng.....

-Biết mấy giờ rồi không???-Đầu dây bên kia vang lên tiếng một người con trai....

-Hâm à.....-Nói rồi, nó cúp máy ngủ tiếp, để lại đầu dây bên kia tiếng tút dài mà khuôn mặt tức giận..... "Đám cúp máy???"

[Reng...reng...reng...]

Let it go, let it go

Can't hold it back anymore

Let it go, let it go

Tum ny back and slam the door

And here I stand

And here I'll stay

Let it go, let it go

The cold never bothered me anyway.....

It's funny how some distance makes everything seem small

And the fears that once controlled me

Can't get to me at all

It time to see what I can do

To test the limits and break through..].....

(Let it go-Demi Lovato)

-Điện à....không muốn để người ta ngủ chắc.....???-Nó bực tức hét vào chiếc điện thoại...

-Con gái...con bị sao vậy???-Bên đầu dây bên kia, một giọng trầm ấm mang chút gì đó lo lắng vang lên làm nó tỉnh ngủ hẳn....

-BA.....-Nó hét lên đầy bất ngờ.....ba

-Ừm, con bị sao vậy???-Ba nó vẫn tiếp tục lo lắng hỏi...

-Con không sao nhưng sao tự nhiên ba gọi con vậy???-Nó thắc mắc...

-Cái con bé này, không sao là được rồi, nhưng ba gọi điện cho con gái không được sao???-Ba nó vờ giận dỗi...

-Đầu...đầu...con là thương ba nhưt đó...chụt...chụt...

-Được rồi, cô nương khỏi nịnh, thương gì mà về nước không qua thăm ba mẹ gì hết á, làm hai ông bà già chúng tôi ngồi ngóng đây....

-Con sắp về rồi, mà mẹ khỏe không ba?

-Mẹ con khỏe, khi nào về đây, ba có chuyện muốn nói với hai anh em....

-Vâng, thứ 7 được không ba???-Nó hỏi...

-Được rồi, tạm biệt con gái...

-Vâng, con chào ba...-Nó nói rồi cúp máy, vurun vai một cái, nó nhìn lên đồng hồ...-Mới 4h45 còn sớm...

"Sigh chiều nay cô mà không đến thì biethậu quả rồi chứ!!!"-Chưa kịp nghĩ gì, câu nói sắc mùi thuốc súng của hấn sáng nay làm nó bùng tình.....

-CHẾT TUI RỒI.....-Tiếng hét lại vang lên..

Bay cái vèo vào nhà vệ sinh, nó thay bộ quần áo nhanh như cắt....Vội cầm chiếc điện thoại, nó phóng ngay xuống nhà...

-EM ĐI ĐANG NÀY MỘT TỈ NHÉ HONEY.....TÔI VỀ...-Không đợi sự đồng ý của ông anh hai, nó chạy ngay đến chỗ chiếc xe đạp đang dựng ngoài sân nhảy tót lên rồi phóng một mạch.....

-Ồ...này....-Kiệt cứ như khúc gỗ, vì chưa hết bất ngờ.....

-Mấy nhìn gì thế...Gái đẹp ả???-Đức từ trên lầu đi xuống mắt nhắm mắt mở....

-Ồ, nó đi rồi....-Kiệt nói...

-Gái đẹp thiệt hả, ai thế???-Đức háo hức...

-Con lùn ấy...-Kiệt cười cười nói.....

-Xì....

-Xì cái gì.....anh nó đẹp thì nó cũng phải đẹp chứ.....ha...ha....-Kiệt tự hào nói...

-Trước khi về nước nghe con Hạnh nói cái bệnh tự sướng của ông rồi nhưng không ngờ nặng đến mức này...hazz.....

-MÀY CHẾT VỚI TAO.....-Kiệt nói rồi đuổi đánh Đức, tiếng cười vang vọng khắp căn nhà...

Bạn đang đọc truyện *Nấm Lùn Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Một Ngày Làm Osin

CHẾT CON RỒI...TRỜI ỒI.....-Tiếng 'nói' của một cô gái vang lên hòa cùng âm thanh náo nhiệt trên đường phố Hà Nội....Thân hình mảnh mai khoác trên mình bộ đồ năng động, cá tính nó gồng sức thúc 'con ngựa sắt' của mình đến địa chỉ nhà hấn-TÊN CHẾT BÀM...Lại địa chỉ...Vâng....địa chỉ...lại phải tìm đường.....mà mù phương hướng tìm làm thế nào được.....??? Thực ra nó cũng định chiều nay đi sớm để trừ hao thời gian tìm nhà hấn....đặt cả báo thức cơ....mà không hiểu sao lúc nó tỉnh dậy, thì thấy chiếc đồng hồ hình cây nấm đã nằm yên dưới sàn nhà....không còn là hình cây nấm dễ thương nữa.....Vâng...sự tình là thế đấy không ngờ có ba nó, chắc giờ nó vẫn đang nằm mơ được chu du bên Hàn Quốc và được gặp anh Lee Min Ho 'đập choai' rồi...hazzi...Vây là hiện nay nó đang vừa cầm tờ giấy địa chỉ nhàu nát vì bị nó vò, vừa mò mẫm cái căn biệt thự khủng của hấn.....trong vô số cái biệt thự ở khu này...

-Coi nào....số nhà 102, biệt thự GR....nhà này số 68, sắp đến rồi, 69,70,.....101....102....102....a, đây rồi....-Nó reo lên rồi nhìn căn biệt thự với ánh mắt mở to hết cỡ.....nhà hấn...sao mà hoành tráng thế!!!!.....Hôm trước vào một lần nhưng vì bị bắt cóc nên muốn rời khỏi đây càng nhanh càng tốt....bây giờ gặp mặt lần thứ hai mới thấy hết được vẻ đẹp kiêu sa của căn biệt thự...Vườn bóng hồng xanh được chăm sóc, cắt tỉa kĩ càng....vườn cỏ nhân tạo như một tấm thảm khổng lồ...căn nhà được xây theo kiểu phương Tây, hiện đại mà tinh tế....màu cà phê sữa ngọt ngào mà kiêu sa...CHOÁNG, đó là từ mà nó có thể nói lúc này....*Kính..koong..kính...koong...*

*Sau khi tỉnh lại, nó bấm chuông...Một người đàn ông chạy ra mở cửa...

-Xin chào tiểu thư,tôi là quản gia cho hỏi tiểu thư cần gấp ai ạ???-Người đàn ông kính cẩn...

-Cháu chào bác ạ, cho cháu gấp tên sao ch...à không cho cháu gấp Cao Phong ạ.....-Nó lễ phép thưa

-Thiếu gia vừa ra ngoài ạ...Cho tôi hỏi, tiểu thư có phải là Trương tiểu thư không ạ???

-Vâng là cháu đây, sao bác biết cháu ạ???-Nó thắc mắc...

-Dạ, vậy mời tiểu thư vào nhà, thiếu gia có dặn là khi nào tiểu thư đến thì mời tiểu thư vào nhà và vô căn phòng cuối hành lang trong đó sẽ có một tờ giấy của thiếu gia ạ.....-Lời người quản gia làm tất đi hi vọng của nó sau khi quản gia nói hấn đã ra ngoài nó sẽ được về nhà, đúng là tên ác ôn, có chết cũng không tha cho nó....

Thế là mang khuôn mặt tiu ngui, nó cố lễ bước vào bãi cỏ nhân tạo trồng trên sân nhà hấn, bước qua cái sân mà nó không muốn đi tiếp nữa, một phần vì sân quá rộng, phần còn lại vì nó muốn trốn cái danh osin chết tiệt ấy.

-Chị ơi, cho em hỏi căn phòng cuối hành lang tầng hai ở đâu vậy ạ???-Nó hỏi một cô người làm...

-Thưa tiểu thư, tiểu thư lên lầu và quẹo phải đi hết dãy hành lang là căn phòng cuối cùng ấy ạ....-Cô người làm lễ phép nói...

-Vâng, em cảm ơn chị.-Nói rồi nó bước đi theo sự chỉ dẫn của cô gái mới quen mà lòng không khỏi ganh tị với hấn, nó rất muốn trước đi trong đầu cái ý nghĩ hấn nhà giàu,đẹp trai, học giỏi,.....Nhưng sự thật không thể thay đổi được....Ông trời thấy quá bất công.....

Bước đi....bước đi....lên cầu thang.....quẹo phải....đi hết dãy này sẽ tới....i...i...ư??? Hết dãy này??? Trời ơi, thánh thần bốn phương hãy cho nó biết, kiếp trước nó đắc tội gì với hấn mà kiếp này hấn hành hạ nó kinh khủng thế??? Nó khóc rống trong bụng mà bước đi, không quên nện ra những câu nói khó nghe nhất ở trong đầu để chửi hấn mà không hề biết rằng sóng gió đang còn rất....rất....rất...nhiều phía trước.....

-Cuối cùng cũng đến, khiếp, cái nhà có cần xây to vậy không??? Tốn tiền thuê người làm chứ được gì???-Đứng trước căn phòng định mệnh nó than vãn....(Không lo vào con đứng than vãn, cái bà này...) rồi cũng vận tay nắm cửa....

Cánh cửa màu trắng nhẹ nhàng được mở ra...Nó bước vào và choáng ngợp với cách bài trí của căn phòng....ặc, cái phòng to gấp đôi phòng nó, căn phòng chìm trong màu xám tinh tế, chiếc giường với tông drap màu xám đen rộng mà to, cái tivi năm mấy inch đặt đối diện với chiếc giường.....nói chung căn phòng này đúng là rất tuyệt nha.....nhưng có một vẻ gì đấy cô đơn và lạnh lẽo....(khiếp mới vô phòng mà khám xét kinh thế???....)..... Lại nói thêm quay lại việc chính, nó đi khắp căn phòng tìm cái tờ giấy chết tiệt mà ông quản gia nói, không khó khăn, nó tìm được một tờ giấy trắng được đặt dưới một l nước trên chiếc bàn gỗ, nó bước đến giật lấy tờ giấy một cách thô bạo và bắt đầu đọc.....

<> (Câu nói cuối sắc mùi thuốc súng...)

Đọc xong cái tin nhắn dễ thương của hấn mà nó muốn khóc thét....Thì ra...thì ra...cú điện thoại đó là của hấn, thảo nào giọng quen quen.....hu hu.....bây giờ thì...hu.....hu.....Nhìn khắp căn phòng nó chép miệng...-Hấn vẫn còn lương tâm không bắt mình dọn hết cả căn nhà....Và rồi nó bắt đầu dọn dẹp.....

Cao Phong có lương tâm??? Lâm to!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

-Anh có...khụ...khụ...khụ...cần phải như thế...khụ...khụ...không chứ!!! Nhìn cái nhà này mà lại có cái phòng nó ‘sạch sẽ’ đến thế...ba lớp khẩu trang bụi vẫn đều đều bay vào cổ họng.....-Nó ho khù khụ nhìn căn phòng ‘tạm’ chỉ tạm thời nhè...sạch sẽ.....àc, ba tiếng rồi đấy.....-Anh là đồ chết bầm, chết giẫm, dễ tiền...bì ồi.....-Một loạt từ ngữ lại được phun ra...thể hiện tâm trạng nó bây giờ...TÔI TẾ....

Nó cứ vừa làm vừa vờ tư chừng mắng hần mà không để ý rằng có một ánh sáng màu đỏ yếu ớt trong căn phòng....

-Ha...ha...ha...cô thật là ngốc quá đi.....cho cô chết, dám động đến bồn thiếu gia...ha...ha...ha...-Như bị trúng tia, hần ngồi cười lăn, cười lộn trên chiếc giường êm ái đối diện với chiếc tivi được kết nối với camera của ba căn phòng mà nó phải dọn dẹp.....

Ồi, thần linh ời (Câu nói quen thuộc của người Ấn Độ)...phòng hần...phòng hần...phải nói thế nào nhì.....Như một bài chiến trường???...Không...không...không...như vậy là quá nhẹ nhàng rồi...vì nhìn coi cái phòng không ra phòng của hần thật quá mức, quá mức.....bàn thiếu...quần áo mỗi thứ một nơi, lon nước, lon bia vung vãi dưới sàn nhà....chân gối thì vung vãi cả ra.....àc...àc...hần nhìn bánh trái vậy..mà không ngờ...không ngờ...có thể bữa bãi đến mức này.....(Nếu mà chị ấy biết anh ấy cố ý làm vậy để chờ chỉ thì không biết cái phòng có còn được như vậy không nữa...)...Vừa quét dọn xong hai căn phòng ‘xinh xắn’ kia...một phờ người, chắc mẩm qua phòng hần sẽ sạch sẽ hơn...vì sao chứ, vì hần là prince của các nàng trường nó mà, đến gái lớp nó bị miễn dịch trai đẹp còn chết mê...hazz...Nhưng...đập vào mắt nó là một khung cảnh kinh hoàng (do hần sắp đặt).....và...XIU....

-Trời ơi...cái tên chết bầm, tên sao chổi kia.....CHẾT ĐI...-Tiếng hét vang lên làm cho cái con người quan sát nó qua tivi phải nhắm mắt, khiếp con gái con đũa, gì mà dữ dằn thế...

Lau...lau...chùi...chùi.....dọn đồ, treo quần áo, giặt quần áo,blap...blap...Nó hết chạy từ ngõ này rồi chạy sang ngõ kia.....mồ hôi thì đầm đìa, tay chân làm mà miệng vẫn hoạt động liên tục.....“cái đồ chết bầm, anh sống làm quái gì...nhà thì nhiều gia nhân vậy mà hành hạ tôi như này, anh đúng là không phải con người.i.i.i.i.i.i.”...Hi hà hi hục, miệng thì nói, tay chân thì làm.....cuối cùng cũng xong.....người nó nhếch nhác không còn gì tham hơn.....Nó thở phào...cuối cùng cũng xong rồi, về nhà thôi!!

Nó vui vẻ bước đi trên hành lang dài.....

<<“ Quái lạ...sao hôm nay lại có một cô gái lau phòng của thiếu gia nhì.....???”>>-Tiếng một cô hầu gái vang lên, nó nấp sau một cánh cửa...

<<“ Ừm, thiếu gia vốn là người sạch sẽ...sao phòng lại bừa bộn được...”>>-Tiếng một cô hầu nữa vang lên...

<<“ Thôi tốt nhất không nên nói nhiều tránh mang vạ vào thân...đi thôi...”>>

Hai cô hầu đi khỏi nó mới bước ra khỏi chỗ đang đứng.....Tung...1200 độ nhiệt độ đang tăng rất nhanh...gì mà rất gọn gàng.....

-ANH CHẾT VỚI TÔI...TRẦN CAO PHONG...

Bạn đang đọc truyện *Nấm Lùn Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Chương Ngoại Truyện 1:hai Người Bạn Thân Kỳ Lạ..

Một ngày đẹp trời nọ.....

-Min Seo, chào buổi sáng.....!!--Một người con trai Hàn Quốc với mái tóc xoăn màu nâu, tai đeo một chiếc khuyên tai màu tím, khuôn mặt phải nói là rất...rất...rất đẹp trai chạy tới bên và nở một nụ cười tỏa nắng với nó.....

Nó giật mình quay lại rồi cũng nở nụ cười đáp lại chàng trai...

-Chào cậu Shin Woo, cậu đi học sớm thế???

-Mình phải hỏi cậu câu này mới đúng, sao sáng hôm nào cậu cũng đi học sớm thế??? Mình chạy theo mà muốn bỏ hơi tai....-Shin Woo nói giọng giận dỗi...

-Này...này...ai bắt cậu chạy theo tớ đâu chứ!!! Tại cậu tự chạy mà.....-Nó phồng má lên cãi, khuôn mặt đáng yêu làm cho chàng trai bên cạnh bất giác đỏ mặt....

-Thôi...thôi...mình không cãi nổi cậu đã.....

-MIN SEO, chờ mình.....-Shin Woo chưa kịp nói hết câu thì bị một giọng nói trong trẻo vang lên từ đằng xa...xa...xa...Làm cậu và cả nó cũng giật mình.....-Hộc...hộc...hộc...Cậu làm gì mà đi nhanh thế??? Biết mình đuổi theo mệt lắm không??? Mà...mà...sao cậu lại đi với cái tên vô duyên này.....-Cô gái vừa chạy tới thở hồng hộc mà nói với nó bất chợt nhìn thấy Shin Woo thì kêu lên bất mãn.....

-Không biết là tôi hay cậu vô duyên nữa.....tôi đi với cậu ấy từ này giờ....Cậu không thấy xấu hổ sao???-Shin Woo kiêu ngạo nhìn thẳng mặt cô gái nói....

-Câu này tôi hỏi cậu mới đúng...tôi đang nói chuyện với Min Seo, phiền cậu tránh ra dùm....-Cô gái cũng không phải dạng vừa....

-Thôi thôi, Shin Woo, Yoon Hee, cho tớ xin đi, sao lúc nào gặp nhau các cậu cũng cãi nhau được vậy??? Vô lớp thôi, sắp vào học rồi kia.....-Nhìn thấy tình hình căng thẳng, nó lại phải đứng giữa giải hòa cho Shin Woo và cô gái đáng yêu với khuôn mặt trái xoan và đôi mắt to tròn tên Yoon Hee ấy.

-Hứ...Là vì cậu đẩy nhé!!!-Hai người cùng đồng loạt kêu lên rồi quay mặt về hai phía khác nhau.....Nó chỉ mỉm cười, không hiểu sao nó có thể làm bạn của hai cái con người này được.....hazzi...

Nhớ lại lần đầu tiên gặp bọn họ....

-Ba ơi, con đến Hàn Quốc rồi, ba với mẹ và anh hai không phải lo cho con, có quán gia Quân đi cùng con rồi.....-Nó vừa đi tham quan ngôi biệt thự của nó ở Hàn Quốc vừa nói điện thoại với ba nó....

<<“Ừ, được rồi, Linh. Cái con bé này, tự nhiên bỏ nhà đi làm cả nhà lo muốn chết...”>>-Đầu dây bên kia, ba nó trách móc nhưng giọng nói tràn ngập sự yêu thương...

-Vâng, con biết rồi, ba đi ngủ sớm đi. Bên Việt Nam bây giờ là 10h đêm rồi, ba ngủ đi còn có sức để đi làm nữa chứ.....-Nó mỉm cười nói với ba...

<<“Ba biết rồi, cảm ơn con gái. Nhớ giữ gìn sức khỏe nhé!!! Có quán gia Quân, ba cũng không phải lo gì nhiều. Ba, mẹ và Kiệt sẽ đi thăm con sớm thôi...Tạm biệt con gái nhé!!!!”>>-Ba nó ầm ập dặn dò nó rồi tắt máy....

Nó cũng tạm biệt ba rồi tắt máy cất chiếc điện thoại vào túi áo khoác.....12h đêm, từng đợt gió thoảng qua, nó rết run. Nghe âm thanh náo nhiệt bên ngoài đường phố Seoul, nó không tránh khỏi tò mò....Xuống ga ra lấy một chiếc xe đạp địa hình màu cam, nó mỉm cười...tròn đi chơi....

Đạp chiếc xe trên con đường tấp nập tuy đã rất muộn rồi, nó mỉm cười thoải mái.....Có lẽ.....quyết định đi du học ở Hàn Quốc này của nó là đúng.....Đất nước xinh đẹp và mang lại cho nó sự bình yên này có lẽ sẽ giúp nó quên đi những chuyện không vui.....Nhưng nó không biết một điều là đất nước này.....không bình yên.....

-Này cô em, đi đâu mà muộn thế???-Một giọng nói gần đó vang lên sau lưng khi nó đang dắt chiếc xe làm nó giật mình quay lại. Sau lưng nó là một đám con trai, xăm xỏ đầy mình, tóc thì xanh xanh đỏ đỏ nhìn nó. Nó thờ dãi, chẳng lẽ vừa đặt chân đến đất Hàn Quốc, ông trời đã bắt nó phải nổi tiếng....Quay lại nhìn đám con trai...nó mỉm cười thật tươi...

-Các bé, đêm hôm khuya khoắt, không về nhà ngủ còn đi lang thang làm gì.....??? *Lộp...cộp...lộp...cộp* Cậu nói của nó làm đám thanh niên không hẹn mà cùng nhau há hốc miệng....

-Này con ranh, dám gọi tôi anh là ‘bé’, cung chán sống rồi sao???-Một tên sau khi đã lấy lại được bình tĩnh nói với nó....

-Chỉ bây giờ gọi sao.... Các bé.... *chỉ vào bảng tên trên áo của chúng* mới chỉ học lớp 8, chị đây học lớp 9, thế muốn gì???-Nó mỉm cười...

-Mày cũng được đấy con ranh, nhỏ hơn 1 tuổi cũng không sao, thế cũng có muốn vui về với tụi này không???-Cái giọng nói nham nhở mà đáng ghét đó lại vang lên....

-Ha...ha...ha...ha....—Nó bỗng bắt cười làm tụi này ngỡ người.....Đúng lúc đó.....

-Tụi này làm cái gì thế???-Một giọng nói trong trẻo từ xa vang lên làm tụi này xanh mặt...Nó quay đầu lại, trước mặt nó là một cô gái tầm tuổi nó, trên người mặc bộ đồng phục nhem nhuốc, tóc thì rối bù xù nhưng không che lại được cái vẻ đẹp thiên thần mà trời ban....

-Yo...Yoon Hee ti ti, sao ti lại ở đây??? –Tụi nó lấp bắp hỏi.....Nó thầm nghĩ “Có vẻ tụi này rất sợ cô gái kia, càng tốt khỏi động chân, động tay...”

-Việc đó có quan trọng không...Tao hỏi tụi mày đang làm cái gì???-Ngữ điệu thay đổi, cô gái tức giận....

-Tụi em...tụi em.....

-CÚT....Nếu để tao thấy một lần nào nữa thì đừng có trách.....

Sau lời của cô gái, cái bọn nhóc chạy biến, nó ngạc nhiên không ngờ cô gái này lại lợi hại như vậy.....Cũng cần phải cảm ơn ân nhân chứ....

-Xin chào cậu Yoon Hee, cảm ơn vì cứu tớ.....-Nó bước đến chỗ cô gái.....

-Sao cậu biết tên tôi??? Vậy cậu tên gì???

-Tôi là Min Seo....Hỏi này tôi nghe tụi kia nói....tôi năm nay học lớp 9, còn cậu thì sao???

-Tôi cũng thế,mà sao cậu lại đi một mình trẻ thế này, nguy hiểm lắm!!-Cô gái bước đi cùng với nó, cô nói năng tình nhịch và thân thiện tạo cho nó cảm giác an toàn và thân quen ngay từ lần đầu gặp mặt. Không còn khuôn mặt dữ tợn khi nói chuyện với đám hồi này nữa....

- Cậu cũng thế mà, nhưng cậu bị sao mà như thế này...-Nó nhìn cô gái từ đầu đến chân rồi thắc mắc hỏi.....

-À không sao đâu, mình vừa đi đánh nhau về ý mà. Tụi mình kết bạn nhé!!! Mình thấy thích bạn lắm đấy....

Nó phát ngượng trước lời nói thật thà của cô bạn mới cũng gật đầu vì quá thực nó cũng rất thích cô bạn này.....Bỗng nhiên, cô bạn mới mắt tròn lên, khuôn mặt bầu bĩnh đáng yêu....Nó quay lại, trước mặt nó là một chàng trai đẹp tựa thiên thần (Sao ai cũng so sánh với thiên thần hết vậy???)..

-Này cậu đi đâu về đấy??? Biết là tôi tìm cậu này giờ không???-Chàng trai tức giận nói với Yoon Hee...

-Tôi đi xù đám đàn em của cậu giùm cậu rồi đấy,Shin Woo, đám bắt nạt cô gái hiền lành dễ thương như này há???-Yoon Hee cũng tức giận không kềm chế về phía nó làm đi chuyển ánh mắt của anh chàng đẹp trai tên Shin Woo đây. Đôi mắt anh chàng sáng lên.....

-Chào bạn, mình là một anh chàng đẹp trai tên Shin Woo, là thanh mai trúc mã với cái tên đánh đá này....cậu yên tâm, mình sẽ xù tụi nó giùm cho...-Anh chàng cười tươi như hoa nói với nó...

-Cậu nói ai đánh đá, thấy gái đẹp là mắt cứ sáng lên...hử, đúng là đồ mê gái. Mình đi thôi Min Seo, kệ cậu ta.....-Yoon Hee nói rồi kéo tay nó đi không kịp để nó nói tiếng nào.....

-Này đợi tớ với, cậu nhà ở đâu vậy, Min Seo.....-Shin Woo sau khi nghe Yoon Hee nói thì đã biết tên nó...

-Biệt thự X,đường Y

-Vậy là cậu ở gần nhà tụi này rồi...-Yoon Hee ngạc nhiên nhìn nó...-Cậu mới chuyển đến sao???

-Ừm, mình vừa chuyển nhà đến.....

-Vậy là mình được ở gần người đẹp rồi...-Shin Woo chưa nói hết đã được Yoon Hee tặng cho cái *Cốc* rở to.....

-Tránh ra, đồ vô duyên, Min Seo để tớ đưa cậu về.....

-Ừm.....-Nó mỉm cười hạnh phúc, vậy là nó đã có thêm hai người bạn ở nơi đất khách, nó không còn cô đơn nữa rồi.....

Tạm biệt hai người bạn mới nó vào nhà chuẩn bị cho ngày mai-ngày đi học đầu tiên.....Và điều làm nó không ngờ là hai người bạn mới của nó cũng chính là bạn cùng lớp với nó. Khỏi nói cũng biết họ vui cỡ nào....Thế là cuộc sống của nó có thêm hai người bạn. Trở về thực tại, nó mỉm cười nhìn hai con người lúc nào cũng cãi nhau tuy nhiên luôn quan tâm đến nhau ấy mà không khỏi vui vẻ, họ sau này sẽ như thế nào đây???

Xin chào mọi người, năm mới Lyn xin chúc tất cả mọi người An khang, mạnh khỏe, xinh đẹp, hạnh phúc.....

Xuân này hơn hẳn nấy xuân qua

Phúc lộc đưa nhau đến từng nhà

Vài lời cung chúc tân niên mới

Vạn sự an khang vạn sự lành.....

Bạn đang đọc truyện *Nấm Lùn Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Hứa Hôn

-Con gái,mấy năm ở bên Hàn Quốc sống có tốt không con? Người ta đối xử với con như thế nào??? Thời tiết có lạnh lắm không?...blap...blap...blap....-Ba mẹ kéo nó vào nhà,ấn nó ngồi xuống ghế sofa rồi đặt câu hỏi không ngừng...

Nó ngồi nghe mà đầu óc choáng váng...

-Ba...mẹ.....-Nó phải kêu lên làm gián đoạn lại những thắc mắc chưa có dấu hiệu ngừng lại của các bậc phụ huynh....

-Hà...gì?

-Ba mẹ tháng nào chẳng qua đấy thăm con, rồi còn cho người theo bảo vệ con nữa mà.....ba mẹ biết hết mà...hỏi cứ như con xa mẹ lâu lắm rồi ý.....!!!

-Cái con bé này, thì ba mẹ nhớ cục cưng của ba mẹ chứ sao.....!!!-Mẹ nó mắng yêu....

-Thì tất nhiên con biết ba mẹ thương con mà.....Không phải con về với ba mẹ rồi sao?-Nói rồi nó sà vào lòng mẹ.....

-Cái con này, chỉ được cái nịnh là giỏi..

-Thôi thôi thôi,cho con xin đi ba mẹ, ba mẹ phân biệt đối xử quá đó, con cũng là con trai ba mẹ mà.....-Kiệt kêu lên...

-Thì ba mẹ thương cả hai đứa, được chưa? Khó lắm !-Ba nó bật cười....

Thế là cả nhà cười vang kể cả người làm và Đức

Giờ com.....

-Linh, Kiệt, hôm nay ba mẹ kêu hai đứa về là có chuyện muốn nói với hai đứa!!!-Đang ăn ba nó nói...

-Về chuyện đó con không đồng ý đâu...-Chưa đợi ba nó nói hết câu Kiệt đã cướp lời...

-Kiệt à...

-Anh hai, chuyện đó là chuyện gì vậy???-Nó thắc mắc

-Không cần biết, nói chung là con không đồng ý...-Kiệt tiếp tục nhai cơm...

-Thôi được rồi...không đồng ý thì thôi vậy...hazzi...-Ba nó thờ dài...

-Ba mẹ con dạo này khỏe không Đức...-Mẹ nó quay qua Đức...

-Dạ, ba mẹ con khỏe ạ, nhưng ba mẹ con đang quản lí chi nhánh nước ngoài nên không về được ạ...-Đức lễ phép.....Nó ngạc nhiên....

-Ồ ờ, ông này, hôm nay ông ngoan bất thường à???-Đang nói thì nó bị mẹ nhéo một cái, đau đặng

-Con gái, con đứa, ăn nói thế à. Mà Đức là anh họ con đây...Ăn nói đáng hoàng...

Nó nhìn qua, thấy tên anh họ nào đó cười cười.....NÓ TỨC.....Suýt nữa quên mất việc quan trọng.....

-Mà ba mẹ gọi con về là có việc gì quan trọng phải không ạ???-Nó quay sang ba nó hỏi...

-Ừm, ăn xong con vô phòng ba mẹ một chút...

Ăn cơm xong, nó dọn dẹp cùng với mẹ và chị giúp việc sau đó bước lên căn phòng có cánh cửa gỗ màu nâu.

Cốc..cốc....

-Ai đó???-Trong phòng vang lên tiếng nói...

-Con, Linh đây ba

-Ừm vào đi con

Nó đẩy cửa đi vào rồi ngồi trên ghế thắc mắc....Không để nó suy nghĩ nhiều, ba nó hỏi...

-Linh, con có yêu ba mẹ không???

Nó ngạc nhiên...-Tất nhiên là con yêu ba mẹ rồi, ba mẹ hỏi gì lạ vậy???

-Từ lúc anh hai và con chưa lọt lòng, ba mẹ đã hứa hôn con cho nhà họ Trần.....-Vừa nghe đến đó, nó lập tức nhảy dựng...

-Ba, ba nói gì lạ vậy. Sao con chưa nghe bao giờ...cái gì mà hứa hôn, ba nói rõ cho con với....

-Con bình tĩnh, ngồi nghe ba nói cái đã.....-Nó nghe lời ba, ngồi xuống chiếc ghế giương đôi mắt to tròn nhìn ba

-Ba, mẹ và bác ấy là bạn thân từ nhỏ, trong một thời gian, gia đình mình không may gặp khó khăn, may nhờ có bác ấy nhà mình mới vượt qua được.....-Nghe ba nói, mà lỗ tai nó lùng bùng.....tự nhiên về nhà rồi hứa hôn với một tên chết giẫm họ Trần nào đó....

-Con mới 17 tuổi thừa ba....

-Ba biết...

-Con cũng không thích bị ép buộc từ nhỏ...

-Coi như lần này là vì ba đi con...

-Ba, chả lẽ ba không quan tâm đến hạnh phúc cả đời của con gái ba???

-Tất nhiên là không rồi...nghe ba nói...

-Ba, nếu con không muốn, ba vẫn ép.....???-Chưa kịp để ba nói nó hỏi tiếp...

-Tất nhiên là không, ba và chú ấy đã sắp xếp một buổi hẹn cho các con gặp và tìm hiểu nhau, nếu thấy không hợp thì hôn ước sẽ không xảy ra, ba và bác ấy vẫn là bạn bè như thường...

-Ba đã sắp xếp hẹn với người ta....

-Đúng vậy, đồng ý nhé con yêu...

Nó ngồi suy nghĩ một hồi lâu...Người này đã giúp đỡ gia đình nó khi gặp khó khăn, nó rất biết ơn, và lại có thể có một cuộc hẹn, có gì cho hẳn một bài học là hết hứa với cha hôn....

-Được, con đồng ý!!!-Nó cuối cùng cũng chịu đồng ý sau một mớ suy nghĩ...Ba nó thở phào...

Tạm biệt ba mẹ, nó, Kiệt và Đức lên xe và đích đến không phải đâu xa lạ mà chính là khu trung tâm thương mại của tập đoàn nhà nó-nơi nó bị bắt cóc bởi Phong...

-Anh hai đi cắt xe đi!!!-Nó hét hằm hằm...

-Biết rồi, cô nương. Đức, mày ở đây canh chừng không cho nó chạy lung tung nghe chưa.....Tao đi cắt xe rồi ra ngay....

-Mấy cứ làm như nó là con nít.....

Kiệt đưa tay vẫy vẫy rồi chạy tuốt.....Nó rút đế yêu ra và bấm số..

"Hạnh ngộ, Anh hám, tụi bây qua khu trung tâm thương mại L đi, tao ông Kiệt với tên Đức đang ở đây, hôm nay ông Kiệt chỉ đến muốn mất phần rảnh chịu..." Bấm nút send, nó mỉm cười ranh mãnh với thành quả của mình. Gạt cái vụ hứa hôn qua một bên, chơi đã. Bên Đức cũng không có gì gọi là thua kém

"Chào đại ca, qua khu trung tâm thương mại L đi, tao với Kiệt đang ở đó, đến sớm nghe mày.."Định ghi thêm tên nó nhưng Đức sợ nhớ nó và hẳn là kẻ thù không đội trời chung nên thôi không bấm nữa. Nhấn nút send, Đức cắt chiếc điện thoại thân yêu và cùng nó lại chiếc ghế đá ngồi cho mát...

-Ồ, Anh Linh phải không???

Vừa ngồi xuống bỗng đâu đó vang lên giọng nói...Nó quay qua thì bắt gặp một khuôn mặt xa lạ..

-Mình quen nhau sao???-Nó nghĩ ngờ hỏi không quên dán đôi mắt vào khuôn mặt lạ từ...

-Mình là Thiếu Minh đây mà. Người mà bạn cứu hôm trước đó!!! Nhớ không???

Nó từ từ nhớ lại...à cái tên mà hẳn đánh...

-A...tớ nhớ rồi. Thật trùng hợp quá!!! Cậu cũng đi chơi sao???

-Ừm...Mà cậu quen Minh Đức thiếu gia sao???-Minh nhìn về phía Đức mà hỏi...

-Chào cậu thật trùng hợp quá nhỉ Thiếu Minh thiếu gia, lâu rồi không gặp???-Minh Đức đáp lại lịch sự

-Hai người quen nhau sao, thật tốt quá...Vậy khỏi thiếu luôn nhé!!! Đây là Minh bạn mới của tôi, còn Đức là an...à không là cậu chủ của tôi...

-Cậu là người làm của Đức???-Minh ngạc nhiên hỏi.

-Cũng có thể nói là vậy.....-nó nói...

-Ừm...à rất vui được gặp bạn, mình có việc phải đi rồi, gặp lại bạn sau nhé!!!

-Bye bye...-Minh bước đi còn nó thối mồm “Sao biết là sẽ gặp lại?” Bỗng từ đằng xa, chiếc Lamborghini màu đen sang trọng lao đến. Xe dừng hẳn, bên trong xe vang lên tiếng nói hưng phấn rồi hai người con gái xinh đẹp mở cửa đi ra....

-Nhanh lên nhanh lên, Hạnh...Nhanh lên...

-Khép chưa gì đã nghe tiếng bà oang oang rồi...-Đức trêu Mỹ Anh

-Cột chặt không Lùn, ông Kiệt keo kiệt chỉ tất cả á??? Nghe lạ thế???-Hạnh hát chia khóa xe cho tên bảo vệ rồi sốt sắng hỏi...-Mà ông đâu rồi...

-Mấy từ từ, ông đi cắt xe rồi, còn vụ chi tất là thật đấy!!!-Nó đáp lại

-Mấy có bị nhầm không đấy??? Ông đi cắt xe á? Giao cho bảo vệ là được mà?-Hạnh lên tiếng hỏi.....Mọi người thối mồm, trong lúc đang thối mồm thì Chiếc lamborghini bắt cóc nó từ đầu phòng tối....Người trong xe bước ra

-Này, mấy làm gì mà gọi tao ra giờ này???-Hắn bước xuống khỏi xe hỏi Đức rồi bỗng chú ý sang đứa con gái đối thủ....-Còn cô Trương tiểu thư, làm gì ở đây???

-Hà, này boss mấy biết con Linh là tiểu thư???-Hạnh và Mỹ Anh bất ngờ đồng thanh, Đức chỉ biết há hốc...Còn nó không chỉ còn biết lườm cái tên đang nở nụ cười nhếch mép kinh thường...Được lắm...Anh sẽ chết với tôi...

Đang lúc mọi người nói chuyện thì Kiệt từ đâu chạy tới...

-Hế...lò...ơ...sao...sao...mà nhiều người thế này???-Kiệt nhìn xung quanh hỏi...

-Anh hai khỏi cảm ơn, em mới bạn bè người quen đến để giúp cho cái thẻ ATM của anh hai nhỏ bớt lại để còn chỗ chứa ý mà.....Thấy em...tốt bụng không?-Nó nhanh nhẩu trả lời không để ý đến khuôn mặt ai đó đỏ lên vì tức giận. Và xù...

Thế là ngày hôm đó, năm con người ăn chơi thả ga, một người còn lại lững thững bước đi theo mặt nhân nhỏ, ngấm lại cái thẻ mà anh không khỏi khóc thầm.ôi tiền của tôi.

Xin lỗi mọi người, Lyn đang chương chậm vì một vài lý do. Lyn sẽ cố gắng để đăng chương nhanh hơn. Mong mọi người thông cảm. Xin cảm ơn.

Bạn đang đọc truyện *Nấm Lùn Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Hứa Hôn (Phần 2)

Nó ngồi trong phòng mà lòng như lửa đốt, hờ một tí là ngã ra cửa sổ.....

-Cô có vấn đề à. Đường đường là một đại thiếu gia như tôi mà phải làm cái chuyện phá rồi đáng hổ thẹn ấy hà...

-Anh giúp tôi lần này đi mà, coi như tiếc thay cho một bông hoa nhài cắm bãi phân trâu...

-Cô tự nhận mình là phân trâu sao???

-Anh muốn sao cũng được, giúp tôi lần này nhé, nhé, nhé!!!-Nó đã hạ mình hết sức có thể, nhìn hần bằng con mắt khản thiết...

-Tôi nói là không đư... *Reng...reng*-Hần đang nói thì chuông báo tin nhắn của điện thoại hần vang lên, hần cầm điện thoại lên xem.. Người gửiPapa. Đọc xong cái tin nhắn, hần thực sự hận chỉ không bóp nát cái điện thoại. Các bậc phụ huynh làm sao thế nhỉ, hết chuyện làm hay sao mà cứ bày ra cái trò hứa hôn từ khi trong bụng mẹ thế này, làm khổ thế hệ trẻ tương lai...Nghĩ lại một hồi, hần nhìn qua nó, đôi mắt lóe lên tia sáng...

-Được thôi,tôi đồng ý yêu cầu của cô nhưng là cách của tôi, cả hai sẽ được lợi...

Nghe hần đồng ý là nó vui lắm rồi, cách gì cũng được, miễn là nó thoát khỏi cái hôn nhân rắc rối này là được...Thế rồi nó ghé tai nghe hần nói. Nghe đến đâu, mắt nó tròn tròn đến đấy.

-HẢ...-Tiếng hét của nó chưa kịp thoát ra khỏi khuôn miệng thì đã bị bàn tay ai đó giữ lại...

-Cô bị điên à, đây là căn-tin đấy...

-Tôi biết rồi, nhưng hình như cách của anh không được ôn cho lắm...-Nó đã bình tĩnh lại và bắt đầu suy nghĩ...

-Đây là giải pháp tốt nhất cho cả tôi và cô, không đồng ý thì không còn cách nào đâu.-Hần nói rồi giả bộ đứng lên bỏ đi...Bước thứ 7,hần mỉm cười khi nghe giọng nói lí nhí của một đứa con gái...-Được, tôi đồng ý làm bạn gái hồ của anh...

Trở về hiện tại...

-Sao anh muốn thế, tôi đợi anh từ này giờ đấy!!!-Nó trách móc...

-Cô làm như muốn đến là đến được ấy, kẹt xe, đèn giao thông rồi đủ thứ nữa, đến được giờ này là may lắm rồi đấy ~ nó bịu môi ~ Mà sao cô lại ăn mặc thế kia...???-Hần nhìn nó một lượt từ đầu đến chân rồi tặc lưỡi.

-Mặc như này thì làm sao???-Nó ngơ ngác hỏi rồi nhìn lại bộ trang phục với áo full trắng mặc với quần jeans ngố mặc thêm bên ngoài một chiếc áo rộng cá tính đi đôi giày adidas cá tính của mình.

-Thôi, may khỏi đợi có với nó. Đưa con dờ này đi cho tao nhờ. Từ nĩa có gì sẽ có đội quân ủng hộ bên ngoài nên yên tâm mà đi đi-Kiệt sau khi chứng kiến màn tranh cãi quyết liệt mà không khỏi thắc mắc “kiếp trước chắc hai người nợ nhau nhiều lắm”

Hần thờ dài, lái con audi vụt đi...

-Tao đi gọi hai con kia, mày chuẩn bị đi...-Đức rút điện thoại bước vào nhà không quên dặn dò Kiệt. Kiệt cũng gật đầu rồi quay vào nhà.

Trên con xe audi mui trần, cuộc chiến cứ thế diễn ra cho đến khi chiếc xe dừng hẳn tại một cửa hàng thời trang...

-Sao lại dừng ở đây??-Nó thắc mắc. Hần không đáp đi thẳng vào bên trong cửa hàng, nó lèo đèo đi theo.

-Kính chào cậu chủ.-Nhân viên đồng loạt cúi đầu chào hần, hần chỉ gật đầu. Kéo nó đến bên, hần cất tiếng,....

-Trang điểm, làm tóc, chuẩn bị cho cô ta, sao cho thật đẹp vào.-Nhân viên nghe thấy thế thì vô cùng ngạc nhiên. Cậu chủ của họ đưa đến đây một tiểu thư, đây là lần đầu. Tuy vậy, họ không dám hỏi, chỉ đưa người con gái đặc biệt này vào phòng trang điểm. Nó đi theo cô nhân viên mà vẫn đang chìm trong câu hỏi: Mình đến đây làm gì??? (Giả ngu hay ngu thật vậy trời). Không để nó thắc mắc, sau khi bị kéo vào gian phòng, nó thấy thật hối hận khi đi theo hần...! tiếng làm tóc, 1 tiếng trang điểm, 30 phút chỉnh quần áo, nó cũng được thả ra...Nó bước ra trong tâm trạng bức bối. Mái tóc đen óng mượt của tôi đâu??? Làn da trắng nõn của tôi đâu??? Đôi giày đắt tiền tôi mới mua đâu??? Văn văn và mây mây câu hỏi đặt ra trong tiếng khóc thầm trong bụng. Thấy nó bước ra hần ngưng đọc sách mà ngẩng ngốc nhìn.Mái tóc cột cao được thả xuống, nhuộm tím và uốn nhẹ phần đuôi, khuôn mặt bình thường đã xinh nay càng xinh hơn khi thoa một lớp phấn nẻ, bộ đồ cá tính đã được thay bằng chiếc váy màu trắng sữa ngọt ngào dáng quá đầu gối đi cùng đôi giày cao gót cùng màu, tuy đơn giản nhưng kiểu sa. Hần hóa đá, không ngờ hần có thể nhìn thấy một con người dịu dàng thủy mị bên trong nó. Nhưng khoan đã, khuôn mặt làm sao thế kia...bị xì một đồng là sao??? Hần đã làm gì nó đâu. Bỏ qua khuôn mặt khó chịu đó, hần kéo nó ra xe và đi tiếp.

-Ba cô hẹn ở đâu???

-Nhà hàng C...

-Nhà hàng C??? Trùng hợp thế, giải quyết xong vụ của cô rồi qua giải quyết vụ của tôi luôn...

-Okei, sao cũng được...

Thế là nó và hần tay trong tay bước vào nhà hàng sang trọng khiến cho bao trái tim lổ nhịp. Nó và hần nhanh chóng tới quầy tiếp tân mà hỏi phòng. Cả hai được một nhân viên nữ dẫn đi...Đến trước cửa phòng nó và hần cảm ơn nhân viên rồi điểu chỉnh khuôn mặt sao cho tự nhiên, nó gõ cửa...

-Con Linh đến rồi ba...

-Vào đi con...

Nó đi vào, tay trong tay với hần, hần lúc đầu còn vui vẻ sau thì miệng há hốc...

-Con chào ba, con chào chú. Xin giới thiệu với mọi người đây là Cao Phong bạn trai con...

-Ồ không ngờ hai đứa quen nhau từ trước rồi...Sao đến trễ thế con trai -Người đàn ông ngồi đối diện ba nó dịu dàng nói...rồi hướng mắt về phía hần

-Bác nói gì thế ạ??? Con không hiểu-Nó thắc mắc...Bỗng nhiên hần vô thức kêu lên...

-Ba, ba làm gì ở đây...

Nó và hần tròn tròn mắt nhìn nhau, hai ông bỏ thì túm túm cười.

-Không ngờ lại có duyên như vậy...-Ba nó nói...

-Ông nói chí phải...Cái này là do trời định...-Hai ông bỏ cú thể vui vẻ nói truyện...Đề lại cho đôi bạn trẻ chữ HẠN to tướng.

Bạn đang đọc truyện *Nấm Lùn Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Ở Chung Nhà...

-HA...HA...HA...-Ở căn phòng bên cạnh có bốn con người gồm hai trai,hai gái cười như chưa từng được cười, nằm lăn ra đất mà cười, cười đến đau cả bụng, cười đến chảy cả nước mắt...

-Ha..ha..a..a..nhất quyết phải là Phong, vì hần thông minh sẽ có chiêu giúp...ha...ha..a...-Hạnh vừa cười vừa nói đứt quãng...

-Này thì không tin tưởng anh hả nhóc...hồ..hồ...cho chết.-Đức nằm ôm bụng cười...

-Này thì hợp tác ...ha...ha...ha...-Bốn con người được phân công làm nhiệm vụ cứu nguy cho hai đại boss, đặt sẵn căn phòng ngay bên cạnh phòng ‘xem mắt’ để có thể kịp thời giải cứu ‘người ta’ trong căn phòng ấy, sau khi

nghe xong câu chuyện giữa hai bậc phụ huynh và hai người trẻ tuổi thì không khỏi bất ngờ vàvui sướng (vì bạn bè gặp nguy)....thế là những tràng cười kéo đến....

Ngồi ở căn phòng bên cạnh, nghe những tiếng cười của lũ bạn trời đánh, hai nhân vật chính không khỏi bồn chồn, ngồi cũng không yên. .Thảm rủa, mắng lũ bạn trời đánh. .

“Trời ơi, sao không lo qua mà kéo tao ra khỏi đây còn ngồi cười nữa chứ, cái bọn này...Đồ đáng ghét...”

“Lũ mất nết, dám cười ta mà không thèm qua cứu, để coi qua hôm nay tụi bay sống sót kiểu gì...”

-Sao phòng bên cạnh ồn thế nhỉ???-Ba hấn nói làm nó và hấn cùng giật thót...

-Ồ, chắc ba nghe nhầm rồi, con có nghe thấy gì đâu...-Hấn vội vàng phân bua...

-Vâng, cháu cũng có nghe thấy gì đâu ạ...-Nó cũng vội vàng nói...

-Ừm, vậy thì chắc ba nghe nhầm rồi...Mà chuyện đó, các con thấy thế nào...???-Ba nó bỗng hỏi một câu làm cả nó và hấn không hiểu gì cả...

-Chuyện gì cơ ạ...???-Nó và hấn tròn mắt đồng thanh hỏi...

-Ồ,hai cái đứa này, từ này giờ không nghe ta và bác Trần nói chuyện sao...-Ba nó hỏi. Tụi nó nghe chết liền, từ này giờ không phải vạch mưu để thoát thân thì tụi nó cũng tìm đường tẩu thoát, đâu có rảnh mà nghe các bậc phụ huynh bần chuyện...

-Tụi con xin lỗi, thế từ này giờ,bác và ba đang nói chuyện gì thế ạ???-Hấn là người khôn khéo, mở miệng hỏi trước...

-Ta và bác Trần đây bàn nhau quyết định sẽ cho con và Cao Phong ở cùng nhau một thời gian coi như tìm hiểu nhau vậy...

~ Đùng...Đùng...~ Sao dạo này không có mưa mà tụi nó cứ nghe thấy tiếng sét đánh là thế nào nhỉ? Ở cùng nhà, tìm hiểu nhau? Sao mà tìm hiểu nhau lắm thế?

-Khoan, khoan đã thưa ba, thế còn anh Kiệt thì sao? Còn cả Đức nữa, chả lẽ để hai người đó ở nhà một mình...-Nó có hỏi lại.

-Thì lúc con ở bên Hấn, Kiệt cũng ở nhà một mình có sao đâu...-Ba nó vui vẻ trả lời...

-Nhưng sao ba bảo, tìm hiểu thấy không hợp thì có thể không có hôn ước này?

-Chẳng phải con và Phong cũng đang tìm hiểu nhau sao???-Đến lượt ba hấn ngạc nhiên nhìn nó...

-Đó là...-Nó đang định nói “đó chỉ là kế hoạch của bọn cháu thôi ạ” thì nhận được một cái suy khổ của hấn thế là im luôn. Gì chứ ba hấn ghét nhất là nói dối, nếu chuyện này lộ ra, hấn chắc không yên với ba hấn...

-Đó là gì?-Hai vị chủ tịch sốt sắng chờ nghe câu trả lời của con mình...

-Không có gì thưa ba, nhưng nếu để Linh ở cùng con,bác không lo lắng ạ???-Hấn quay sang ba nó cố vớt vát hi vọng cuối cùng,....

-HA...ha...ha...-Ba nó bỗng cười to.- Con không lo lắng thì thôi chứ sao bác lại phải lo lắng, con Linh mà ở chung với con thế nào con cũng có chuyện, tuy nhiên các con đã tìm hiểu nhau rồi thì không sao đâu...Còn nữa, Linh con không phải lo lắng đâu, Kiệt, Đức, Linh, Mỹ Anh sẽ ở chung với con,ba mẹ chúng nó đồng ý rồi....Thế là xong, hi vọng cuối cùng đã mất....

-CON KHÔNG ĐỒNG Ý...-Cả hai quả uất ức,cũng hét lên....

Một tuần sau...

-Cái nhà tên quý đó ở đâu vậy trời???-Kéo theo chiếc vali nặng trĩu, nó than vãn...

-Không phải mày đến đó một lần rồi sao???-Kiệt lau mồ hôi hỏi...

-Ồ, sao hai biết em đến nhà hấn rồi...-Nó tròn mắt hỏi...

-Tai mắt tao ở khắp nơi, muốn biết gì chả được...-Kiệt nói.

-Thế giờ hai anh em bay có tìm nhà không, hay ngồi đây tán gẫu...-Mỹ Anh chen ngang kết thúc cuộc trò chuyện.

-Tất nhiên là tìm nhà rồi...-Cả hai đồng thanh.

-Linh, mày còn nhớ địa chỉ nhà không. Mày bị mù phương hướng chứ đâu phải trí nhớ kém...-Đức hỏi...

-À cái này tôi biết, số 102 biệt thự GR...-Nó reo lên

-Trời ơi, vậy mà không nói sớm, tìm nhà từ sáng tới giờ, mày đúng là bị dở thật rồi...-Hạnh than vãn rồi xách cái vali to đùng đi lẫn nhà....Đang tìm thì...

-Alo, tụi bay cười rủa tới đây à???-Giọng Cao Phong kêu lên trong điện thoại...

-Mấy từ từ, tụi tao từ sáng giờ mò nhà này chưa thấy đây, không lo ra mà đón còn ở trong đó mà nói...-Mỹ Anh không vừa cũng hét vào chiếc điện thoại.

-Thế bây giờ mấy người đang ở đâu?-Hấn hỏi...

-Ở đâu Kiệt...à...ừ...khu biệt thự số 12....

-Tụi bây bị điên à, nhà tao ở khu biệt thự 10...Khó lắm, chờ ở đó tao ra đón...-Hấn nói rồi cúp điện thoại không để câu than “trời ơi” của Mỹ Anh lọt vào.

Thế là hấn đành mang xe đi đón bọn nó, mặt đứa nào đứa nấy nhễ nhại mồ hôi, tóc tai bù xù....Thế là rềnh rần kéo nhau đến biệt thự nhà hấn...Nó không khỏi ảm ức...

Nhớ lại buổi tối xem mặt đó...

Ba nó và ba hấn sau khi nghe câu tuyên bố hùng hồn của các con không có phản ứng gì đặc biệt, chỉ mỉm cười rồi mỗi ông bố kéo con mình lại thăm thì...

“Ba là biết tụi mày già bộ từ lâu rồi, ngoan ngoãn nghe theo lời ba rồi có gì ba chiều cổ con không thìcắt toàn bộ thế, chỉ tiêu hàng tháng con gái nhé...”

“Ba, ba lừa con”

“Sao dám lừa cô, cô khôn như gì ấy”

Bên phía hấn...

“Con trai dám mang bạn gái già để lừa ba sao???”

“Con đâu dám”

“Thế sao phản ứng mạnh thế con trai”

“Ồ..ơ...đó là vì con không muốn thôi...”

“Không muốn cũng phải muốn, không thì ba sẽ đặt sẵn cho con một chiếc vé máy bay sang Mỹ ngay lập tức...”

“Ba, ba nữ tuyệt tình vậy sao???”

“Ha..ha...Ba con mà...”

Kết thúc đoạn hội thoại,hai người bạn trẻ lại nhìn nhau,mặt méo xệch,đồng ý sống chung một mái ấm...Hai ông bố nhìn nhau cười ranh mãnh...Đúng là gừng càng già càng cay.

Thế là bây giờ đây, đáng lẽ nó được hưởng ngày thứ 7 không phải làm gì cả thì tự nhiên phải dọn đồ rồi chuyễn sang nhà hấn...Nó nhăn mặt...Chiếc xe của hấn lao vào căn biệt thự, đưa chìa khóa cho người làm, hấn dẫn mọi người lên phòng rồi cất đồ nghỉ ngơi...Phòng nó nằm đối diện phòng hấn, nó mở mòi vào phòng, mở to mắt ngạc nhiên, căn phong này được thiết kế y chang phòng của nó ở ngôi nhà kia, căn phòng màu trắng sữa ngọt ngào.....

Nó chỉnh điều hòa rồi nằm ồm lên giường đánh một giấc tới trưa...Bảo hại một ai đó phải đi lên tận nơi, cung kính gõ cửa mòi nó đi ăn trưa,mà gõ hoài không thấy nó trả lời thế là hấn mở cửa đi vào luôn...Hấn bước vào hài lòng với căn phòng hấn tự thiết kế...Đang đi thì hấn thấy nó nằm trên giường ngáy đều, thế là hấn không thể bỏ qua...Hấn cười nham hiểm...

-NÀY, NÀY, DẬY ĐI ĐỒ HEO LÙN KIA...-Hấn hét lên...

-Ừm.um...cái gì mà ồn ào vậy, người hầu ra ngoài đi???-Nó vẫn nhắm tịt mắt...

-TÔI NÓI CỎ DẬY ĐẤY ĐỒ LÙN...-Mặt hấn đen xà, dăm nói hấn là người hầu ư? Hấn hét vào tai nó làm nó giật mình tỉnh lại...Khuôn mặt nhăn nhó, nó bước theo hấn xuống lầu...Vừa bước xuống lầu, mọi người nhìn nó như sinh vật lạ rồi mặt ai cũng đỏ lên rồi má phồng lên...Nó quay sang hấn, tình trạng tương tự, nó quay mặt sang phía tấm kính thì gặp một khuôn mặt..Mặt ai, mặt nó đây mà...Nhưng bị ai đó làm cho thành con ma rồi...Những tiếng cười thế là vang lên...Nhìn tác phẩm của hấn,mặt nó đỏ lên, rồi cuộc rượt đuổi lại bắt đầu...Tiếng cười, tiếng la hét, tiếng chửi mắng vang lên, một bữa trưa ồn ào, từ lâu lắm rồi căn biệt thự mới được vui như này...

Vì một lí do nên Lyn không thể đăng truyện vào ngày mai, nên hôm nay Lyn đăng bù...Mong các bạn cho ý kiến...về truyện, xin cảm ơn...

Do Lyn chỉ được sử dụng máy vào thứ bảy và cn nên một tuần chỉ có thể đăng từ một đến hai chương, mong mọi người thông cảm...Một lần nữa xin cảm ơn... *cúi đầu*

Bạn đang đọc truyện *Nấm Lùn Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Trốn Đi Chơi

Thế là một tuần như thường lệ, tụi nó ở lại kí túc xá trường, kí túc xá chia thành từng lớp, mỗi lớp có kí túc xá nam và kí túc xá nữ ở cạnh nhau, vì vậy, mấy chuyện dạng cả lớp cùng lên ra ngoài chơi tập thể không hiếm + _

Đó là chuyện buổi tối trốn đi chơi còn bây giờ là chuyện ban ngày phải đi học. Reng..reng..reng..lại tiếng chuông vào lớp quen thuộc.

15 phút truy bài đầu giờ...

-Hey, anh em ta có tin nóng..nóng bóng tay đây....-Phát, một hót boy con của nhà bán nước mía lao vào lớp với tốc độ ánh sáng, miệng nở một nụ cười hớ hớ đồng tiền...thật quá đẹp trai nha... (E hèm, xin lỗi mọi người, Lyn hơi bị mề trai nên hơi lạc chủ đề, vào vấn đề chính đây)

Gi chứ, tin mới, lại còn nóng, nóng bóng tay nữa chứ, với cái tính tò mò xuyên thấu kí của thần dân 10A2 thì sao mà tin hót thể thoát được..Đồng loạt sáu tư con mắt hướng về phía hót boy.

-Sao...sao tin rì hót...tin rì hót... nói bốn cung nghe!!-Vẫn là nó to mồm nhất...

-Từ từ, bà phải từ từ cháo nó mới như chứ..

-Nói đại đi, áp á áp ứng hoài, khó chịu à nha...-Mỹ Anh bắt đầu nổi nóng...

-Được rồi, các đại tị tha cho em, em vừa dò la tin tức về, lớp 11A1, lớp quý tộc đang hoảng nhé, tối hôm qua trốn đi chơi cả lớp suýt nữa thì bị tóm...

-Trời, tưởng gì. Vậy cũng làm rùm beng lên...-Cả lớp bĩu môi...

-Lớp anh chị gì mà thua cả đàn em. Phải nhìn lớp mình mà học hỏi đây này...

Câu nói của Đức làm cái bóng đen của nó sáng lên.

-Này bà con, hình như lâu rồi ta chưa vận động gần cốt...-Cả lớp ngoảnh lại nhìn...Kế hoạch hoành hảo được hấn vạch ra.

Tại kí túc xá lớp 10A2...

-Chuẩn bị xong chưa???-Tiếng hấn khe khẽ...

-Rồi, mà chuẩn bị cái gì cơ?-Đức cũng đáp lại khe khẽ..

-Trừu ư, chắc tao điên quá, đem cho con gái lớp mình chứ sao, bình thường vẫn phải chuẩn bị còn gì???-Hấn nói thì bị Kiệt sứt cái rồ dài.

-Mày bị điên à? Con gái lớp mình mà phải xài đem, à quên mất, sau khi mày đi cả lớp nù nhau học vô hết rồi, khỏi lo đi, trèo tường còn hơn khi ấy chứ. Im lặng mà chờ tụi con gái...

Định mở miệng hỏi “thế còn con lùn thì sao???” Hấn bỗng nhớ lại lần đầu tiên gặp nó, nhớ lại bộ dạng đó hấn không còn lo nghĩ gì nữa.

-Cái gì mà con khi, ông muốn chết phải không Kiệt???-Bỗng từ đâu, bóng dáng Hạnh xuất hiện bất ngờ...

-Á..á..um.um....-Bị dọa một phen Kiệt la toáng lên, may mắn Đức đã kịp bịt miệng anh lại.

-Im lặng chút đi. Đã trốn đi chơi rồi còn to miệng.

Cả lớp chỉ biết thờ đại trong im lặng...

-Rồi, đủ hết cả rồi chứ?-Hấn hỏi...

-Đủ rồi...

-Vậy giờ cứ theo kế hoạch mà làm, Oke?

-Okei.

Thế là lớp nó tách ra thành hai phần, một phần ra theo cửa bên phải, phần còn lại ra theo cửa bên trái, sẽ gặp nhau ở trước cổng trường. Trường lớn như này mà không có camera theo dõi sao? Tất nhiên là có chi có điều đã bị nó-một hacker chuyên nghiệp cho theo dõi hướng khác rồi. Còn bảo vệ thì sao? Thì bị tụi lớp nó chuốc rượu hết rồi. Cách chi nhưng hiệu quả. Lại nói đến tình huống hiện giờ của ba mươi ba con người....Phản đi theo cửa bên trái...

-Linh ơ, hình như tui nghe nói trong trường mình có ma đấy....-Đang đi thì Hiền bí thư quay lại nói một câu xanh rờn...

-MA á? -Cả đám đồng thanh..Trời tối thế này..

-Ừm, nhớ nhỏ tiếng thôi...-Hiền hoảng hồn nói...

-Ừ nhì, mà sao bà biết vậy???-Hạnh vẫn thắc mắc...

-Ông Phát nói...

-À quên mất bà với ông ấy là vợ chồng có gì chả nói với nhau...-Mỹ Anh trêu.

-ĐẤU LÀM GÌ CỐ...

Thế là cả đám được một phen thót tim, chạy vù vù mặc cho trời tối...

Phản đi theo cửa bên phải...

-Này Phong, sao mày cứ đập vào chân tao thế???-Kiệt cầu nhàu.

-Vô duyên, ai thêm đập vào chân mày!!!-Hấn cáu.

-Không phải mày chứ à???

-Có khi nào là ma không?-Đức hỏi.

-Mấy nghe chuyện đó từ ai thế....-Kiệt.

-Từ Hiền bí thư, vợ ông Phát ỹ!!!-Hấn chen vô luôn.

-ĐẤU CÓ ĐẤU...-Phát kêu to thế là cuộc đua marathon lại tiếp tục.

Trước cổng trường...

-Hộc..hộc..hộc...Mệt quá!!!-Hạnh nằm ra đất.

-Đứng..là..mệt quá...Ma cô chả thấy đâu chỉ thấy mệt thôi.

-Ai..ai..báo mấy người cứ thích gán ghép..-Hiền cũng thờ hồng hộc nói.

-Đứng là...A, bọn họ kia rồi..-Nó kêu lên.

Phía con gái quay mặt lại, thấy phía con trai...Phát và Hiền cũng nhìn thấy nhau, cả hai cùng đỏ mặt quay đi. Cả lớp thấy thế cười thầm

-Hộc..hộc..các cậu ra sớm thế?-Hấn hỏi.

-Bị ma đi thì phải đi nhanh chứ sao..-Nó nói rồi đưa con mắt long lanh qua nhìn hai trái gấc chín chưa có dấu hiệu hạ hỏa.

-Okei..okei...ra được là xong rồi..Nghỉ ngơi tí thì chúng ta sẽ...ĐI CHƠI...

-YEAAAAA...

Thế là ba mươi ba con người rùng rần đi bộ trên đường phố Hà Nội, đi đến chợ đêm Đông Xuân, đi xích lô,...

-A..a..a...cái này đẹp quá à. Mua đi mua đi.

-Ê, chỗ này có chụp hình này, qua đây qua đây bà con...-Mọi người cùng đứng chung lại chụp hình, in ra ba mươi ba tấm, tiếng cười vuiver vang lên. mọi người cùng mỉm cười đi chơi tiếp..

-Đói quá, đi ăn thôi!!!

-Có ới bán cho con...

-Bến kia có công viên đến đó chơi thôi.

-Chúng ta lại ngồi nghỉ đi.

-Đi chơi trò chơi kia đi...

-Blap...blap...

Sau một tiếng đồng hồ.

-A..a..a...mệt..nhưng mà vui quá!!!-Nó kêu lên đầy phấn khích.

-Lựa chọn này quả là đúng đắn..-Hấn nói đầy tự hào.

-Người ta bảo học không chơi đánh rơi tuổi trẻ...tuổi trẻ phải có những lúc như này..-Đức nói.

-A, mọi người ới, qua khu trò chơi kia đi, bên đó có nhiều cái hay lắm...

Thế là cả bọn kéo quả cái chỗ hay mà Mỹ Anh nói..Là một khu trò chơi điện tử, thật hay nha..

-Boss, bên kia có đua moto kia...

-Đầu đầu...đưa ta qua đó xem nào..

-Làm như chúa người ta không bằng..-Nó bủi môi

-Cô có giỏi thì được như tôi xem...-Hấn nói.

-Cái gì tôi cũng hơn anh, khỏi xem...

-Được nếu cô đã nói vậy, đua moto với tôi. Thế nào???

-Đua thì đua, tôi mà phải sợ anh à?-Mọi người mở mắt to hết cỡ nhìn nó, ai cũng biết Hấn là một tay đua cừ khôi mà nó dám nhận lời thách thức của Hấn một cách dễ dàng như vậy..Nhưng hình như xem thường nó quá rồi...

Nó ngồi vào chiếc moto và cho xe vào, Hấn cũng thế, Hấn và nó trao nhau ánh mắt thách thức cao độ..Và nhấn nút start cuộc đấu bắt đầu...Hấn chạy vọt lên trước khi nó chỉ lẻ tẻ đi đằng sau vậy mà vẫn cười cười mới hay chứ... Mọi người căng mắt theo dõi hai con người đang trên cuộc đua quyết liệt thờ dài thay cho nó...Xe của Hấn sắp xê đích thì bỗng nhiên một bóng đen lao lên vượt qua xe Hấn...chạm đích và tất nhiên chiến thắng..Chiếc xe đó là của nó...Hấn nhìn mà ngỡ ngàng...cách lái này quen quá..may mà không phải đua moto thật, chứ không Hấn đã bị thương rồi...Mọi người nín thở rồi đón nhận kết quả trong ngạc nhiên...Nó là ai chứ, là một tay đua tốc độ cừ khôi khi bên Hấn...

-Thế nào, thua chưa???-Nó đắc ý..

-Là tôi nhường cô thắng thôi.

-Anh đúng là đồ..đồ..thua rồi mà không chịu nhận.

Hai cái con người này đúng là chết cùng không hết cãi nhau mà..Cả lớp tách hai người ra rồi lại tiếp tục vui vẻ.

Chương 22: Món Quà Tặng Cô Giáo

Tối, trên con đường Hà Nội, ba mươi hai con người nào đó cười cười nói nói làm cho bức tranh ban đêm của con phố thêm huyền ảo... Lại có ba mươi ba con người nào đó đi chơi về trễ phải treo rào rách mắt một cái quần đã thể sáng ngủ dậy muộn... Kết quả là cả lớp bị phạt dọn vệ sinh trường trong vòng 1 tháng...+_+...Cái lớp nó nhoi thì thôi rồi.

-A..A...A...DỌN VỆ SINH MỘT THÁNG!!!-Nó kêu lên đầy bất mãn..

-Đúng là ông muốn đi mình thiệt rồi.-Hắn âm ức.

-Chứ sao nữa, nếu là lớp khác 1 tuần cũng là quá lâu rồi!.-Hạnh nói.

-Không chừng không phạt luôn ấy chứ.-Đức kêu ca..

-Ừm.ừm...đúng vậy...-Mỹ Anh đang nhai nhồm nhoàm cái bánh mì cũng phải ngừng lên đồng tình.

-Bây giờ, không thể để thế này được, chúng ta phải đứng lên CHIẾN ĐẤU!!!-Kiệt hùng hổ đứng lên bàn nói.

-Đúng vậy, phải CHIẾN ĐẤU!!!-Thần dân cả lớp đồng tình..

Đang trong không khí cao trào thì cái đài thông tin của lớp ở đầu lòi ra thờ hồng hộc..

-Này này lại bị sao thế hử???-Hiền chạy lại quan tâm Phát *cả lớp làm hành động ói...nôn mửa...nói chung là đủ kiểu...* khiến cho hai nhân vật chính đỏ mặt.

-E hèm, không đùa nữa, tôi là có tin mới muốn nói mà tình hình như này thiệt là mất hứng.

-Thôi mà...thôi mà...ông bớt nóng, tui tui chỉ đùa thôi..

-Tôi nghe ngóng được hình như là trường mình có ma...

-Tôi nghe tin này lâu rồi-Hiền nói.

-Bà đã bao giờ đi tìm nó chưa, bây giờ là người thấy thật chứ bộ. Nhưng đó chưa phải là tin nóng, tin nóng là....

-Là gì???-Cả lớp hồi hộp.

-Không biết...-Phát nói lấp lửng nhưng chưa đầy 2 phút sau thấy mấy chiếc iphone dếp chuẩn bị lao vào người thì hết hồn.

-Thôi được rồi...tui bây lại đây nghe rõ này!!!-Phát tập hợp mọi người lại rồi thì thầm to nhỏ...mọi người hết ngạc nhiên lại mỉm cười thích thú...

-Thật sao?-Nó hỏi như không tin

-Đúng mà, thông tin của tui không sao giờ sai.

-Nếu là đúng vậy thì đúng là có chuyện để nói rồi.

-Đúng vậy nha...

Mọi người nói qua nói lại...Những câu nói không đầu không đuôi...Vậy rốt cuộc là có chuyện gì?

Tua lại thời gian của 20 phút trước...

-Khát quá, phải tự thưởng cho mình một lon nước hahahahah...-Phát vừa bước đi vừa tự nói. Gần đến khu phòng chức năng cậu bỗng nghe thấy tiếng nói.

<<-Này, mai bố mẹ anh bảo dẫn em về nhà chơi đấy, mai là thứ bảy rồi!Với lại ngày mai công ti nhà anh có một buổi tiệc, em đến nhé>>-Tiếng thầy Vinh vang lên, là một tên lấm chuyên nên Phát cũng là một tay nghe trộm chuyên nghiệp.

<<-Thật sao, em chưa chuẩn bị gì hết, phải làm sao đây?>>

<<-Không sao, bố mẹ anh dễ tính lắm, không khát khe đâu, mai anh qua nhà đón em>>

<<-Vâng, vậy mai anh qua nhà đón em nhé!!!>>

Không cần nghe đoạn tình cảm sến súa tiếp theo của thầy cô, Phát chạy một mạch về lớp quên luôn cả lon lon nước định sẽ tự thưởng.

Trở về hiện tại...

-Vậy giờ mình làm gì giúp thầy cô đây?-Nó dăm chiêu suy nghĩ.

-Tui nghĩ nên bí mật làm thì hơn!!!

-Nhưng quan trọng là giờ không có cách!!!

Cả lớp mỗi người một câu, nhưng chưa ai tìm được cách gì cả, cả lớp lắc đầu nhìn nhau...Bỗng *tùng* bỗng đèn trên đầu Đức sáng trưng...

-Vấn đề lớn nhất của cô là gì?-Đức bỗng dừng hỏi một câu làm cả đám ngơ ngác.

-Ồ thì...nấu ăn không được giỏi...Ăn mặc rất giản dị, cô không có đồ mặc cho ngày mai đâu.

-Vì vậy chúng ta phải giúp cô chọn đồ chứ sao?-Đức nháy mắt.

-A..-Nó reo lên.-Hình như trong lớp mình có một tiểu thư là con của nhà thiết kế thời trang nổi tiếng Minh Thy thì phải...

Cả lớp nó tròn mắt ngạc nhiên..

-Thật sao???-Phát như không tin hỏi lại...

-Thật chứ, đúng không Thực...-Lại một lần nữa cả lớp tròn mắt nhìn người con gái dễ thương, giản dị đang há hốc mồm ngạc nhiên.

-Sao..sao..bà biết???

-Tôi mà...bà còn dám nói là con của bà thợ may ngoài đường nữa chứ, nếu người ta mà biết được nhà thiết kế nổi tiếng Minh Thy từng đạt giải nhất cuộc thi thiết kế quốc tế, là chủ nhân của tất cả các mẫu trang phục bán chạy hiện nay bị con gái nói là bà thợ may ngoài đường nữa, chắc xỉu mất..

Thục gãi gãi đầu đỏ mặt..

-Vậy thì vấn đề trang phục, Thục lo nhé!!!-Kiệt nói.

-Còn trang điểm với làm tóc thì sao?

-A, cái vấn đề này thì đơn giản, chẳng phải boss sở hữu riêng một salon hay sao...o..o..o...-Lại là tên Phát lăm chuyện, hẳn là đại thiếu gia của một tập đoàn lớn không phải là lạ, chỉ có một số người trong lớp muốn giấu thân phận thì nói dối thôi nhưng dù sao nó cũng biết hết rồi, nó là ai chứ, một hacker chuyên nghiệp.

-Đúng, nhà tui có một cái salon, việc trang điểm, đầu tóc tôi sẽ lo..

-Vậy là mọi chuyện ổn rồi..nhưng..-Nó ngập ngừng.

-Sao vậy? Còn nhưng nhị gì nữa..-Cả bọn sốt ruột.

-Sao bảo phải gây bất ngờ cho cô...

-Trời, chuyện này dễ ợt, cứ để tôi lo...-Duy nói.

Thế là cả ngày thứ bảy hôm sau, căn biệt thự GR lại ỉn ào..

-Cái ghế ghê đó làm gì thế?-Nó nhìn cái chất lỏng đỏ đỏ mà hỏi.

-Làm máu..-Hắn trả lời nhanh gọn.

-Vậy buổi tiệc mấy giờ mới bắt đầu?--Hạnh quay qua Kiệt hỏi.

-Hình như là 8h tối hay sao ý, ăn ở khách sạn nhà thầy Vĩnh ý..

-Mà nhà thầy giàu thế sao vẫn đi làm giáo viên dạy thể dục nhỉ.

-Tại đây là công việc yêu thích của thầy, với lại thầy học sư phạm để được ở gần cô mình.

-Oa, vậy là thầy cô quen nhau từ hồi cấp 3 cơ à?

-Ừm, thầy bảo mới gặp cô lần đầu đã trúng tiếng sét ái tình rồi... Thế là chuyện tình yêu diễn ra lãng mạn.

-Ủa, có thích thế, tình cảm ghê cơ. Ước gì sau này tao cũng lấy được một bạch mã hoàng tử trong mơ rồi yêu tao như cô với thầy vậy...-Nó chấp tay ao ước.

-Chẳng phải, mày đã có vị hôn thê đẹp trai này rồi sao?-Mỹ Anh hỏi.

-Kệ anh ta chứ, tình yêu của tao mà trao cho hắn thì chết sớm...

-May mà cô không trao cái tình yêu đó của cô cho tôi, tôi rất cảm ơn...

Nó gần tím mặt, trừng mắt lên nhìn hắn, hắn cũng không vừa đưa con mắt đen kịt trừng lên nhìn nó, hai con mắt nhìn nhau tạo ra tia điện...

Bốn người còn lại quan sát trận chiến mà cứ cười tùm tùm suốt cơ, không ai can ngăn cả, họ muốn họ hiểu nhau mà, nhưng tác hợp cái kiểu gì thế?

Đến trưa, công việc xong xuôi, hai người nào đó cũng tạm đình chiến. Bấy giờ chỉ đợi đến chiều mà thực hiện kế hoạch thôi.

Kính..koong..kính...koong...Nghe tiếng chuông cô Hải Hàn đi ra mở cửa..

-Ai đấy???-Cô Hải Hàn chạy ra mở cửa, chưa kịp nhìn thấy mặt cô đã nghe tiếng khóc đầy thảm thiết...

-Cô..cô ơi cô...-Duy vừa khóc vừa nói đứt quãng.

-Sao...sao..vậy em, có chuyện gì vậy?-Cô Hải Hàn hoảng hốt.

-Cô nhanh lên cô ơi, Phong..Phong nó có chuyện rồi cô ơi..-Duy vừa nói vừa kéo tay cô muốn lôi đi.

-Nhưng cô...-Cô Hải Hàn bỗng nhớ đến lời thầy Vĩnh.

-Nhanh lên cô ơi, nó nguy lắm rồi...-Nghe đến đây, cô Hải Hàn chạy theo Duy. Xong, bước một thế là thành công.

Cô bước lên chiếc taxi mà tụi nó đã chuẩn bị sẵn, theo địa chỉ của Duy hai cô trò đến địa điểm ngay tức khắc...Cô ngơ ngác.

-Thế này là thế nào???-Cô giờ đang đứng trước một salon nổi tiếng mà bao lần cô đi qua. Duy mỉm cười rồi dẫn cô đang ngơ ngác vào trình diện đại boss.

-Em chào cô...-Phong đứng trong salon, mỉm cười chào cô..

-Phong, em có sao không?-Cô Hải Hàn hỏi mà đầu thì lơ lơ đoán ra mình bị bắt cóc.

-Em không sao nhưng cô thì có sao ạ!!!-Nhìn cô một lượt hắn nói.

-Cô có sao đâu...

-Có chứ ạ. Đi ra mắt ba mẹ chồng ở một bữa tiệc lớn mà cô ăn mặc thế sao ạ??

-Sao em biết..-Cô đỏ mặt...

Tụi nó chỉ mỉm cười ranh mãnh đẩy cô vào căn phòng trang điểm trước đây nó từng vào..Thục chạy đến...

-Sao rồi, nó đâu???-Nó sốt sắng hỏi.

-Đây, mẹ tui đặc cách thiết kế váy nhá!!-Hiền nói rồi vội đưa chiếc váy vào phòng trang điểm. Tụi nó đứng đợi bên ngoài...30 phút sau cô đi ra, tụi nó không còn nhận ra cô phải người con gái mặc tà áo dài bước lên bục giảng của tụi nó hằng ngày không nữa. Cô quá lộng lẫy. Nhìn lại thành quả tụi nó tự hào rồi đưa cô lên xe chở thẳng đến buổi tiệc. Cô hạnh phúc nhìn tụi nó không nói lên lời. Đền nợ, ở đây có rất đông người, cô xuống xe bỗng dỗi giày cao gót vương vào cạnh xe, cô mất thăng bằng...

-Cô ơi...-Tụi nó hốt hoảng.

Chương 23: Bắt Ma

Cô xoay vòng rồi ngã xuống...Tụi nó nín thở...Cô nhắm mắt lại...

Tụi nó nhắm tịt mắt chờ cái cánh cô giáo ngã ngay tại chỗ đồng người này trong hồi hộp..nhưng...

Bịch!!!

-Vợ anh sao mà hậu đậu thế???-Tụi nó ngạc nhiên mở mắt...Giọng ai mà..quen thế?

-AnhVinh???-Cô hạnh phúc kêu lên...Nhưng cái cánh gì đây??? Tụi nó hết nhìn rồi lại tìm tìm cười, làm hai nhân vật chính đỏ hết cả mặt...Tình hình là bây giờ cô đang nằm gọn trong vòng tay thầy với ánh mắt ngưỡng mộ của bao nhiêu cô tiểu thư ở đây..Vĩ sao? Vì thầy chính là người con độc nhất của tập đoàn W.G một tập đoàn lớn, hơn nữa với vẻ đẹp trai phong độ, thầy làm đồ gục biết bao trái tim của các cô gái.

-Anh bỏ em xuống đi...kì quá!!!-Cô khẽ kêu lên rồi nhìn qua tụi nó đang cười gian..Thầy nhìn về phía tụi nó rồi đỏ mặt đặt cô xuống.

-E hèm...Cười cái gì chưa thấy ai yêu nhau hay sao???

-Đâu đâu..tại hạ đâu đâu..-Hắn nói rồi cả đám phá lên cười.

-Này...-Thầy nhìn tụi nó với ánh mắt giết người rồi nhìn sang cô...Ngây ngốc một lúc lâu tụi nó lại nhìn nhau nháy mắt.

-Anh...-Cô lại khẽ kêu lên, thầy tỉnh lại đỏ mặt. Nhìn tụi nó thầy hắng giọng.

-Mấy đứa đi đâu thế hử??? Đưa cô lưng tung làm thầy tìm suốt.

-Tụi em nhận tin cho thầy rồi mà, tại không đọc chữ bộ. Mà may thầy đến kịp, chứ không thì hazzì.....-Hạnh nói.

-Thôi được rồi, cảm ơn mấy đứa nhé!!! Cô vào đây-Thầy nắm tay cô dắt vào đang đi thì nghe tiếng tụi nó.

-Cô ơi, thầy ơi...FIGHTING!!!-Cả lớp 10A2 đồng thanh làm cô với thầy cảm động không nói nổi.

Thứ hai đầu tuần...tết sinh hoạt lớp.

-Chào cả lớp...-Cô bước vào vẫn là người con gái mặc bộ áo dài màu tím,không phải là người con gái lộng lẫy của tối hôm nay bị sao thế (Cô ngạc nhiên là phải, t/g còn ngạc nhiên nữa là)-Hôm nay bị sao thế? Có chuyện gì sao???-Cô hoảng hốt...

-Cô hôm đó thế nào?

-Bố mẹ chồng có khó không?

-Đồng người không ạ?

-Blap..blap...

Bỗng nhiên đồng loạt tụi nó hỏi dồn dập làm cô ngạc nhiên rồi chuyển từ ngạc nhiên đến đỏ mặt...Cô bắt đầu kể, chuyện là bố mẹ chồng rất dễ thương lại thích cô nữa, lại còn tính đến chuyện cưới xin rồi sinh con, kể đến đây cô lại biến thành trái gấc chín, còn tụi nó thì vui thoải rồi, công lao cũng coi như một phần nhờ tụi nó...

Kì thì cuối kì diễn ra suôn sẻ...1 tuần sau đã có kết quả. Hắn nhất khối nhé...Nó nhìn hắn tức tối...Còn hắn chỉ cười gian.

-Cô chỉ là ăn may thôi..-Bỗng từ đâu Tường Vĩ đi đến chỉ vào bảng thống kê mà chánh chọc nói.

-Tôi lại thấy không may...Thật không may khi đứng hạng hai chung với cô, tôi thật không muốn đứng chung với cô một tí nào...Trong tất cả mọi chuyện-Nó cũng không vừa nói lại.

-Cô làm sao mà có tư cách đứng cạnh tôi..ha..ha..ha...-Cô ta nói rồi bỏ đi để lại cho lớp 10A2 cục tức to tướng.

Mọi chuyện lại diễn ra bình thường, nó và hắn vẫn cãi nhau, Hiền và Phát vẫn đang chưa đầu vào đầu...nói chung là bình thường cho đến khi kiểm tra giữa kì hai, câu chuyện trong trường có ma lại nổi lên lần nữa.

-Thấy chưa, tôi đã nói mà không tin đầu...Thông tin của tôi là chính xác nhất đấy..-Phát oang oang trong khi nó với hắn đang suy nghĩ trong im lặng...

-Sao bình thường không có ma, chỉ có những đợt kiểm tra mới có ma?-Nó trầm ngâm hỏi. Cả lớp ngạc nhiên, đúng là thế thật!!! Đợt kiểm tra cuối kì rồi kiểm tra đợt này nữa...Đúng là rất khiến người khác nghi ngờ.

Và tất nhiên, chuyện này không thể thiếu bàn tay can thiệp của lớp 10A2...

-Sao ngu hết chưa???-Nó thì thầm hỏi.

-Tất nhiên, thuốc ngủ loại sịn mà. Ngủ một đêm ngon giấc, sáng mai thức dậy sáng khoai luôn..-Hắn tự đắc.

-Thôi, bớt nhảm dùm con đi mấy ông mấy bà..-Hạnh nói khẽ.

-Đứng rồi, đi bắt ma mà làm như đi chơi không bằng...-Đức than

-Chứ sao, mấy thầy tao đẹp trai phong độ thế này còn phải đi...bắt ma!!! Đúng là mất hết cả thể diện mà..-Hắn nói.

-Vâng...vâng...đẹp trai, ông là đẹp trai nhất rồi à!!!-Cả lớp đồng thanh khe khẽ rồi lắc đầu ngán ngấm

-E hèm, không đùa nữa, bây giờ không thể chậm trễ nữa rồi!!

-Đúng, thế con ma ấy hay ở đâu?-Nó hỏi

-Có người nhìn thấy nó ở phòng chức năng..

-Có người nhìn thấy nó ở phòng thay đồ..

-Hình như chỉ có hai điểm đó thôi phải không?

-Ừ..

-Vậy thì...mình sẽ chia thành hai phe, một phe điều tra ở phòng chức năng, phe còn lại coi ở phòng thay đồ...OK?

-OK...

Thế là kế hoạch bắt ma do hắn và nó bắt tay biên soạn được thực hiện...

-Alo..alo...mọi người có nghe rõ không? Tôi là phóng viên nổi tiếng Thanh Hiền, sẽ tường thuật câu chuyện bắt ma của phe "phòng chức năng"...-Hiền giả bộ trịnh trọng, làm phóng viên thực thụ...-Bây giờ cả nhóm đang tiến vào phòng chức năng...

-Thôi đi bà ơi!!!-Cả nhóm đồng thanh làm Hiền xị mặt.

Nhón chân nhẹ nhàng, tụi nó bước vào khu phòng chức năng. Gió thổi lành lạnh len qua khung cửa kính càng làm cho không khí thêm rùng rợn. Tụi nó nổi hết da gà nhưng vẫn cố đi. Tiếng gió rì đến ghê rợn, khuôn mặt đứa nào đứa nấy xám ngoét. Vì vốn là nơi để học sinh học thể dục nên nhà chức năng có rất nhiều đồ...Đang đi thì tụi nó bỗng thấy một bóng đen vút qua...

-A..-Nó bất ngờ kêu lên...

-Đuổi theo nó..- Nói rồi cả đám rượt đuổi cái bóng đen ấy trong căn phòng tối, thế là vấp té loạn xạ. Cái bóng đen đến ấy vẫn đi chuyển loạn xạ, tụi con gái tuy hơi sợ nhưng chúng là ai chứ? Chúa tò mò, chưa tìm ra được tung tích

cái bóng đen bí ẩn ấy tụi nó không tài nào ngủ được. Thế là cuộc rượt đuổi lại tiếp tục trong ồn ào...

Bịch...bộp...bình...

-Á, sao bà đập chân tôi.

-Ông sao đập tôi...

Mỗi người một cái rớt cuộc sau một hồi vất vả, cái bóng đen đó biến mất không dấu vết. Tụi nó ngồi một mồi dưới sàn nhà mà tức...

Bên phe phòng thay đồ...

-Bây giờ nhè, mọi người đi cùng nhau, có gì không bình thường thì nhớ không được để thoát...-Phát giọng hình sự nói đều đều làm tụi hần ngán ngấm.

Đang đi bỗng có một làn gió nhẹ thoảng qua..mọi người sờn gai óc..cánh cửa đập vào nhau, tụi hần mặt tái mét nhưng vẫn bám đuôi nhau mà dò đường.

-A..-Hần bắt ngờ kêu lên.

-Sao vậy? Có chuyện gì à?-Cả đám nhao nhao...

-À..à..không sao tui bị vấp ý mà..

-Trời...

Vút...Bóng đen đó lại bay qua chỗ hần...Nhận thấy cái bóng đen đó mọi người chia nhau đuổi theo... Vì có hần chỉ huy giỏi, phòng lại không có bừa bộn như phòng chức năng nên mọi người đã mấy lần suýt tóm được cái bóng đó nhưng lại dễ nó chạy mất dạng.

-Hộc...hộc...thoát ần thoát hiện như vậy thật là khó...

-Dừng, hay tụi mình đi tìm tụi kia coi sao...

Nói rồi cả đám đi ra hành lang đúng lúc gặp tụi nó cũng rọi đèn pin đi theo hướng ngược lại...

-Có cô đèn pin sao? Vậy mà hồi này tui phải bắt con ma ấy trong bóng tối...-Vừa gặp hần đã báo ngay sự tình.

-Anh cũng gặp cái bóng đen ấy sao? Tụi tui cũng gặp nè..

-Trùng hợp thế...

Nó nói rồi tay quơ lên bức tường bỗng nhiên thấy cái gì đó mềm mềm..Nó ngạc nhiên rọi đèn pin vào cái thứ mềm mềm ấy.

-Á...Á..Á.....-Nó hét lên..

-Có chuyện gì vậy???-Mọi người hốt hoảng.Nó nói không nên lời chỉ vào vật mà nó thấy.

-Trời.....

-Có con tắc kè hoa cũng la lên như trời sụp..

-Tại nó đáng sợ chứ bộ..

Đang tán thì không biết đâu ra tiếng còi quen thuộc của chú bảo vệ làm tụi nó hốt hoảng tìm chỗ trốn...

-Tại cô cả đấy..

-Anh đừng nói nữa lo mà tìm cách đi ,không là nguy to bây giờ...

Đang loay hoay không biết làm cách nào thì bỗng căn phòng tụi nó trốn sáng trưng, tụi nó giật mình xoay qua, khuôn mặt ai nấy đỏ mồ hôi hột.

Bạn đang đọc truyện *Nấm Lùn Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Fisrt Kiss Của Nấm Lùn

Phụt..bóng đèn kíp học bỗng sáng lên...

-Các người làm cái gì ở đây vào giờ này?-Tiếng ông bảo vệ kêu lên làm tụi nó thót tim, đứa nào, đứa nấy mặt tái mét...

Suýt...

-A, cháu chào chú, cháu là Hải Hàn đây ạ!

-Thì ra là cô Hàn, cô làm gì ở đây thế này?

-À, cháu hồi chiều để quên tập tài liệu rất quan trọng nên lên lấy ạ..

-Vậy à? Vậy thì nhanh lên nhè, mà cô phải cẩn thận tôi nghe nói trường này có ma đấy.-Ông bảo vệ nói rồi bước đi.

Tụi nó được một phen hú hồn...Bây giờ cả đám mới kịp nhận ra đây là kíp của tụi nó. May thật!!!

-Sao,còn không chịu ra đây đầu hàng đi!!! Cả anh cũng ra được rồi à!!!-Giọng ai mà truyền cảm thế nhỉ? Ôi, ngoài vị giáo sư chủ nhiệm của lớp 10A2 ra thì còn ai nữa. Thế là tụi nó lồm lũi bước ra khỏi gầm bàn chật chội.

-Hi..hi..em.em chào cô ạ.-Lớp trưởng gan dạ sau khi bước ra liền thể hiện ‘ta đây chính là bìa đồ đạn ’ nhận tội trước ‘bà già xì tin’

-Ngoan quá nhỉ? Sao không thấy mấy đứa kéo nhau đi bắt ma tiếp đi....

-Sao...sao cô lại biết ạ???-Bây giờ đến lượt nó ngạc nhiên lấp bắp hỏi.

-Các..anh các chị hay quá nhì, nếu không nhờ thầy Vĩnh vô tình nghe được câu chuyện của các người, nếu không nhờ thầy Vĩnh nói với tôi và nếu không nhờ tôi biết mà đến giải cứu các anh các chị thì bây giờ có còn đứng đây nói chuyện được nữa không? HẢ???

Tụi nó mặt mày đứa nào đứa nấy hoảng sợ, không dám nhìn thẳng mặt cô, gì chứ lúc hiện thì hiện thật nhưng lúc dữ lên thì như ‘ác quỷ hiện hồn’

-Em ơi, hạ hỏa hạ hỏa hóa!!!-Thầy Vĩnh đứng bên cạnh còn phải phát khiếp.

-Anh, để em nói hết đã...

-Ồ..ờ em nói đi..-Nhìn cái ánh mắt của cô thấy biết không thể giảm nhiệt độ của cô bằng cách thông thường mà phải để cô giải tỏa hết...Vâng, và người chịu trận chính là tụi nó.

-VẬY MÀ...VẬY MÀ...TỤI BẦY KHÔNG RỦ CÔ ĐI CÙNG??? HU...HU..HU...

Tụi nó+ thầy Vĩnh: ???? *bụp bụp* té xỉu.

Thế là cả lớp dành quay về kí túc xá với cái mặt ỉu xiu. Buổi bắt ma hôm đó thất bại thảm hại.

Sáng hôm sau...

-A...a...a...Lại dậy muộn rồi!!!-Tiếng kêu của nó có tác dụng như mười mấy chiếc đồng hồ báo thức gộp lại..Làm cho những chiếc đồng hồ của nữ 10A2 nằm trên sàn nhà phải khóc thét.

-Chết..nhanh...nhanh...nhanh.....trễ rồi...

-Ôi thôi, vệ sinh trường một tháng còn chưa làm ngày nào, kiểu này chắc cả năm quá hu..hu..hu...

-Còn tụi con trai nữa...nhanh lên...

-Blap...blap...-Trong phút chốc, cái kí túc xá nữ của lớp 10A2 vốn yên tĩnh, gọn gàng bây giờ thì những tiếng ầm.ầm...xoạt...bình...vang lên đều đều...

-Qua gọi tụi con trai thôi.-Sau khi tạm hoàn tất khâu vệ sinh cá nhân con gái lớp 10A2 vội vàng đi qua phía kí túc xá nam mà đánh thức họ dậy. Để lại căn phòng kí túc xá không khác gì bãi chiến trường.

~ Bốp...bình...rầm~

-Thức dậy mau lên..-Hạnh vừa gõ cửa vừa kêu ầm lên.

-Chết xó nào rồi, trễ học rồi nhá...

-Nhanh nhanh mở cửa cho bốn cung nào...Nếu không muốn mai oải thay cửa mới...

-Blap..blap...

Nam nhân 10A2 đang yên giấc trên chiếc giường êm ái, bỗng nhiên những tiếng động lạ như trời sập vang lên làm tất cả không hên mà đồng loạt té xuống giường.

-CÁC BÀ LÀM GÌ THẾ HẢ...-Sau khi lồm cồm bò dậy hần chạy ra mở cửa vì tội nghiệp cái cửa mới làm đúng lúc nó đang định gõ cửa thế là nó giờ tay lên lấy đà...Hần vận tay nắm cửa, khi hần vừa mở cánh cửa ra, nó mắt đà...Tê vào người hần và....."chục".Hai đôi mắt mở to hết cỡ nhìn nhau.

-Á...Á...Á...Á.....-Nó hét lên rồi bò chạy một mạch còn hần cứ nằm đấy, khuôn mặt đơ ra, ngổ hết chỗ nói.

-Này...này...-Hần lấp bấp không nói nên lời, khuôn mặt ngổ ngổ quay qua các thành viên lớp đang làm đủ động tác..há hốc miệng...che mắt...kinh ngạc...vân vân và mây mây....

Nhận thấy không khí có hơi yên ắng, Kiệt cất tiếng.

-Các bà làm gì ở đây?-Nghe đến đây, các hót gơ mới nhớ ra nhiệm vụ quan trọng..

-Chết rồi, nhanh lên..nhanh lên, trễ giờ học r...

-Diên à, hôm nay hai tiết đầu trống....-Chưa kịp để Mỹ Anh nói hết câu, Đức vừa ngáp vừa xen ngang làm tụi con gái đơ ra, con trai thì chán nản lắc đầu vì bị mấy bà chặn phá giấc ngủ quý báu.

-Ồ ha...Hôm nay có lẽ chào đón học sinh mới....

-Ồ...Vậy con lùn chạy đi đâu mất rồi???-Hạnh hỏi không nghe thấy một tiếng trả lời.

Về phía nó.....

-Hộc...hộc...hộc...Một quá!!!-Nó chạy thẳng đến cái ghế đá tụi nó hay ngồi mà thờ đốc....-Sao tìm đập nhanh thế này??? Có khi nào mình sắp chết không??? Ôi thôi, đi đòi first kiss của tui rồi..hu..hu..hu.....)(Bà làm quá không à)

Nó ngồi đó nước mắt ngấn nước mắt dài, đưa một tay lên đập vào ngực cho nhịp thở ổn định, tay khi thì sờ lên môi vừa đỏ mặt nhớ đến cảnh tượng ban nãy. Ngồi tự kỉ được một lúc thì nó bỗng thấy có điều gì không đúng. Tại sao sân trường lại có một chiếc xe đất tiền đậu ở đây? Tại sao tụi kia không đuổi theo nó? Tại sao hội trường hôm nay lại náo nhiệt đến vậy???? Rất là tò mò...

-Hù...-Bỗng có người hù nó từ đằng sau

-Á...ma....cứu tôi...tôi chưa muốn chết đâu!!!-Nó kinh hãi kêu lên, tay bị chặt tại, mắt nhắm tịt lại. Bộ dạng không khỏi làm cho cái người kia cười lớn.

-HA...ha...ha.....Cậu thiệt là...Ban ngày làm gì có ma với có...ha...ha...ha....-Nghe tiếng cười nó ngạc nhiên dần dần mờ mắt và mờ mắt to hết cỡ...

-Thiếu...Thiếu Minh?

-Tôi đây..-Minh vẫn chưa có dấu hiệu ngưng cười

-Sao..sao cậu lại ở đây???-Không đề ý đến thái độ của cậu, nó vẫn ngạc nhiên hỏi.

-E..hèm...Thì tôi ở đây làm con ma hù cậu hồi nãy chứ ai...

~.....

-Thôi, không đùa nữa, cậu có nhớ hôm ở trước cửa trung tâm thương mại không???-Nhận thấy nó giờ nắm đấm cậu hoảng sợ.

-Nhớ, thì sao?

-Thì tôi nói chúng ta sẽ gặp lại mà...

-A, cậu cần gì phải làm như vậy chứ...Tôi cũng không nhớ nữa mà...hi...hi...

-Nhưng tôi thì nhớ...

-Vậy là cậu chính là cậu học sinh nổi tiếng được nhà trường tổ chức hẳn một buổi lễ to đùng này hả???-Bây giờ bộ nhớ nó mới bắt đầu hoạt động. Trí thông minh mới bắt đầu làm việc.

-Gi mà buổi lễ to đùng chỉ là giúp tôi quen các bạn nhanh thôi.-Minh giải giải đầu trông rất ư là dễ thương...

Hai người nói chuyện với nhau rất vui vẻ. Đằng xa, một ánh mắt căm phẫn chiếu đến chỗ họ..

<<“Trương...Ánh...Linh...Cô được lắm, chỉ là một đứa nhà nghèo nhận học bổng vào trường mà lại được nói chuyện phiếm với Thiếu Minh trong khi tao là tiểu thư con nhà danh giá mà không được cậu ấy liếc mắt dù chỉ một lần. Được thôi, muốn đầu thì đầu, tao sẽ cho mày biết mùi vị của sự đau khổ”>>

Hai người cứ ngồi nói chuyện vui vẻ, nó không hề biết trước rằng, mình đang gặp nguy hiểm

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Mỗi Quan Hệ Rắc Rối

-NĂM LẦN.....!!!-Đang nói chuyện với Thiếu Minh vui vẻ không hiểu hần chui từ đâu ra hét vào tai làm nó giật cả mình...tê ghê...

-A...A...A...Anh bị điên à??? Tự nhiên chui đầu ra mà hét vào mặt người ta thế HẢ???-Lồm cồm bò dậy nó cũng nhắm mắt nhắm mũi mà mắng thẳng vào mặt hần...quên luôn cả nụ hôn đầu đời vừa bị tên thói tha nào đó cướp mất (là vô tình chứ đầu phải bị hần cướp đầu+_+) mất phải nói trổng lên nhìn hần cho đến khi mất hần cũng trổng lên nhìn mặt nó, bốn mắt nhìn nhau...không gian yên ắng...quái thật!!! Cái cảnh nó té vào người hần đi tong nụ hôn kia lại hiện ra mới đau chứ....Cả hần và nó như hai đứa điên lại đồ mặt quay ngoắt 180 độ....Thiếu Minh từ nãy giờ bị cho ra rìa tròn mắt theo dõi bây giờ mới thắc mắc...

-Ồ...Cao Phong, ông làm cái quái gì ở đây???

Nghe giọng nói quen thuộc hần ngạc nhiên quay lại, nhìn cái khuôn mặt đẹp trai kia hần không khỏi tò mò...

-Ông là học sinh mới sao???

-Hai người quen nhau sao???

-Ồ hay, tất nhiên quen rồi, cô không nhớ tại sao cô quen cậu ta sao?

Lại một lần nữa mặt nó thộn ra, ừ nhỉ...Thiếu Minh không phải cậu con trai bị hần đánh đến nỗi nó phải làm 'anh hùng rơm' mà vui vẻ trở thành kẻ thù không đội trời chung với nhau...O, nếu vậy bây giờ cậu và hần học chung một trường không phải cái trường này sẽ không yên với hai người này sao??? Không được, không được, những trò nghịch mà không có nó thì không được...Nó ái ngại nhìn hai con người từ nãy giờ nhìn nhau này lửa vừa nghĩ cách tách họ ra để tránh trở thành cái bia đỡ đạn...

-À, mà anh tìm tôi có chuyện gì thế???

-À đúng rồi, tại cậu mà tôi quên mất...*lờm Thiếu Minh một cái*...Cô đi với tôi ra căn-tin mau, bọn kia nói với tôi...*đồ mặt, ghê tai nó thì thâm* ờ hôn cô...nên giờ bắt tôi gọi cô về ăn sáng này...Nhanh lên !!!

-Biết rồi, bye bye cậu nhé Minh, mình đi đây...

-Ừm, bye bye...à mà cậu học lớp nào vậy???

-Minh học lớp 10A2..

-Vậy à, tiếc thế, mình học lớp 10A1..

-Không sao..mình vẫn...ê..ê...từ từ, tôi đi mà...-Chưa kịp nói hết câu, nó đã bị hần lôi xềnh xệch...mặt nhăn nhó, hần không nói lời nào mà cứ thế kéo nó đi.

Thiếu Minh chỉ biết đứng đó mà nhìn chúng nó...một tay rút túi quần, miệng nhếch lên...

-Thích cô ấy sao? Chúng ta đã có một điểm chung rồi...một điểm chung duy nhất.

Một tuần học nữa lại trôi qua một mõi...chưa kịp bước chân vào nhà, tụi nó đã được ông quản gia chạy ra đón tiếp niềm nở...Căn nhà vang lên những tiếng động kì lạ..

-Cậu chủ...cô chủ...không..học..học...không hay rồi...

-Bác..bác, có chuyện gì thế ạ???-Nó lo lắng hỏi, có khi nào mà tụi nó được chào đón nhiệt tình thế này...

-Trong...trong..nhà...

-Sao, trong nhà có ai, có ai hà chủ. Trộm sao...Hay khủng bố...-Đến lượt hần hốt hoảng cho ngôi nhà thân yêu của mình.

-Không...không phải.

-Thế chứ gì, chủ nói nhanh lên...

Tụi nó sốt ruột, đứng lúc đó...

-MIN SEO..O...O...O...-Chưa kịp nhận ra điều gì thì nó bị một lực đè lên ngã vật ra nền đất, khuôn mặt mọi người ngó ra nhìn cái sinh vật lạ đang ngự trên người nó mà không để ý đến nét mặt xanh đi của hần...

-Trời sập...W.T.F, chuyện gì vậy???-Nó hốt hoảng rồi đưa mắt nhìn con người kia, ánh mắt khẽ ánh lên niềm vui sướng...-YOON HEE.....-Nó lại mừng rỡ kêu lên...

-Tớ đây....Min Seo, tớ nhớ cậu quá!!!

-Sao...sao cậu lại ở đây???

-Thì tớ mới về nước, đi thăm anh họ, không ngờ gặp được cậu ở đây...

-Anh họ...???-Cả đám ngạc nhiên nhìn qua phía hần đang đứng như trời trồng...

-Sao lại về đây, sao không chết quách bên đó luôn đi...-Hần ầm ức nói thì Yoon Hee ra hiệu im lặng.

-Im nào, em về thăm anh mà. Yên tâm đi em không đi một mình đâu...Uầy, tên kia, cậu ra luôn đi...

Yoon Hee vừa dứt một hình bóng quen thuộc khác lại xuất hiện...

-SHIN WOO....

-Ừ, mình đây, Min Seo khỏe không???

Shin Woo bước ra từ ngôi biệt thự lại khiến cho hần và nó thêm bàng hoàng...nhưng người bàng hoàng nhất lại không phải nó và hần...

-Á...á...á...sao..sao anh lại ở đây???-Mỹ Anh vừa nhìn thấy Shin Woo miệng không nói được tiếng nào mãi sau mới kêu lên thu hút sự chú ý của mọi người...

-Ồ, cái con nhò chánh chọe sao cô lại ở đây???

Chưa kịp tặng cho Shin Woo một cú đấm vì câu nói vừa rồi thì một người nữa xuất hiện làm gián đoạn cuộc nói chuyện...

-Sao đông đủ thế!!! Không vào nhà đi, đứng ngoài này trời nắng...

-BA/Bác..-Hần/nó đồng thanh kêu lên...

Trong phòng khách nhà hần, một không khí kì lạ lại hiện lên...

-Ba/bác...-Nó và hần lại đồng thanh...

-Thui anh nói trước đi...-Nó nói...

-Được rồi...*Quay sang ba hấn*..Sao ba về mà không nói với con, kéo theo hai đứa này làm gì???*chỉ vào Yoon Hee và Shin Woo*

-Anh này lạ...người ta về thăm anh mà...Với lại người ta có tên cả, em là Huỳnh Tuấn nhè...!!!-Shin Woo lên tiếng..

-Em cũng thế, tên Việt hấn hơi nhè...cực đẹp luôn...Ý Nhi...

-Khoan đã..khoan đã...Sao mọi chuyện lại rắc rối như này....Shin W à không Huỳnh Tuấn và Ý Nhi là em họ của Cao Phong...và cũng chính là hai người bạn thân của tôi lúc ở Hàn quốc, hai người có họ hàng sao???

-Đúng vậy...giờ cậu mới biết sao???-Huỳnh Tuấn hỏi...

-Chúng tớ là anh em mà....-Ý Nhi nói...

-Nhưng...Lùn, mày quen tụi nó sao???-Đến lượt Hạnh thắc mắc...

-Ồ,mày cũng quen à???

-Tất nhiên, không chỉ tao đâu mà còn tên Kiệt, Đức nữa, chơi với nhau từ nhỏ mà...

-Thế còn Mỹ Anh nó không quen sao???

-Tao quen con Nhị, nhưng không quen tên dờ hơi này...-Mỹ Anh lên tiếng

-À tại lúc con Anh chơi với mình thì Huỳnh Tuấn đi về Hân rồi nên không quen....-Đức giải thích...

-Ai bảo tôi không quen cô ta...Còn cô, không nhớ chuyện lần trước à???-Huỳnh Tuấn bỗng nói làm mọi người chú ý...

1 năm trước tại con đường tập nập người đi lại ở một con phố của Nhật Bản...

~ Rầm..rầm~ Một làn gió lướt qua, bay lượn lên mù mịt, người đi đường được một phen hoảng hốt, ngoái lại nhìn cái thân hình nhỏ bé, mọi người lại ngạc nhiên hơn nữa....nhỏ mà khỏe thế!!! Chưa kịp hoàn hồn, một làn gió ‘mạnh’ lại lướt qua mang theo một cơn bão cát....một toán mặc toàn đồ đen chạy qua nhưng không yên tĩnh như cô gai kia mà ồn ào thấy rõ...

-Bắt cô ta lại cho tao...

-Con nhỏ kia đứng lại...

-Con ranh chờ đó đi, ta sẽ bắt được mị..i..i....

-Láo lếu, dám ăn quyết hà....Đẹp mà đi ăn quyết...đứng lại...

-Blap...blap...

-Hộc...hộc...Mệt quá...-Mỹ Anh đứng thờ đốc trong một ống cống tại một khu đất trống...Nhìn lại cái tình trạng của mình, Mỹ Anh không khỏi khóc thét...đúng là xui xẻo mà...vừa qua đây chơi, chưa kịp đi đâu thì bụng đã dói meo rồi thế là không đợi vệ sĩ nữa, cô phóng thẳng ngay đến cái nhà hàng Nhật sang trọng ngay bên đường, nhìn cái menu mà chỉ lia lịa...đúng là, bên này không ai biết cô là tiểu thư danh giá của tập đoàn lớn trong top 5 của đất nước, chứ không đã há học mồm mà ngạc nhiên rồi...nhìn cái cách ăn như bỏ dúi lâu ngày...nếu để ba mẹ cô thấy chắc té xỉu luôn quá...Ăn xong, cô bỗng nhận ra một điều hình như không đúng cho lắm...hình như..hình như...mà không phải hình như nữa mà chắc chắn luôn rồi...tiền của cô thì bỏ vào túi mà túi của cô thì mấy tên vệ sĩ cầm mất rồi...và chiếc iphone thân yêu cũng chung số phận...cô khóc không ra nước mắt...kiểu này chắc tiêu rồi...nhìn ông chủ quán hiền lành, cô mừng thầm ai để cho ông nhìn hiền vậy chứ có cả băng nhóm đằng sau hỗ trợ...thế là giờ cái thân cô thế thảm như này này đúng là quá...quá...xui xẻo đi mà...Chưa kịp nghĩ gì nhiều bọn chúng đã đuổi ngay sát...Lại phải chạy, nhưng thật không may, bọn chúng đàn ông to khỏe, cô con gái yếu đuối chạy rất nhanh mệt...thế là đành đứng lại đầu tay đôi với chúng...những đường vô đẹp mắt hiện lên nhưng không lâu sau cô đã nhanh chóng kiệt sức...Lúc chuẩn bị bị bắt cô bỗng nhận ra mình bị một lực kéo đi nhanh không thương tiếc...cô nhắm mắt nhắm mũi...đợi số phận an bài...

Bạn đang đọc truyện *Năm Làn Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 26: Chiếc Giẻ Lau Bảng Thần Kì (Phần 1)

-Hộc...hộc...-Tiếng thờ vang lên từ phía cái vật thể lạ kéo cô đi từ này giờ khiến cô hoàn hồn: “May quá, là người chứ không phải ma.” Cô từ từ mở mắt, mọi vật xung quanh được bao phủ bởi một trạng thái mờ mờ như sương buổi sáng, dụi mắt mấy lần cảnh vật xung quanh dần hiện rõ trước mắt, những suy nghĩ hiện lên trong đầu cô bị sắp xếp một cách lộn xộn.

“Đây là đâu? Tụi kia đâu rồi?”

“Oa, anh nào đây? Đẹp trai quá.”

“Anh ta bắt cóc mình?”

“Chạy thôi!!!”

Đang đứng ngơ ngời, Shin Woo bỗng thấy cánh tay nắm chặt lấy tay cô bị giăng ra một cách thô bạo. Quay lại ngạc nhiên nhìn cái đáng nhẽ nhắm chạy ù đi, cậu nở một nụ cười thú vị.

Kất...Chạy được một quãng xa, cô dừng lại tại một bãi đất trống có các ống cống xếp lộn xộn mà ngơ ngời và...than vãn. Đúng là số nhỏ mà, cái ngày gì mà toàn chạy với chạy. Mười mấy năm làm tiểu thư của cô có lẽ chạy còn không nhiều bằng hôm nay. Bất giờ làm sao đây??? Phone không có...Money cũng không mang theo...Lại còn chủ quan,có vệ sĩ đi theo thế là không thèm học tiếng Nhật...Cũng không có ai thân thiết. “Chả lẽ mình bỏ mạng nơi đất khách quê người này...Ba mẹ ơi!!! Mấy đứa điên ơi!!! Hu..hu..hu...” (T/g sử dụng nghệ thuật nói quá >.<)

-Cô đang làm cái gì thế?~Một giọng nói thanh lịch vang lên.

-Hỏi nhá, khóc chứ còn làm gì nữa...HẢ?-Anh ta nói được tiếng Việt sao? Chưa kịp vui mừng thì cái khuôn mặt đẹp như tượng của tên bắt cóc cô hiện ra khi cô mới ngửa mặt lên thì trong đầu cô có chữ HẬN to tướng.

“Chạy thôi!!!”-Đó là suy nghĩ của cô ngày lúc này...

Nhưng, sao lạ quá. Chạy hoài mà không nhúc nhích được cen-ti-mét nào hết vậy???

-Này, anh làm cái gì vậy? Thà tôi ra.-Mỹ Anh quay lại cái tên hotboy vừa túm lấy áo cô vừa nhe răng cười.

-Cò làm gì mà cứ nhìn thấy tôi là chạy vậy? Tôi có ăn thịt cò đâu?-Bàn tay vẫn túm lấy áo cô, Shin Woo hỏi.

-Ừ nhĩ, anh có ăn thịt từ đâu!!-Cô bỗng nhận ra điểm mấu chốt, và bình tĩnh lại.-Ồ, nhưng chẳng phải anh bắt cóc tôi sao? Định bán tôi sang Trung Quốc chứ gì? Thà tôi ra...

~ Hahahahahahaa ~ Cô vừa nói xong, một tràng cười vang lên từ phía Shin Woo

-Cô nói gì? Bắt cóc? Bán sang Trung Quốc? Làm ơn đi...Cô nhìn lại mình đi, bán cô ai mua?

-Anh...

-Mà tôi nhớ cô còn phải cảm ơn tôi đó, tôi là người đã cứu cô khỏi tay mấy tên đầu gấu đó mà...

-Anh cứu tôi? Thiệt không đó?-Cô nhìn anh bằng ánh mắt nghi ngờ.

Một cái gật đầu chắc nịch.

-Thì...ai nhờ anh...

-Không cảm ơn chứ gì.

-Ừm

Shin Woo nắm lấy tay cô...

-Này này, anh làm cái quái gì vậy?

-Trả cô lại cho tụi kia...

-Á, bố người ta...bất cóc...

-Hahahaha, cô cứ la thoải mái, vì mấy người ở đây không hiểu tiếng Việt ngoài tôi đâu.

Cô bối rối, nếu bị anh đem lại chỗ bọn đầu gấu, cô chết chắc. Đang lúc tuyệt vọng thì hình bóng mấy tên vệ sĩ hiện lên, cô vui mừng khôn xiết. Thế là một cuộc giằng co nổi lên, anh cũng không phải dạng vừa, tuy nhiên sau một hồi, cô và đám thuộc hạ cũng thoát được con người này. Để lại mình anh nhìn với ánh mắt thù hận...

Quay lại hiện tại...

-Cái tật tham ăn không thể bỏ được.-Nó nhận xét và nhận được hầu hết tất cả cái gật đầu khiến cô sôi máu.

-Vậy là quen nhau hết rồi còn gì nữa!!!-Ba hần nói làm cho tụi nó bỗng nhận ra, ừ nhỉ vậy là quen nhau hết rồi

-Thì sao ạ. Ba đưa tụi nó đi nhanh nhanh dùm con, con không muốn cái nhà này tan nát đâu.-Hần khóc thét.

-Không được, từ hôm nay, hai đứa nó sẽ ở đây...Hai bác con đã nói rồi. Thời ba đi đây. Ba có cuộc họp quan trọng, bye bye mấy đứa nhé!!!-Nói rồi ba nó vội vã đi.

W.T.H. Hần như chết lâm sàng, bất động tại chỗ, phải một lúc sau mới bình tĩnh và tạm chấp nhận cái sự thật quá đáng. Hai người kia thì nhe răng, tít mắt mà cười.

Thế là hôm sau, lớp 10A2 lại có thêm thành viên. Vừa vào lớp Huỳnh Tuấn và Ý Nhi đã hòa nhập như đã được quen học lớp này từ lâu.

-Này, sao hai người vô lớp này được, cái lớp này chỉ nhận học sinh giỏi đặc biệt thôi a. Mà hai người....-Nó nhìn Tuấn và Nhi hồi khi giờ ra chơi bắt đầu.

-Để thôi, xin ông hiệu trưởng.-Nhi vừa ăn, vừa nói một cách rất thân nhiên.

-Cái gì? Ông nổi tiếng khó tính đó.

-Ông hả? Công nhận khó tính thiệt. Nhưng vô tay tụi này không gì là không thể...

-Ừm, đúng. Với trình độ của hai người thì chuyện này là thường.-Nó nói rồi cả ba cùng cười vang.

Đang cười thì bỗng nhiên, cả ba cảm thấy lớp ồn lên trông thấy...

-Này, có chuyện gì thế?-Nó vớ lấy Hùng mà hỏi.

-Tụi 10A1 qua gây chiến.

Vừa nghe đến đây, lũa giận nhen nhóm, nó xông thẳng ra cửa lớp. Cái cảnh tượng gì thế này? Lớp nó và lớp 10A1 đứng ra hai phần được phân chia ra bằng một vạch kẻ của viên gạch. Không khí căng thẳng bao trùm lên cả hai. Nó tìm kiếm hình bóng quen thuộc. A, kia rồi...

“Thiếu Minh, chuyện gì thế?”-Nó nói chuyện bằng ánh mắt với cậu.

“Tớ không biết, mới đến lớp đã bị kéo qua đây rồi!”

“Trời ơi, rắc rối...”

Sau một hồi trao đổi bằng ánh mắt với anh bạn dễ thương, nó nhìn hần. Đến bên, nó thì thầm vào tai hần.

“Này, có chuyện gì thế?”

“Tụi nó kéo qua, đòi...giế lau bảng”

“Cái gì???”

-Này các bạn lớp 10A1 thân yêu, hôm nay con gió nào thổi các bạn tới nơi này thế?-Nó hỏi có phần mỉa mai.

-Các người đừng có mà giả bộ...

-A, Tường Vy. Bạn nói vậy là sao? Minh không hiểu.-Hạnh lại hỏi với bộ mặt ngây thơ (vô) số tội, càng khiến Tường Vy tức hơn.

-Tôi nói toẹt ra nhè, trả cái giế lau bảng mà mấy người ăn cắp của lớp tôi đây.

-Cái gì? Giế lau bảng? Ăn cắp? Các người ăn nói cho cẩn thận.-Đức tức giận nói

Thấy Đức ra mặt, bọn 10A1, nhất là con gái thay đổi thái độ hẳn. Gì chứ, cái lớp nghèo nàn này nổi tiếng với thành tích học tập đáng nể và dân hotgirls, hotboys.

-À, không. Minh chỉ muốn lấy lại cái giế lau bảng lớp bạn đã mượn của lớp mình mà chưa trả ấy. Có được không?- Doan Trang, cái cô gái hay đi cùng Tường Vy lên tiếng làm tụi nó nổi da gà.

-Các người bị đốic hay không hiểu tiếng người? Rõ ràng tôi đã nói đây là giế lau bảng lớp tôi. Không ăn cắp hay mượn của ai hết.-Hần lên tiếng chậm rãi mà súc tích khiến tụi 10A1 tức đỏ mặt. Khác nào hần mắng 10A1 ngu dốt.

-Chỉ tại sao cái của chúng tôi bị mất mà lớp các người lại có cái giống hệt.

-Trên đời này có bao nhiêu là cái giống nhau, làm sao chúng tôi biết được.

-Nhưng cái giế này là cái đất, thuộc hàng hiếm. Nghèo bản như mấy người làm sao mà có.

-Hah, đến cái giế mà cũng ‘thuộc hàng hiếm’. Nói cho cậu biết, cái giế lớp tôi là chiếc khăn buộc cổ của chú chó nhà tôi đấy!!! Có chuyện gì không?

Phải nói là bây giờ lớp 10A1 mặt đứa nào đứa nấy như con tắc kè, chuyển màu liên tục. Cái khăn buộc cổ con chó, ngang hàng với cái khăn hàng hiệu của tụi nó...

-Các người...

Reng...reng...reng...Đứng lúc Tường Vy đang định nói gì đó, thì tiếng chuông vào lớp vang lên cắt ngang lời cô nói. Trận này, lớp nó thắng 1-0. Lớp 10A1 đi về mà không khỏi kích động. Tường Vy vẫn ngoài lại nói một câu trước khi đi.

-Các người chờ đi. Tôi không để các người yên đâu.

Chương 27: Chiếc Giẻ Lau Bảng Thần Kỳ (Phần 2)

Tiếng cười...tiếng nói...tiếng la hét...tiếng đập đồ...Tạo thành một mớ hỗn độn chính là tập đoàn 10A2...=_=

Ai có thể tưởng tượng nổi, cái lớp học mà nó tan tành như này là biết cỡ nào rồi, học sinh tụ năm tụ bảy nói chuyện, tốp thì ăn quả vặt, tốp thì đánh bài, vân vân và mây mây, thế còn thầy giáo thì sao? Người ấy đang ở trên bục giảng viết và tự ki như một cái máy, đơn giản vì người ấy biết rằng, nói chỉ làm thêm đau họng. “Quên đi, quên đi.” Đó là suy nghĩ hiện nay của ông thầy dạy Hóa đầu hồi.

-Này, ăn đi. Ngon lắm...

-Này thì heo này, há há ta thắng nhé các huynh.

-Ê, cái đó của tao mà sao mày lấy???

-Blap...blap...

“Nhìn nhìn...nhìn nhìn...” Đứng trên bục giảng, ông thầy nắm chặt viên phấn trong tay, khuôn mặt có dấu hiệu bốc hỏa, tại nó coi ông là cái gì trong cái lớp này chứ? Lâm tượng à, chứ sao lại để ông tự ki như vậy? Hết nhìn được rồi...

-NÀY...!!!!

Ông thấy hết lên, tất cả các hoạt động trong lớp ngừng lại, mọi ánh mắt hướng lên phía ông thầy...

-CÁC ANH CÁC CHỊ TÍNH LÀM LOẠN À? Không coi tôi ra gì phải không?

“Đứng ạ. Ai bảo thầy quá thiên vị.” Lớp nó thầm nghĩ.

-Dù gì tôi cũng là thầy giáo của các anh các chị.

“Thầy giáo mà như vậy à?”

-Các người nên tôn trọng tôi chút chứ.

“Muốn tại em tôn trọng thầy, thì thầy phải tôn trọng tại em chứ!”

-Bực hết cả mình...HAH!!!-Kết thúc bằng một tiếng hét coi như giải tỏa làm tại nó giật cả mình, ông thầy cảm cấp đi ra khỏi lớp. Lớp tại nó rơi vào im lặng khoảng 30 giây, sau đó mọi hoạt động lại tiếp tục... (Thật hết cách =”=)

-Này, tại mày thấy chuyện này thế nào?-Nó làm mặt căng thẳng hỏi cả đám.

-Chuyện này là chuyện nào?-Hắn cũng căng thẳng không kém nhìn nó mà hỏi.

-Cái tên này...-Nó móc tay vào cặp, lấy ra một bịch nilon trong suốt, và trong đó là một động vật lông lá đang cựa quậy...

~ Á...Á...Á...~ Hắn la lên...

-Anh, lùn đã cắt con sâu róm rồi. Anh đừng núp sau ghế em nữa. Ra đi!!-Tuấn nín cười nói làm cho hắn vừa bình tĩnh đã đỏ mặt.

-E hèm Ồ...thì kệ nó chứ, anh núp sau ghế này để tránh nắng chứ có phải vì con sâu róm đó đâu...

-Vâng...vâng, em biết mà, thôi được rồi. Anh ngồi lên đi...-Nhi nghe hắn nói mà không khỏi xấu hổ cho ông anh chỉ biết nói phét. Mọi người cùng phá lên cười...

-Cười gì mà cười, muốn bị trừ điểm thì đua phải không?

-Ê, công tư phân minh chứ. Cái này là cậy quyền hành ức hiếp dân lành.

-Hớ, kệ ta. Ta đẹp ta có quyền...

Cả đám x =_!=!

-Thôi thôi quay lại vấn đề chính...Tại sao tại 10A1 cứ kháng kháng là lớp mình lấy chứ không phải lớp khác.-Hạnh nhanh chóng lấy lại không khí.

-Đơn giản, nó nói rồi còn gì...vì cái ghế của mình giống cái ghế của lớp nó...-Đức nhanh nhẩu nói.

-Nhưng mà lớp mình từ trước giờ có xài cái đó đâu...Mới xài mà...Lỡ đâu...-Nó dăm chiêu.

-Vậy mà hồi nãy to tiếng lắm, ghế của con chó nhà tôi...-Hắn liếc nó mà nói.

-Ồ thì, ai biết đâu...Nhưng mà chắc gì của lớp nó cũng chưa chắc của lớp mình...Rắc rối quá...

-Sao dạo này xảy ra chuyện liên miên thế nhỉ, nào là trường xuất hiện ma...nào là lớp 10A1 bị mất đồ lau bảng...-Kiệt vừa ăn vừa nói.

-Hờ hờ, cái trường này vui phết, chuyển đến đây đúng là quyết định đúng đắn phải không Nhi?-Tuấn cười lớn quay sang Nhi nói.

-Yes yes yes...

Cả đám lắc đầu chán nản...trước sự tình nghịch của hai đứa trẻ trong thân xác người lớn này.

Ngồi nói chuyện được một lúc thì ra chơi, lớp tại nó kéo nhau ra căn-tin tập thể. Sau khi gọi đồ ăn, ba mươi tư cái đầu chụm lại bàn tính chuyện đại sự.

-Mấy người tự khai hay là phải để đại boss ta ra tay?-Khuôn mặt ác quỷ của hắn hiện lên, nhìn từng đứa một, hắn lên giọng đe dọa.

-Khai...khai gì mới được chứ?-Câu nói của hắn khiến toàn thể thần dân 10A2 đều sợ tái mặt, Hùng lấp bắp...

-Ai đã ăn cắp đồ lau bảng lớp 10A1???

~ Cốc ~ Vừa nói xong, hắn đã lĩnh nguyên một cú cốc đầy bạo lực...Cả lớp mặt hầm hầm nhìn hắn.

-Ông bị điên à??? Đã bảo không ai lấy rồi, mà lấy rồi ngu gì trưng ra đây cho bọn nó thấy.

-Ồ không lấy thì thôi, làm gì dữ dằn???-Hắn vừa xoa đầu vừa mếu...

Cả đám đang vui đùa thì một đám học sinh đi qua bàn tán, mà không hiểu vô tình hay cố tình, những lời nói đó lọt vào tai các thành viên lớp 10A2...

<<-Ê, cái lớp ăn cắp đồ của người ta kia!>> (*Chỉ vào lớp nó*)

<<-Ừm, đúng là cái bọn không biết liêm sỉ. Thấy lớp người ta giàu hơn, được nhiều người yêu quý hơn cái làm trò đó. Đáng là hết thuốc chữa mà.>>

<<-Chính cái lớp đó ăn cắp đồ lau bảng của lớp 10A1 làm bọn họ bị phạt đấy.>>

<<-GATO thì nói thẳng ra, cần gì làm cái trò hèn hạ đó!>>

<<blap...blap...>>

Sau khi nghe những lời nói đó, mặt của mọi thành viên lớp 10A1 đỏ lên vì tức, không chỉ bọn người lắm chuyện đó, các học sinh khác cũng chỉ trò vào tội nó mà xỉ xầm to nhỏ, nhất là bọn lớp 10A1 nói to trước mặt tội nó. Hùng toan ra cho bọn lắm chuyện kia một trận nhưng hẳn đã kịp thời ngăn lại...

-Nghe rồi chứ!!! Hahahaha...Sì nhục thế nhĩ???-Hắn lại nói rồi nở nụ cười mỉa mai.

-Tức làm rồi, không chịu nổi nữa, chuyện này phải làm cho ra nhẽ mới được...

Sau câu nói của Hiền, cả lớp cùng quay sang nhìn nhau mà gật đầu, thế là 34 con người chụm đầu lại to nhỏ, xỉ xầm. Cái lớp gần như là tâm điểm chú ý của cả căn-tin.

Reng...reng...reng...Tiếng chuông vào lớp vang lên cũng là lúc tất cả các thành viên 10A2 cùng gật đầu một cách chắc nịch.

-Nhưng cái kế hoạch này liệu có thành công không?-Khanh-một cậu bạn hiền lành, dễ thương lên tiếng lo sợ.

-Ông đừng lo, chả lẽ kế hoạch của Cao Phong, Đức, Kiệt và bà Linh lại thất bại được sao?-Hạnh trấn an.

-Ừm, nếu vậy thì tôi yên tâm rồi...

-Okei, vậy nhé!!!

-Okei...10A2 CỐ LÊN!!!-Tụi nó cùng đồng thanh, trở thành tâm điểm chú ý của toàn trường, nhận thấy mình hơi lỗ nên cả bọn đành chùn. Đi qua chỗ của học sinh lớp 10A1, nó bỗng thấy nụ cười đó trên khuôn mặt Tường Vy, là nụ cười đắc thắng.

Tối hôm đó, tại kí túc xá nữ lớp 10A2...

-Ê, làm bài tập xong chưa mà ngồi chơi đó?

-Quả này tươi lắm, ăn đi.

-Bài này khó quá à. Ai làm hộ coi.

-Blap...blap...

Trong căn phòng rộng lớn, 16 con người mà cái phòng như muốn nổ tung, người chơi bài, người ngồi học, người ăn vặt, đã thế còn đuổi nhau, la hét om sòm...

-Càng nghĩ cái vụ đồ lau bảng lại càng tức.-Thảo, một cô bạn học giỏi, dễ thương lên tiếng đầy phẫn nộ.

-Cái vụ này càng nghĩ lại càng thấy kì kì sao á.-Hạnh nói.

-iết ấy rồi ao còn ừng, mang á khác ên à được à!!! (Biết vậy rồi sao còn dùng, mang cái khác lên là được mà!!!)-Mỹ Anh vừa nhai nhồm nhoàm vừa nói.

-Thôi, ăn hết rồi hãy nói. Chả hiểu cái gì cả.

-Ồ...-Bỗng nhiên Hiền ơ một tiếng, khiến mọi người thắc mắc.

-Chuyện gì á bà?

-Con Ánh Linh đâu rồi???

Tại khi phòng chức năng...

-Ông gọi tôi ra đây có chuyện gì vậy?-Nó cắt tiếng hỏi.

-Ừm, thực ra...

-Ông cứ nói đi, không sao đâu.

-Tôi...tôi muốn nói với bà chuyện này...

Bạn đang đọc truyện *Nấm Lùn Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 28: Chiếc Giẻ Lau Bảng Thần Kì (Phần Cuối)

CÁI GÌ? Tụi 10A1 không thèm mua đồ lau bảng mới?-Nó đập bàn cái 'Rầm' rồi tức giận nói to.

-Bình tĩnh, bình tĩnh. Máy nói nhỏ thôi, đây là căn-tin đấy!-Hạnh nói rồi nhìn nó như kiểu "mất mặt quá". Như hiểu ra vấn đề, nó đỏ mặt ngồi xuống.

-Nhưng mà sao tụi nó không mua? Không sợ bị phạt à?

-Máy ngu lắm con ạ? Không hiểu sao lúc máy quá thông minh lúc máy lại quá là ngu ngơ!!!-Mỹ Anh ngán ngấm lắc đầu.

-Máy nói gì?-Nó nhướn mày hỏi.

-Chả lẽ không phải?

-Mà thôi, mày biết sao tụi 10A1 không mua đồ lau bảng mới không vậy?

-Tại vì...Tụi nó muốn lớp mình càng ngày càng bị đồn đại...-Hạnh nói.

Nó đề ý xung quanh, hình như điều đấy đã đúng ý họ rồi...Chỗ tụi nó ngồi vắng học, xung quanh thì bị không biết bao nhiêu con mắt chọc vào không mấy thiện cảm.

-Nhưng mà tụi bây không thấy vô lí sao? Vậy thì tụi nó phải chịu phạt dọn vệ sinh mà. Máy tiểu thư, công tử tụi nó...?

-Máy lại ngu.-Lần này không chỉ nói, Mỹ Anh tặng kèm cho nó một cái cốc đầu rõ đau.

-Ai ui, đau...

-Mày nghĩ sao? Tụi nó đâu có làm, có người làm của tụi nó làm mà...

Nó ngu ngơ, ngơ ngác như con nai tơ, đơn giản vậy mà nó cũng không hiểu. Nó vỡ lẽ,...

-Nhưng...sao mày biết?-Nó nhìn Hạnh đầy thắc mắc.

-Phát thông tấn xã nói.-Mỹ Anh nói.

-Ờ, thằng này quả thực quá giỏi rồi.

Tụi nó đang ngồi nói chuyện ở dưới căn-tin thì tiếng loa phát thanh của trường vang lên: “Tôi là thầy Hùng giám thị, xin mời tất cả học sinh lớp chuyên 10A2 lên phòng giám thị gặp tôi. Xin hết!!!”

-Ờ, cái ông Hùng trùng tên với thằng Hùng mà sao tình khác nhau một trời một vực thế?-.Nó phát biểu rồi cả đám ung dung lên phòng giám thị. Chuyện này chả có gì lạ cả, nó biết trước sau gì cũng phải lên thôi, một tuần ít nhất một lần.

-Cả lớp đã đến đầy đủ chưa?-Ông Hùng nặt hằm hằm mà hỏi.

-Rồi...i...i...ạ...-Tụi nó chán nản mà kéo dài ra.

-Các anh, các chị có biết hôm nay tôi gọi mọi người lên làm gì không?

“Thầy không nói làm sao mà biết ạ!” Tụi nó nghĩ thầm.

-Tại sao mọi người lại ăn cắp đồ lau bảng của lớp 10A1 mà không thêm trả?

Tụi nó ngớ ra, lớp 10A1 nói với thầy giám thị ư? Những chuyện thế này thì thường chỉ nói chuyện hai lớp với nhau thôi chứ, lần này lời cả thầy cô vào cuộc sao?

-Thưa thầy, đồ lau bảng đó chính là của lớp em.-Nó bỗng trả lời một cách chắc chắn làm lớp nó ngạc nhiên.

-Linh, cái đó mày còn bảo là chưa chắc chắn mà.-Mỹ Anh nói nhỏ với nó.

-Không sao, tụi bây cứ tin tao.-Nó nói nhỏ với cả lớp rồi nháy mắt đầy tự tin khiến cả lớp yên tâm phần nào.

-Các em chắc chắn là đồ lau bảng lớp em.-Thầy Hùng hỏi lại.

-Vâng ạ.

-Vậy tại sao lớp 10A1 lại nhận của các em ấy?

-Vậy tại sao lớp em không thể nhận là của lớp em. Lớp 10A1 đáng tin hơn lớp em ạ?

-Đây là điều đương nhiên...-Ông thầy nói mà tụi nó tức nghẹn họng. Đúng lúc đó, cánh cửa bật mở.

Ờ, cái con người tai to mặt lớn này sao tự nhiên lại xuất hiện ở đây vậy? Nó kêu trời.

-Chủ...chủ tịch Trần.-Ông thầy Hùng lắp bắp

Nó cố trốn đằng sau đám bạn đang trở mặt ngạc nhiên... là chủ tịch Trần-vị chủ tịch của Sky nổi tiếng lớn ư? Trước mặt họ là một cậu thanh niên khoảng 20 tuổi, mái tóc màu nâu cà phê, đôi mắt có đôi chút màu xanh dương, nhìn anh giống như người lạ. Người con trai ấy quay qua mỉm cười với tụi nó rồi quay sang thầy Hùng giám thị.

-Chào thầy, lâu lắm không gặp.-Anh nói truyện, giọng vô cùng dễ nghe.

-À vâng, không biết con gió nào đưa cậu đến đây vậy?

-À tôi đi thăm em tôi.-Anh nói rồi liếc mắt về phía nó. Khiò nói cũng biết nó sốc cỡ nào, không chỉ nó mà tất cả mọi người ở trong căn phòng trừ Trần Khánh Huy không khỏi ngạc nhiên.

-Ai...ai là em của Trần chủ tịch đây vậy?-Thầy Hùng hỏi.

-Là kia kia...-Huy nói rồi chỉ chỉ, tụi nó và ông thầy nhìn theo hướng chỉ của Huy. Hạnh khều khều nó.

-Cái gì? -Nó hỏi nhỏ.

-Cái thằng cha kia hình như chỉ mày!!!-Hạnh nói nhỏ không kém.

Nó giật mình quay lại thì thấy tên Huy đang nhìn nó với bản mặt không thể nào đều hơn. Nó lại nhìn xung quanh, ai cũng nhìn nó với ánh mắt tò mò, kể cả hai ông anh. Nó gãi đầu đứng ra...

-Haha, Huy phải không? Haha lâu ngày không gặp anh, khác quá....-Nó bước ra gãi đầu nói và nhìn Huy với ánh mắt hình viên đạn.

-Ừm, khoảng 1 tuần không gặp mà anh đã khác rồi. Không nhận ra luôn hử.-Huy nói mà nó mắc nghẹn.

-À mà thôi, bỏ qua chuyện đó đi, hôm nay ngon gió nào thổi anh tới đây vậy?

-Em có thể bỏ cái giọng tình cảm ấy đi được không? Anh sợ... .

-... .

-À, hôm nay tiện ghé thăm trường cũ, anh...lòng vòng vài hồi thì thấy em gặp rắc rối...

-Anh từng là học sinh cũ của trường này.-Tụi nó ngạc nhiên.

-Đúng vậy!!! Nhưng mà giờ không quan trọng, mấy đứa có chuyện gì à???

-Ồm, chuyện rất lớn luôn ý.

-Thật ra là không lớn nhưng có người thích bé xé ra to thôi.

Thế là tụi nó dốc toàn tâm toàn ý toàn lực, toàn bộ lực lượng 10A2 mà kể lại ngon ngành, đầu đuôi câu chuyện. Còn khuyến mãi phụ họa có lời hát...

30 phút sau...

-Hộc...hộc...đó...anh hiểu chưa?-Nó thờ học học hỏi sau màn biểu diễn kia.

-Hả...ôm...thì...-Huy thì như bị gọi dậy sau một giấc ngủ dài cứ ứ ứ ở ờ...

-Thật là chán anh quá đi.-Nó đập trán.

-Con nầm lùn, tránh qua đề tao nói...-Hắn nói với nó rồi quay sang Huy.

-Anh Huy, cái đồ lau bảng lớp em vì giống cái của lớp 10A1 với lại xuất hiện cùng ngày với cái lớp nó mất nên lớp nó đổ cho lớp em lấy.

-À, anh hiểu rồi.-Huy nói rồi quay sang nó ánh mắt như kiểu nói hai chữ..dài dòng

Nó tức...nhìn hần như muốn ăn tươi nuốt sống, hần thì thán nhiên nhe răng mà cười. Như nhìn thấy tình hình trước mặt. Huy e hèm vài cái rồi nói tiếp.

-Vậy thầy giám thị xử lí sao rồi?

-À...tôi đang định phạt bọn nhóc 10A2...

-Tại sao?

-Vị bọn chúng ăn trộm đồ lau bảng...

-Sao thầy biết???-Chưa kịp đề thầy nói hết câu Huy cướp lời.

-Ồ...là vì...

-Thầy à, là thầy giáo không nên làm việc theo cảm tính không thì học sinh không nề đâu.-Huy không hề nề mặt mà nói thẳng, anh từng bị ông thầy này đi, lần này nói ra vô cùng thoải mái, có vẻ không chỉ anh mà tất cả tụi nó cũng thế. Ông thầy cứng họng.

Được một lúc theo lời Huy tất cả thành viên lớp 10A1 cũng có mặt đầy đủ. Hai lớp lờm ngợm nhau đủ đường.

-Được rồi, lớp 10A1 chắc chắn là lớp 10A2 ăn cắp đồ lau bảng lớp các em phải không?-Huy hỏi.

-Vâng ạ.-Cả lớp đồng thanh, trừ Thiếu Minh đang nhìn nó.

-Được rồi, mang tất cả camera ra đây.-Huy bỗng nói làm tất cả bất ngờ, ừ nhỉ. Ngu thể không biết, có camera quan sát mà. Tụi lớp 10A1 tái mặt. Tụi nó không ngờ lại bỏ qua chi tiết quan trọng thế.

Thế là mọi việc sáng tỏ, Lớp 10A1 bắt cậu bạn Khanh của lớp nó ăn cắp đồ lau bảng sau đó bỏ qua lớp nó rồi đổ tội, câu chuyện tiếp theo diễn ra như lời kể. Tụi lớp 10A1 sợ hãi nép sát vào nhau.

-Khanh, tại sao em lại làm vậy?-Huy nhìn Khanh mà hỏi.

Khanh quay qua cả lớp, cứ tưởng sẽ nhận được những ánh mắt khinh thường, dè bida nhưng không...mọi người nhìn cậu tin tưởng. Cậu như được tiếp thêm sức mạnh.

-Dạ thưa anh, mẹ em nợ tiền của công ti nhà bạn Tường Vi, bạn ấy dọa nếu không làm việc này thì cậu ấy sẽ siết nợ nhà em, nên bắt buộc em phải làm vậy. Anh thấy vô cùng có lỗi, tôi xin lỗi mọi người.

-Khoan đã, vậy chiếc giẻ lau bảng đó đúng là của lớp 10A1 rồi.-Thầy Hùng nói.

-Thưa thầy, đây là đồ lau bảng lớp em.-Nó nói một cách chắc chắn.

-Vậy tại sao...

-Khanh đã thú nhận với em hết rồi. Đồ lau bảng là của bạn ấy mua ạ.-Nó nói rồi nhìn cậu bạn mỉm cười.

Câu chuyện kết thúc như vậy, lớp 10A1 bị phạt nặng, đồng thời mời phụ huynh cả lớp lên làm việc.

-Này, Linh. Anh giúp em rồi thì em phải giúp lại anh chứ.-Huy nhìn nó đầy ý cười.

-Hazzi...biết rồi...-Thế là nó bước theo Huy trong ánh mắt tức giận của hần.

“Cái con này, con gái con đứa mà trai nói đi là đi à? Có coi vị hôn phu này ra gì không vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Nấm Lùn Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Nấm Lùn Xuất Chiếu

Nồi trên chiếc xe mui trần sang trọng, mặt nó hầm hầm...

-Ê, đừng nói ông anh rảnh rồi đến mức lên thăm trường cũ...???-Nó quay sang Huy đang lái xe mà cười toe toét, mà chất vấn.

-Tất nhiên rồi, chứ em nghĩ làm sao?-Huy không quay sang nói.

-Được rồi, cứ coi như cái chuyện đó có thật...vậy chẳng lẽ tình cờ biết được cái chuyện rắc rối của lớp em rồi vô mà giúp?

-Có thể nói là vậy...

-Anh à, tưởng em là con nít lên ba sao? Không tin.

-Ừm, nhưng thực ra là nó tình cờ thiệt mà...chỉ khác có một chuyện...

-Hừm...???

-Không phải anh tình cờ mà là cái tên hacker bên W.T tình cờ xâm nhập đúng lúc lớp em gặp rắc rối chứ bộ...-Huy vừa nói vừa nhe răng mà cười, nó lắc đầu chán nản...

-Biết ngay mà, anh mà tốt vậy em đã không còn là Ánh Linh...

-Hihi, anh là biết em tốt với anh nhất đấy...

-Ai bảo, em không tốt đâu.

-Lùn, giúp anh lần này đi mà.

-Tại sao em phải giúp?

-Công ti của anh hợp tác với công ti nhà em đấy nhé!!!

-Kệ anh chứ, công ti nhà anh là công ti nhà anh, công ti nhà em là công ti nhà em. Liên quan gì?

-Có nghĩa là em không giúp???

-Tất nhiên.

-Hờ, vậy có cần anh thưa với chú chuyện em là tay đua mô tô suất sắc bên Hàn không? Hử?

-Làm gì có bằng chứng? Anh dọa em hử.-Nó cười hi hi.

-Ồm, được rồi. Anh định nếu em giúp anh vụ này, anh tặng em cái ipod mới nha, có tất cả các bài em thích luôn ấy...

Mắt nó sáng rực...

-Thật...sao...???

-Tất nhiên, không chừng thế, còn tặng luôn một buổi ăn mì Ý ở nhà hàng của anh nữa...

-EM ĐỒNG Ý...

Sau câu nói của nó, Huy cười toét miệng, lái chiếc mui trần về thẳng công ti anh. Bước vào công ti, mọi ánh mắt ngạc nhiên đổ về phía nó. Nó nhìn vô cùng trẻ con trong bộ đồng phục tuy nhiên cũng không kém phần dễ thương, ngạc nhiên hơn là nó đi cùng vị chủ tịch không bao giờ có con gái đi theo này. Nhưng không ai dám thắc mắc, vì chuyện của chủ tịch nhân viên không được làm chuyện mà xen vào. Mọi người chỉ cung kính. Cùng Huy đi đến thang máy riêng đi lên căn phòng cao nhất, nó chỉ im lặng cho đến khi bước qua cánh cửa.

-Này, em làm gì mà căng thẳng thế?-Huy nhìn nó cười hỏi.

-Anh còn nói, không phải tại nhận viên của anh cứ nhìn em chằm chằm sao?

-Chắc tại em đẹp nên người ta nhìn.

-Ồm, chắc thế!!!-Nó vỗ ngực tự hào.

-Thôi đi cô, mắc bệnh ảo tưởng.

-Anh có tin em loan toàn công ti là vị chủ tịch nghiêm túc này từng đưa xe thua em nhá.

-Lè, mấy người đó mà dám nghe.

-Hazzi...anh áp bức nhân viên quá rồi.

-Ý, anh vô cùng tốt nha. Mà thôi, tập trung vào việc chính. Máy bên kia.-Huy nói rồi chỉ vào chiếc laptop hiện đại nhất, nó đến bên chiếc laptop vụn vai bắt đầu cho một cuộc chiến.

Hờ, lại là một tên muốn ăn cắp dữ liệu sao?

-Tên này hoạt động từ khi nào vậy?

-Hôm qua.

-Bức tường của công ti anh cũng coi như là chắc chắn nhưng hắn cũng không phải dạng vừa đâu.

Huy nháu mày, không hiểu nó nói gì.

-Sắp sập tường rồi.

Nó nói một cách bình thường rồi nhìn Huy cười, anh cũng cười lại. Gì chứ, nếu nó đã cười thì không có chuyện gì rồi. Nó nhìn màn hình laptop với các dãy số vụt qua một cách nhanh chóng, hai bàn tay không ngừng hoạt động trên bàn phím, tốt lắm, tên trộm này coi như có tay nghề. Nó khá hứng thú với vụ lần này, hiếm lắm nó mới gặp được một người giỏi như vậy. Nó chặn, tên kia lại đánh, cứ như vậy, cả hai người ở hai nơi khác nhau do tài trên chiếc máy tính không ngừng nghỉ, hình như người kia cũng thích đấu với nó vì vậy hắn ta mới đánh không ngừng nghỉ, nó chốc chốc lại mỉm cười vui vẻ, giọt mồ hôi lăn dài, nó lúc đầu có vẻ hơi chủ quan, tên này...không phải dạng vừa đâu. Nhìn cách hành việc cũng đủ thấy độ chuyên nghiệp của một hacker hạng nặng. Tiếng lách cách của bàn phím vang vọng cả căn phòng.

Huy nhìn dáng điệu chăm chú của nó mà cười, anh lắc lắc li cả phê trên tay. Trong đầu không ngừng suy nghĩ. Có lẽ nó là thiên tài, với đầu óc của một cô nhóc 16, 17 tuổi, suy nghĩ đôi lúc vô cùng đơn giản và vô tư, lại có lúc bộ trí óc suy nghĩ đến những điều không ai ngờ tới. Mọi người khen anh là thiên tài, mới 20 tuổi đã lên làm chủ tịch của một công ti lớn tầm cỡ thế giới, vậy nó có được gọi là thiên tài không khi mới 15 tuổi, nó đã có thể trở thành một hacker điều huyền, có vẻ đó là sở thích nên nó đã tự mò mẫm và học hỏi mà trở thành một hacker chuyên nghiệp chẳng?

-Anh Huy, xong rồi!-Đang miên man trong dòng suy nghĩ, giọng nói của nó vang lên làm anh giật mình.

-Xong rồi?- Huy thắc mắc hỏi lại rồi nhìn đồng hồ. 10 phút.

-Ồm, tên hacker của công ti bên kia đã rút.

-Thật sao?

-Nhưng hắn chưa bỏ cuộc đâu.

-Vậy...anh mời em ăn mỳ ý dài hạn nhé.

-Hihi, có thể xem xét a.

Nó nói rồi hai anh em cùng cười vang. Cả hai dẫn nhau đi đến nhà hàng. Nó vui vẻ bước đi mà không quên lời nhắn của tên hacker kia. "Bạn là người gây ấn tượng mạnh cho tôi nhất trong số tất cả các hacker tôi từng gặp, chưa lần nào tôi thấy một người có thể phá tất cả đường của tôi. Lần này tôi rút, mai này sẽ quay lại. Mong sau này lại được gặp bạn *icon mặt cười* Kí tên: MT"

Đến nhà hàng, món Mỳ ý của nó được dọn lên.

-Sao anh biết em không ăn được hành?

-Anh mà, cái gì mà không biết.

-Anh à, bớt bốc phét đi. Mà này, hỏi nãy anh xin cho em nghỉ hôm nay rồi phải không?

-Ồm, chứ không sao dám đưa em đi.

-Anh thì nghỉ lắm, cái gì chẳng dám làm.

-Em đổ oan cho anh nha.

-Hi, anh lo ăn đi, không em ăn phần của anh luôn bây giờ.

-Lêu, đồ tham ăn.

May, đây là phòng V.I.P nên không nhân viên nào có điểm phúc được ngắm cái biểu cảm trẻ con trên mặt ngài chủ tịch đáng kính.

-Nhưng mà này. Hôm qua anh nghe bác nói, mới gà em đấy.!!!

Nó đen mặt, cái gì mà gà chứ, ba nó đúng là muốn giao nó cho hắn càng sớm càng tốt đấy mà, mới ở chung nhà làm quen mà làm như là cười rồi á.

-Anh à, anh tin sao?

-Tất nhiên là không rồi, anh làm sao mà tin có người chịu rước em được.

-Anh...Đừng có tưởng nhé, em đây đây người theo, hôn phu của em là Cao Phong thiếu gia, đẹp trai ngồi ngôi nhé,...-Nó nói xong một tràng thì bỗng nhận ra điều gì đó vội vàng bịt miệng. Huhu, xong đời rồi, lại để cho tên này biết một bí mật nữa rồi.

-Cao Phong?-Huy hỏi lại ngạc nhiên.

-Ồm, anh đừng để ý đến lời em

-Phải để ý chứ, anh với cậu ta có quen biết mà.

Bạn đang đọc truyện *Nấm Lùn Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Nó Là Sâu Ngủ Chính Hiệu!

Sáng thứ bảy...Tại biệt thự GR...

-Thưa tiểu thư, đến giờ dậy rồi ạ.-Ông quản gia đứng bên giường nó kính cẩn.

-Ừm...-Không động tĩnh.

-Thưa tiểu thư, đến giờ dậy rồi ạ!!!-Nói lần hai.

~.....

-Thưa tiểu thư...

-CHÁY NHÀ.À...À....-Ông quản gia định kêu lại lần ba thì một giọng nói vang lên kèm theo đó là tiếng hét “A...A...A...” của cái người được gọi là tiểu thư ấy...

-Đâu...đâu...cháy nhà ở đâu? Lừa có đến đây không?-Nó lay lay ông quản gia-đối tượng lọt vào tầm mắt của nó đầu tiên.

-Thưa tiểu thư...bình tĩnh ạ! Là do thiếu gia kêu dậy thưa cô!!!

-Thiếu gia? Thiếu gia nào?-Nó hỏi một câu nhẹ tênh.

-Là Cao Phong thiếu gia thưa cô!-Ông quản gia sợ hãi.

1 giây...2 giây...3 giây...

-GIÓ ĐỘC...TÔI HẬN ANH...

Ở dưới nhà, mọi người đang ăn sáng thì nghe thấy tiếng hét của nó, giật mình, đồng loạt phun...

Phun cơm...

Phun nước...

Phun thịt...

.....

Sau khi định thần lại, tất cả các đôi mắt hướng về phía Cao Phong tội nghiệp...

-Này, mày làm cái gì khiến nó hành hạ như vậy hả?-Kiệt hỏi.

-Cố làm gì quá đáng đâu? Gọi nó dậy thôi mà!-Hắn cũng vừa thoát khỏi sự giật mình, ngu ngơ nói.

-Cái gì? Ông anh gọi nó dậy á?-Nhi hỏi như không tin.

-Ừ..

-Nhưng anh mới xuống ăn thôi mà!-Đến lượt Tuấn hỏi.

-Thì gọi nó xong là xuống đấy!-Hắn nói tỉnh bơ...

-6h...-Đức và Hạnh cùng đồng thanh bằng một giọng yếu ớt.

-Thì sao?

-Trời ơi, mày ngu thật hay già ngu vậy? Con Lùn ấy, sâu ngủ chính hiệu đấy. Chủ nhật không bao giờ nó dậy lúc 6h đâu...-Mỹ Anh tức quá nhìn hắn mà kêu lên. Mọi người trong bàn ăn gật đầu đồng tình.

-Thào nào...Mày bị nó hận đến thế!-Kiệt lắc đầu. Đến lượt hắn sờ +_+!

Con gái con đũa mà...đẹp nét thế!

Nó bước xuống, ngáp ngắn ngáp dài nhìn hắn đầy căm thù. Hắn thấy vậy cũng nhìn lại nghênh nghênh. Sau khi ăn hết bữa sáng trong cái không khí âm u, cả đám kéo nhau ra phòng khách.

-Này, tụi bây có cảm thấy lạ không?-Nó hỏi

-Lạ cái gì?

-Cái vụ con ma ý. Sau vụ đồ lau bảng thì im luôn. Có liên quan gì không ta?

Nghe nó nói thế, cả đám cũng ngồi lại suy nghĩ. Đứng là...thế thật...

-Ý mày là...lớp 10A1 có liên quan đến vụ mấy con ma?-Mỹ Anh hỏi.

-Cái này chỉ là tao phỏng đoán thôi. Vụ này còn chưa biết được.

-Nếu thế, ta chỉ cần coi lại camera là được mà.-Kiệt nói.

-Em tìm rồi, nhưng mấy cái camera ở trường hôm ấy lại không hoạt động.

-Không hoạt động?-Cả đám đồng thanh ngạc nhiên.

-Gi lạ vậy? Tại sao nó lại không hoạt động?-Hạnh thắc mắc.

-Ừm, tao thấy nó giống như bị ai đó hack ý.-Nó rụt rè nêu lên suy nghĩ.

Tất cả rơi vào im lặng hồi lâu...

-Vậy bây giờ tính sao?-Cuối cùng Nhi cũng lên tiếng phá vỡ sự yên lặng.

-Bây giờ... cứ để đó xem thế nào rồi...tính sau...

-TRỜI...~ Cả bọn sau khi nghe câu nói đầy âm u của hần thì kêu trời mà ngửa ra ghế.

-Thôi chán quá à...! Hay làm gì đi.-Nó ngồi đó mà kêu lên đầy chán nản.

-Tui cũng thấy chán quá à...hay là...giờ tính luôn đi, để sau làm gì.-Đức nói rồi cười bí hiểm.

-Đừng á, tao thấy vậy là đúng á!!!-Tuấn nói giọng đầy nguy hiểm thế rồi, cả bọn nhìn nhau gât đầu.

Thế là 8 con người chia thành bốn chiếc xe mà đi. Hần với nó tuy là kẻ thù không đội trời chung nhưng vì nó đặc biệt thích đi xe mui trần mà trong đám chỉ có hần có cùng niềm đam mê nên hai người đành hợp tác đi chung một chiếc xe. Hai ánh mắt nhìn nhau tóe lửa.

-Nhi ơi...mày đi xe với tao không?-.Tuấn hỏi cô bạn đồng thời là người em họ của mình.

-Không, tao đi xe với anh Kiệt đẹp trai rồi!!!-Nhi nói rồi nhìn Kiệt đầy tình tứ, cả đám nhìn hai người đầy nghi ngờ.

-Hờ, thằng Kiệt mà đi xe với Nhi, thì tao đi với ai?-.Đức ngu ngơ hỏi.

-Đi với tao đi, tao với mày đang đấu game dở mà.-Hạnh nháy mắt nói.

-Quyết định vậy đi. Vậy Tuấn, mày đi với Mỹ Anh tiểu thư nhé!!!-Đức nói rồi nhảy tót lên chiếc xe của mình.

Thế là hai con người còn lại ngo ngoe nhìn nhau kêu khổ: “Tại sao lại là anh/cô ta chứ???” Đành vậy, Tuấn và Mỹ Anh sau một hồi đấu tranh tư tưởng cũng đành chịu số phận đi chung xe. Mấy cái người này đúng là lắm chuyện, chỉ có việc đi chung xe thôi cũng mất cả giờ đồng hồ.

Sau khi phân chia xong, bốn chiếc siêu xe lăn bánh trên đường, đích đến chính là...trường X-nơi bọn họ theo học.

-Rồi, đỗ xe ở đây đi!-Nó nói rồi hiệu cho ba chiếc xe kia dừng lại. Sau khi đỗ xe xong, cả bọn chính thức đột nhập vào trường.

-Trèo hết qua chưa?-.Ở bên này bức tường, hần nói vọng qua.

-Qua hết rồi, còn mỗi mày thôi.-Đức nhún nhả kêu lên. Thế rồi hần nhảy qua nhẹ nhàng, cả bọn đột nhập thành công.

Sau một hồi bàn tính, thực hiện kế hoạch, cãi lộn, chửi nhau,...cuối cùng thì tụi nó cũng có kết quả, sau đó đành rút lui trong yên lặng. (Chứ ờn ào ông bảo vệ lên thì sao?)

Sau khi trèo tường thành công, tám con người đứng ở nơi đậu mấy cái xe mà...chán nản...

-Chỉ vậy thôi sao?-.Đức hỏi.

-Hôm nay hình như làm việc hơi nhanh...-Hần nói.

-Hừm, công nhận, xong rồi thì đúng là chán thật. Chẳng lẽ giờ lại về nhà ngồi xem ti vi?-.Hạnh chán nản.

Đáng rơi vào trạng thái...chán thì ~ ting ~ trong đầu nó bỗng hiện lên một bóng đèn lóe sáng.

-Ê này mọi người, tụi mình ra một chỗ hay lắm...

30 phút sau...

Bốn chiếc ô tô đồng loạt dừng lại theo dấu hiệu của nó. Trước mặt mọi người là một khu nhà với vẻ hoang vắng và chiếc biển với dòng chữ “Trường đấu súng son” Mọi người bước xuống xe ngạc nhiên và không quên trầm trồ...

-Oa, sao mày biết mấy chỗ này vậy?-.Nhi nhìn nó đầy thán phục.

Nó không nói gì, chỉ cười đắc ý.

-Nhưng sao nhìn có vẻ hoang vu quá!-Hần nhận xét.

-Đừng có nhìn bên ngoài mà nhận xét, trong đó có hàng trăm người đang chơi đấy!-Nó liếc hần rồi bước vào, mọi người cũng hồ hởi đi theo để lại hần với khuôn mặt ngây thơ: “Nơi này nhìn vậy mà đông người thế sao?”

Bạn đang đọc truyện *Nấm Lùn Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Bác Dương

Tám đứa bước vào cái nơi hoang vu ấy rồi thăm đánh giá. Một người đàn ông trung niên bước ra niềm nở hỏi:

-A, là Trương tiểu thư sao? Lâu lắm không thấy cháu đến chơi. Sức khỏe ông bà chủ thế nào ạ?

-Cháu chào bác. Ba mẹ cháu vẫn khỏe ạ. Dạo này cháu bận học quá, mãi hôm nay mới có thời gian, cháu đưa bạn đến chơi này bác.

Nó nói rồi chỉ tay qua chỗ đám bạn đang đứng giương đôi mắt thắc mắc.

-Này, ai mà quen cả bố mẹ thế?-.Kiệt chạy lại hỏi nhỏ nó.

Lờ đi câu hỏi của ông anh trai, nó kéo Kiệt lại trước mặt bác trai kia mà nói:

-Bác, đây là anh trai song sinh của cháu nè. Bác không nhớ sao?

-À, Kiệt đây sao? Từ hồi bé đến giờ mới gặp được cháu, giờ ra dáng thanh niên rồi.

Thấy người đàn ông kia có vẻ quen biết mình, Kiệt hơi cúi người chào không quên để lại một câu thắc mắc.

-Cháu có quen bác ạ???

Người đàn ông cười lớn...

-Haha, không chỉ cháu đâu, cả Cao Phong thiếu gia, Minh Hạnh tiểu thư, Mỹ Anh tiểu thư, Shin Woo và Yoon Hee nữa cơ.

Lần này không chỉ có năm người bạn kia mà cả nó cũng há hốc mồm ngạc nhiên.

-Bác biết tội cháu sao? Bác là ai vậy ạ?-Hắn đưa ánh mắt thăm dò quét một lượt trên người người đàn ông kia, cất tiếng hỏi.

-Cháu đa nghi quá, y như bố cháu vậy.-Ngừng lại một chút rồi lại nói tiếp như không để tội nó thắc mắc thêm nữa.-Các cháu gọi bác là bác Dương được rồi.

Tội nó nhìn nhau đầy ngạc nhiên.

-À, mà hôm nay cả đám đến chơi súng sơn phải không?

Vâng ạ!-Nó mỉm cười.-Bác chuẩn bị cho cháu khu tám người chơi,càng hoang sơ, càng rừng rậm càng tốt nhé bác.

Bác Dương sau khi giờ kí hiệu Okei thì cười haha đi chuẩn bị đồ.

Sau khi trang bị “quân trang” và “vũ khí” thì tội nó chụm đầu lại bắt đầu chia nhóm.

-Bây giờ sẽ rút thăm, okei không? Bé nào rút trúng thăm màu xanh thì đứng bên tay phải và ngược lại. Okei?

-Okei.-Cả đám đồng thanh không ý kiến rồi chụm đầu vào cái hộp kín mít chỉ chưa lại một chỗ cho tay rút thăm.

-Sao rồi, bắt đầu chia đi chứ, chờ đợi cái gì?-Đức kêu lên.

-Ông còn chưa đứng, nói ai.-Cả đám đồng thanh rồi nhìn nhau cười hề hề.

-Okei, bắt đầu chia nhóm nà.

Sau câu nói của nó, tám thành viên bắt đầu giờ lá phiếu của mình mà đứng vào vị trí.

What the...!!!

Cái khi gì thế này? Cả đám ngán ngẩm nhìn nhau lắc đầu. Nhóm vô cùng đẹp theo ý kiến của tác giả nhưng vô cùng xấu theo ý kiến của chúng nó. Cụ thể là...

Sau khi mờ lá thăm nó hờn hờn tìm đồng đội, nhìn thấy ba người còn lại nó không khỏi ngạc nhiên.

-Sao hai người lại đứng đây???-Nó hỏi hai thằng con trai.

Cả hai không thêm nói đầu đồng loạt đưa cái phiếu có đuôi màu xanh lên. Ấc, nó ngạc nhiên hết nhìn sang đứa bạn thân rồi quay qua phía đội kia nhìn hai đứa con gái. Là vậy? Tội con gái chúng nó ngấm ngấm gian lận để cùng một đội rồi mà, hai đứa kia là thế nào? Tội con gái thắc mắc thì không biết rằng, bốn tên con trai nhìn nhau đầy ân ý.

-Vậy giờ công bố thành viên nờ.-Kiệt mừng ra mặt, hí hí được ở chung đội với người đẹp mà ị.

Đội xanh: Nó, hần, Mỹ Anh, Huỳnh Tuấn. Nó và Mỹ Anh nhìn hai thành viên không mời đang cười nham nhở mà lắc đầu.

Đội đỏ: Minh Hạnh, Kiệt, Đức, Nhi. Hơ hơ...bốn đứa con gái khóc không ra nước mắt.

Trò chơi bắt đầu sau khi cả nhóm mặc áo chống đạn sơn cùng màu với tên của đội. Đúng như yêu cầu của nó, không gian xung quanh là một khu rừng với cây cối bao quanh, thỉnh thoảng có một con suối róc rách chảy qua, nghe thì có vẻ tươi đẹp nhưng ngược lại: Toàn bộ mang một màu đen, đen đến rợn người.

-Thế nào? Sẵn sàng chưa?-Hần hỏi to.

-Được rồi, bắt đầu đi.

Cả hai đội bắt đầu tìm chỗ trốn, nó nấp sau thân cây to lớn quan sát tình hình xung quanh.

Bộp...

-A..a...a..um...um...-Đang quan sát tình hình bỗng một bàn tay to khỏe chụm miệng nó lại, chưa kịp kêu la thì cổ họng nó chỉ phát ra được tiếng um um.

-Im đi, tụi đây.-Một giọng nói quen thuộc vang lên. Nó ngưng dãy này, quay sang hần, khuôn mặt hết chuyển từ ngạc nhiên rồi đến tức tối.

-Anh bị điên à? Tự nhiên lại đây làm gì? Về vị trí đi chứ.

-À, tôi đang ở bên kia thấy cái bóng lùn lùn của cô nên muốn tốt bụng lại nhắc nhở là dây giày cô tuột kia.

Nó nhìn giày, đúng là dây giày tuột thật.

-Biết rồi, cảm ơn. Anh về chỗ của anh đi, không là bị bắn bây giờ.

-Hờ, cô không cần phải lo, tôi thì ai mà bắn được, có cô mới phải cần thận ý.

-Hah, buồn cười, tôi mới là người phải nói với anh câu đó đấy, cẩn thận không bị bắn bây giờ...

Xoẹt...Nó chưa nói hết câu thì hần và nó đồng loạt nhận được một thứ chất lỏng màu đỏ dính trên áo, nhìn cái người vừa bắn, mặt hần và nó giờ như cái đ** nồi. Nó tức tối

-Ê con kia, không thêm nể tình bạn bè mà bắn cái vậy hả?

-Ừa, mày là ai vậy?-Hạnh cười rồi đi mất hút. Sau đó cuộc chơi vẫn diễn ra tiếp. Kết quả, đội đỏ thắng. Tuấn và Mỹ Anh nhìn cặp của hần với nó bằng ánh mắt căm thù.

Loa...loa...loa...

Hôm nay trời mưa to gió lớn, bão bùng, tác giả đi ăn sinh nhật về thì mất mưa về đến nhà thì phát hiện ra một sự thật đó là....

OMG...truyện của Lyn ít lượt view quá...hihi, không sao, mỗi người một sở thích. Cũng có thể có một số bạn thấy tác giả lâu đăng chap quá nên chán truyện. Sorry mọi người nha, mấy tính tác giả bị sao ý, hôm nay mới đi mượn được máy để thông báo rằng máy của tác giả không đăng truyện được, chắc khoảng tuần sau tác giả sẽ đăng truyện một lúc mấy chap lun, đăng bù cho thời gian này.

Mọi người đừng bỏ Lyn nha. Lyn là thương mọi người lắm đấy.

Mà các tênh iu oi, mọi người có chuyện gì thì giới thiệu tác giả đọc với, chán quá nè. Có phim cũng giới thiệu lun nha.

À đúng rồi, kết bạn facebook với tác giả nha nick là Lyn LD. Thanh kiu nhuu nhuu...

#Lyn

Bạn đang đọc truyện *Năm Lùn Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Hacker Mt

Sau khi chào bác Dương xong, tụi nó lên xe và phóng vút đi. Và địa điểm tiếp theo chính là...Nhà hàng...

Bước chân vào nhà hàng sang trọng, tụi nó thu hút biết bao ánh nhìn. Anh phục vụ thấy vậy chạy ra, đưa thực đơn cho tụi nó.

-Mời quý khách chọn món!

-Cho tôi tám phần tôm hùm, lẩu hải sản loại lớn, súp cua. Rồi, tao kêu rồi đó. Đến lượt bay.-Minh Hạnh nhìn vào thực đơn nhẹ nhàng nói.

Anh phục vụ chưa kịp ghi thì Mỹ Anh tiếp lời.

-Cho thêm ba phần thịt nướng loại lớn, tám ly pepsi, ăn xong cho thêm tám phần bánh flan Pháp.

-Còn nữa, còn nữa, cho thêm một đĩa mì spaghetti to nha.

-Và một pizza loại lớn nữa.-Đức chưa nói xong thì Kiệt chen lời.

Hơ hơ, bốn à không, năm khuôn mặt xanh mượt như tàu lá chuối. Anh phục vụ xanh mặt ghi ghi chép chép hết đồng hồ ăn, còn...bốn nười còn lại xanh mặt tính số tiền phải trả cho bữa ăn... 0_0”

-Còn anh chị thì sao ạ?-Sau khi hi chép xong, anh phục vụ toát mồ hôi quay sang chỗ nó, hần, Tuấn và Mỹ Anh, thì bất gặp bốn khuôn mặt xám ngoét lắc đầu nguầy nguậy.

Đội anh phục vụ đi khuất, Hạnh nhẹ nhàng nhìn hần.

-Sao thế Phong? Máy không tham ăn như con lùn nhưng không đến nỗi nhìn đói để giữ eo như Nhi chứ?

-Hơ hơ...-Hần cười nụ cười méo mó, bên cạnh, nó đỏ mặt vì tức giận.

-Ăn như heo là sao hừ con kia?

-Hơ hơ, mầy nói chỉ có chuẩn Hạnh ạ. Nhưng mà sao Nhi cũng bảo ăn kiêng mà? Cái thực đơn nó gọi hình như có hơi...

Câu nói của Đức làm con tức giận của nó lên tới level max, nhưng chưa kịp tức giận đến đỉnh điểm, nó lại để ý đến vẻ sau hơn.

-À, hôm nay có đồ ăn chùa mà. Ngu gì khôn ăn chứ.

Nhi trả lời ngon nghề làm hần, nó, Tuấn và Mỹ Anh như hóa đá. Bốn con người nhìn nhau hội ý.

“Hờ hờ, thánh nào chính là người nghĩ ra trò chơi thua phải mời bữa trưa đội còn lại thế?”

Sáu ánh mắt đồng loạt nhìn về hướng của nó. Nó toát mồ hôi hột...

-Từ từ, làm gì mà căng thế...Từ từ tỉnh...

-Tỉnh cái con khi. Mày nhìn cái đồng hồ ăn kia rồi tỉnh...tỉnh...kia!!!-Mỹ Anh “nhẹ nhàng” nói.

-Tụi bay bình tĩnh coi...ai bâu tay tên kia đang yên đang lành chạy sang chỗ tao chứ bộ.-Nó oan ức rồi chỉ sang bên hần.

-Ê...ê...ăn nói cẩn thận à...ai báo tôi tự nhiên chạy đến chỗ cô, tại đây gãy cô tuột tôi tốt bụng nhắc nhở ý.-Hần cãi.

-Ồ...nhưng...nhưng...à đúng rồi. Lúc đầu ai chẳng đồng ý, giờ nói ai.

Ặc, cả bọn cứng họng sau câu nói của nó.

-Thôi thôi, thua thì bao thôi. Cãi nhau cái gì, mất tình đoàn kết!!!-Nhi nhìn cái đám nhoi nhoi mà mỉm cười nói.

-Đúng rồi, mà yên tâm. Tụi này ăn ít lắm, không tốn lắm đâu.

Mỹ Anh, Kiệt, Đức đồng loạt gật đầu làm nhóm “áo xanh” xanh mặt. Ít ư...???

Và khi thức ăn được dọn ra, đồng loạt không mời mà tám con người lao vào...ăn như điên. Vì sao ư? Lí do rất đơn giản. Bên được ăn chùa: Lâu lâu mới được một lần, ăn cho đã. Bên bị chi: Đã trả tiền rồi thì phải ăn cho thật đáng xứng lên. Thế là chẳng mấy chốc bàn ăn chỉ còn lại đĩa, ly, chén...

-Hơ...no quá!!!-Bước ra khỏi nhà hàng, Kiệt ngập một cái rồ to.

-Làm ơn khép cái miệng lại đi. Trông khiếp quá!-Hạnh vừa nhìn vừa nhăn mặt nói.

-Kệ nó đi. Mà mày không thấy có gì lạ à?-Đức hỏi.

-Có thấy, chính là không gian yên ắng khác thường.

Nhi nói rồi cả bọn đồng loạt quay về phía bốn đứa vừa phải tính tiền. Cả bốn mặt nhăn nhúm, khóc không ra nước mắt, ôi, my money. Nhìn hề thôi rồi.

Tối hôm đó, tại căn phòng có biển treo hai chữ “Nấm lùn” có một con người đang lăn qua, lăn lại trên chiếc giường thần ỉu.

-Hời ơi, chán tóa vậy nè. Sao dạo này không có tin tức gì mới hết vậy? Chẳng hạn như diễn viên T bị vướng vào xi-căn-đan, Thành phố M bị lũ lụt, anh A và chị B chia tay nhau, mối tình tan vỡ...(Toàn tin xấu), kéo lên kéo xuống toàn mấy tấm hình selfie với mấy tin cũ xi. Face với chả book, chán như con gián.

Đang tự sướng, thì “tìng” nó có tin nhắn, hí ha hí hửng mở hộp thư...mặt đen lại.

Hacker MT: “*Hê lô!!!*”

Nấm lùn sociu: “*Tại sao bạn biết nick tôi?*”

Hacker MT: “*Tôi mà, hihi*”

Nấm lùn sociu: “*Hờ, vậy chứ có chuyện gì không?*”

Hacker MT: “*Đầu có gì đâu, đang chán nói chuyện với bạn cho vui ý mà.*”

Nấm lùn sociu: “*Bạn...và....tôi á? Hình như bạn quên điều gì đó.*”

Hacker MT: “*Đối với tôi,chi khi nào chiến mới là thù, còn bình thường là bạn tất à. Con người tôi nó thân thiện lắm. Hihi*”

Nấm lùn sociu: “*Hihi, bạn dễ xương thiệt đó. Mà cho mình hỏi cái này, bạn là gái hay trai vậy?*”

Hacker MT: “*Trai, vô cùng đẹp trai!!!*”

Nấm lùn sociu: “*Ặc, bạn ảo tưởng quá đi.*”

Hacker MT: “*Hihi, nói trước ý mờ, con gái 90% thích trai đẹp.*”

Nắm lùn sociu: “Thích ngắm thôi. Tôi cũng trong 90% con gái thích ngắm trai đẹp

nhè.”

Hacker MT: “Chứ người bạn thích phải như thế nào?”

Nắm lùn sociu: “Định của tôi hay sao mà hỏi vậy?”

Hacker MT: “Có thể à”

Nắm lùn sociu: “Tiêu chuẩn của tôi cao lắm nhá!!!”

Hacker MT: “Hihi, tôi chấp hết.”

Thế là cả tối hôm đó, nó ngồi vui vẻ chat với người bạn mới. Nó chợt nhận ra, chàng đối thủ này rất có nghĩa khí nha lại còn vui vẻ, thân thiện nữa. Nó thì vui vẻ trong phòng nó, hẳn thi cau có nhìn chiếc máy tính trong phòng trước mặt.

-Cái con nhò này, có hôn phu rồi mà dám nói chuyện vui vẻ với con trai bên ngoài vậy á hả? Mất hết cả thể diện của mình mà.

Từ khi trộm được cái nick facebook của nó, hẳn hí hửng vào phòng mở máy lên, định phá ai để nhìn được mấy cái tin của nó cùng anh bạn hacker bí ẩn, hẳn tức điên, chỉ muốn nhấn một tin phá cái tên em-ti em-tiểu gì đấy. Chỉ sợ nó biết thì nguy, đúng là bực mình mà.

Bạn đang đọc truyện *Nắm Lùn Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Vết Sẹo Của Cao Phong

Sáng hôm sau...

~ Cách ~ Cánh cửa gỗ màu trắng sữa và cánh cửa gỗ màu đen ở hai căn phòng đối diện đồng loạt mở ra.

-Oáp...-Hắn ngáp một cái rồi to rồi mở mắt ra. Điều đầu tiên đập vào mắt hắn sau khi bước ra khỏi phòng là cái đáng nhỏ nhỏ lùn lùn của ai đó, đi như người say rượu, mắt nhắm nghiền. Bộ đồng phục thì lòi thối, thỉnh thoảng phát ra tiếng khô...khô...

Hắn...bực...tức...giận...

Thiếu ngu như này còn không phải cả đêm hôm qua nhấn tin với cái tên hacker gì đấy sao? Hắn đi về phía cầu thang, định xuống nhà chén bữa sáng mà mặc kệ nó thì lúc hắn đi đến cầu thang cũng là lúc nó đến nơi...

“Vừa ngủ vừa đi mà cũng nhanh gọn.” Hắn nhìn nó suy nghĩ rồi bước đi. Nó cũng bước theo chân hắn, bỗng...

Vụt...nó sượt chân...

-CẢN THẬN...-Hắn hét to rồi nắm tay nó, nhưng do lực hút của trái đất tác động nên hai người cùng ôm nhau mà té xuống cầu thang...

Bụp...Cả hai người cùng nằm trên nền nhà, bán mặt cho đất, bán mông cho trời...+_+!

-Oái...ui...-Nó khó nhọc ngồi dậy. Đang mơ màng định đi học nhưng mắt cứ nhú lại thế là nó cứ vừa ngủ vừa đi, đang đi thì bỗng thấy cả người lâng lâng, tưởng được bay thì đột nhiên hai từ “CẢN THẬN” của ai đó lọt vào tai, làm nó giật mình thoát khỏi giấc mộng thì cảm nhận được môi nguy hiểm đang ở trước mặt. Không kịp la hét, nó chỉ có thể nhắm tịt mắt lại mà chờ tét. Nhưng lạ quá, sao tét mà thấy...êm êm vậy trời???

Nó nhún nhún...thấy êm êm, nó ngạc nhiên nhìn xuống, cái mặt hầm hầm của ai đó tạt thẳng vào mặt.

-Cô...còn định nhún???

Nó giật mình nhảy khỏi người nó, cũng là lúc tập đoàn sáu con người tập trung đầy đủ tại hiện trường.

-Có...có chuyện gì mà...oáp...mới sáng sớm đã ầm ĩ vậy?-Nói bằng giọng ngái ngủ, Hạnh hỏi.

-Không thấy sao còn hỏi.-Hắn bực mình đáp.

-Ý...-Bỗng nhiên Kiệt kêu lên.

-Có chuyện gì á honey???-Nó nhìn ông anh trai rồi hỏi.

-Mặt tui bây giờ ghê quá.-Mỹ Anh hoảng hốt, rồi Đức chạy đi lấy hai cái gương phát cho nó và hắn, mỗi người một cái. Khó hiểu nhìn mấy đứa, cả người nhìn vào gương.

-Á...-Tiếng hét thất thanh của hai người vang lên, phá tán không khí trong lành buổi sáng của căn biệt thự.

10 phút sau, trên chiếc xe mui trần sang trọng...

-Này, gió độc, anh thấy mắt tôi còn thâm không?-Nó quay sang hắn đang lái xe mà hỏi giọng lo lắng.

-Còn...-Hắn lái xe mà không thèm nhìn nó.

5 phút sau...

-Anh coi thử mắt tôi còn thâm không?

-Còn...

2 phút sau...

-Này!

-Cò...Á á á. Cô làm cái trò gì thế?-Hắn quay sang nó thì bất gặp cái khuôn mặt đánh phấn đến trắng toát của nó mà sợ hãi kêu lên.

-Thì anh bảo còn thâm nên tôi phải đánh cho trắng chứ sao nữa.-Nó trả lời tỉnh bơ mà hắn phải đau đầu.

-Cô...chưa bao giờ đánh phấn phải không???

-Cũng không phải là không bao giờ, nhưng thỉnh thoảng bị mẹ ép nên tôi mới bị mấy chuyên gia của mẹ đánh cho một lớp phấn mỏng thôi, còn tôi chưa bao giờ đựng vào mấy cái này. Hôm nay là lần đầu tôi tự đánh phấn đó.-Nó vui vẻ khiến hắn khóc không ra nước mắt...

-Thật là hết chịu nổi cô.-Nói rồi, hắn lấy chiếc khăn tay rồi lấy bình nước ấm làm ấm chiếc khăn sau đó kéo mặt nó lại gần...

-Anh...anh làm cái gì thế? -Nó đỏ mặt kêu lên.

-Yên nào.-Đường như không để ý đến vẻ mặt nó, hắn lấy chiếc khăn nhẹ nhàng thấm lên khuôn mặt nó. Nó mở to mắt nhìn, cái dáng và chăm chú này của hắn lần đầu tiên nó được thấy, thật đẹp a...Trời ơi, nghĩ gì vậy? Tĩnh lại...tĩnh lại thôi.

Thấy nó cứ lắc đầu nguầy nguậy, hắn đâm cáu.

-Ngồi yên.

Nghe hắn nói, nó ngồi yên để mặc hắn lau hết chỗ phấn trắng nham nhừ bám trên làn da trắng nõn của nó. Nó nhìn từng cử chỉ của hắn, rất dịu dàng. Hắn đã từng lau cho ai như vậy chưa??? Nó bỗng tò mò, nhưng không dám hỏi, chỉ đành ngồi ngắm hắn. Đột nhiên, nó phát hiện ra một vết sẹo trên tay hắn.

-Này, sao trên tay anh có cái sẹo này vậy???-Nó nhìn hắn rồi chỉ vào cái vết sẹo nhỏ hời.

Gương mặt hắn biến sắc, cánh tay lau trên mặt nó cũng hạ xuống. Nó có cảm giác hụt hẫng.

-Anh sao thế? -Nó quan tâm hỏi.

-Không sao...

-Thiệt không?

-Thiệt.

-Tôi không tin...

-Tôi...có một người bạn thời thơ ấu, một cô bé rất nghịch ngợm và dễ thương, chúng tôi cùng nhau chơi với nhau trong suốt kì nghỉ hè. Cô bé ấy có lẽ bằng tuổi tôi, nhưng luôn gọi tôi là anh. Cô ấy gọi tôi là anh Gió còn tôi gọi cô ấy là Nhím. Bọn tôi cứ thế trải qua mùa hè tuyệt vời, rồi đến một ngày...

-Này gió anh làm gì mà chậm vậy??? Anh mà không nhanh lên là em đi trước đó...

-Em chạy nhanh như thế làm sao anh theo kịp....

-Không kịp cũng phải kịp...

-Em đừng có vô lí thế chứ...

-Anh nói em vô lí???-Đưa con gái chọt dừng lại không chạy nữa...-Hu...hu...hic...hic....

-Thui cho anh xin lỗi mà!!! Anh không cố ý, đừng khóc nữa mà.....ơ...ơ...ơ...

-Anh bị em lừa rồi...ha...ha...ha....bắt em đi này....-Nói rồi cô bé vui vẻ chạy đi để lại đằng sau đứa con trai mặt đỏ lên vì tức.

-Em dám lừa anh, coi anh xử em như nào, đứng lại...

-Lâu lâu, bắt em đi...ha....ha...ha...

Đau quá, đầu nó đau quá...Cái hình ảnh gì đây? Sao lại vừa thân quen vừa xa lạ thế này???

Nó ôm đầu, nhìn thấy biểu hiện lạ của nó, hắn bỗng nhiên lo lắng. Hắn dừng lại không kể nữa.

-Này này, cô bị làm sao thế hả đồ lùn???-Hắn lay vai nó.

-Đầu tôi...đau quá!!!-Nó yếu ớt kêu lên.

-Hả, sao tự nhiên đau đầu vậy trời? Này này, cô cảm thấy sao rồi.-Hắn hốt hoảng nhìn nó yếu ớt ôm đầu.

Nó không nghe thấy gì cả, không cảm thấy gì cả, nó không trả lời, chỉ ôm đầu càng lăm lăm thêm lo lắng. Một lúc sau, nó bỗng thấy con đau đầu dứt hẳn, hình ảnh hắn mờ mờ. Nó nhìn hắn...

-Này, cô bị sao thế hả?

-Tôi...cũng không biết nữa. Tự nhiên...

-Thôi được rồi, không cần nói đâu. Đi học thôi, trễ rồi.

Và rồi, một không gian im lặng bao trùm đến cả hai cho đến khi đến quán nước cách cổng trường khoảng 100m.

-Anh dừng lại ở đây được rồi!!!

Bạn đang đọc truyện *Năm Làn Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.